

MARȚI 13 IANUARIE 2009

PREZIDEAZĂ: Edward McMILLAN-SCOTT

Vicepreședinte

1. Deschiderea ședinței

(Ședința a fost deschisă la ora 09.00.)

2. Depunerea documentelor: a se vedea procesul-verbal

3. Dezbateri asupra cazurilor de încălcare a drepturilor omului, a democrației și a statului de drept (anunțarea propunerilor de rezoluție depuse): a se vedea procesul-verbal

4. Coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind anumite organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (dezbateri)

Președintele. –Următorul punct pe ordinea de zi este raportul dlui Wolf Klinz, în numele Comisiei pentru afaceri economice și monetare, referitor propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind anumite organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (reformare) (COM(2008)0458 – C6 0287/2008 – 2008/0153(COD) (A6-0497/2008).

Wolf Klinz, raportor. – (DE) Domnule președinte, domnule comisar, doamnelor și domnilor, Comisia Europeană și-a prezentat în iulie 2008 propunerea de revizuire a actualei directive privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), asigurând astfel baza dezbaterii de azi. Trebuie să respectăm un calendar extrem de ambițios dacă dorim să fim siguri că vom reuși să revizuim până la sfârșitul acestei legislaturi parlamentare Directiva OPCVM care este în vigoare în forma sa inițială din 1985.

Scopul clar al acestor reforme a fost de a îmbunătăți competitivitatea sectorului fondurilor de investiții din Europa, de a-i permite acestuia să își diminueze costurile, de a dezvolta și de a utiliza economii de scară, de a ne asigura că toți furnizorii de fonduri au într-adevăr acces la toate piețele Uniunii Europene și de a realiza toate aceste lucruri fără a reduce gradul de protecție a investitorilor: din contră, am dorit să sporim nivelul de protecție acordată investitorilor. Cu alte cuvinte, am avut un program foarte ambițios și trebuie să mărturisesc că apreciez extrem de mult faptul că am reușit să finalizăm acest proiect într-o perioadă atât de scurtă, în colaborare cu toate instituțiile implicate.

Fondurile de investiții oferă micilor investitori opțiunea de a investi sume mici de capital într-un portofoliu diversificat, administrat în mod profesionist. În trecut, organismele de plasament colectiv în valori mobiliare din Europa s-au dovedit a fi o poveste de mare succes. Plasamentele colective în valori mobiliare nu sunt vândute numai în Europa, ci, într-o măsură demnă de luat în seamă, sunt exportate în regiuni din afara spațiului Uniunii Europene, în special în America de Sud și Asia, unde sunt foarte apreciate. De aceea, un aspect important al revizuirii directivei a fost să ne asigurăm de faptul că nu vom afecta statutul acestor OPCVM.

Directiva OPCVM a fost anterior modificată de două ori și Comisia a abordat prezenta revizuire cu la fel de mare atenție. De asemenea, Comisia a desfășurat un proces de consultare, a prezentat o carte verde și o carte albă și a derulat dezbateri detaliate cu toată părțile implicate în această piață. În cadrul acestei revizui, Comisia a propus un total de șase măsuri care ar trebui să ajute la atingerea obiectivelor menționate anterior.

Acestea sunt: unu, introducerea unui pașaport al societăților de administrare; doi, facilitarea fuziunii transfrontaliere a fondurilor pentru a reduce numărul de fonduri oferite în Uniunea Europeană și pentru a rezolva astfel dezechilibrul curent dintre Europa și Statele Unite în special; trei, posibilitatea de a înființa structuri de tip „master-feeder”, cu alte cuvinte, opțiunea de a investi un fond în alt fond de tip „master”, care va administra investițiile; patru, elaborarea unui document informativ scurt, de numai două pagini, cunoscut sub numele de informații de bază pentru investitori, conținând cele mai importante informații pentru micii investitori; cinci, simplificarea procedurii de notificare pentru a se sigura faptul că, dacă un fond solicită

autorizarea într-o țară în care nu este încă autorizat, acest lucru nu are ca rezultat *de facto* o nouă reautorizare; și, în cele din urmă, consolidarea cooperării în materie de supraveghere.

Sectorul fondurilor nu a scăpat neafectat de criza financiară. S-au înregistrat ieșiri semnificative de capital, iar în aceste condiții este absolut vital să luăm decizii în cel mai scurt timp posibil pentru a consolida credibilitatea fondurilor și pentru a ne asigura de faptul că micii investitori nu își pierd încrederea în aceste instrumente de investiții.

Aș dori să închei cu două observații concludente. În primul rând, Comisia a înființat un grup prezidat de Jacques de Larosière pentru examinarea problemei supravegherii în Europa. Sper ca propunerile și concluziile elaborate de acest grup să fie adoptate de Comisie și să beneficieze de un tratament favorabil. În al doilea rând, în special în cazul fuziunii transfrontaliere a fondurilor, există încă diferențe în ceea ce privește tratamentul fiscal al fuziunilor transfrontaliere și al fuziunilor naționale. Și în acest caz, apelăm la Comisie pentru a ne asigura de faptul că este aplicat același tratament pentru ambele situații.

Charlie McCreevy, membru al Comisiei. – Domnule președinte, îmi face plăcere să anunț susținerea Comisiei pentru modificările aduse propunerii OPCVM IV de către Parlament. Acest lucru va facilita adoptarea modificărilor OPCVM IV într-o singură lectură. Un astfel de rezultat va reprezenta o măsură binevenită pentru piețele fondurilor din UE care s-au confruntat recent cu multe provocări dificile.

Propunerea adoptată de Comisie în iulie anul trecut este rezultatul unui proces consultativ minuțios. Acesta a început înainte de criza financiară. Procesul stabilește o serie de obiective clare pentru îmbunătățirea funcționării Directivei OPCVM. Ținând cont de aceste considerente, Comisia a dorit să simplifice și să stimuleze vânzările transfrontaliere de OPCVM, să ofere administratorilor de fonduri instrumente eficiente pentru majorarea fondurilor acestora și pentru a beneficia de economiile de scară. Cu toate acestea, a fi competitiv nu este totul. Comisia a dorit, de asemenea, să stabilească reguli eficiente cu privire la informarea investitorilor, pentru a se asigura de faptul că orice persoană care dorește să își investească economiile într-un OPCVM primește informații esențiale, clare și inteligibile înainte de a lua o decizie.

Îmi face plăcere să observ că obiectivele stabilite în propunerea Comisiei au fost atinse. Parlamentul și Consiliul au adaptat propunerea Comisiei cu privire la fuziuni, structuri „master-feeder”, notificarea fondului și informațiile de bază pentru investitori, dar obiectivele ambițioase stabilite de Comisie în propunerea sa inițială au fost pe deplin respectate.

Comisia este foarte încântată de rezultatul procesului de codecizie cu privire la capitolele propunerii sale din luna iulie. În ceea ce privește subiectul pașaportului societăților de administrare, care a devenit o parte importantă a propunerii, inițial, la momentul adoptării acesteia, Comisia a avut temeri serioase cu privire la impactul potențial negativ pe care un astfel de pașaport pregătit insuficient l-ar putea avea asupra micilor investitori și investitorilor în valori mobiliare care își plasează banii în fonduri OPCVM.

Privind în urmă, sunt convins că decizia noastră de a consulta Comitetul autorităților europene de reglementare a valorilor mobiliare (CESR) cu privire la aceste aspecte a fost una corectă. Acest lucru a ajutat Parlamentul și Consiliul să elaboreze dispoziții solide care să protejeze interesele deținătorilor de unități. Iată singura observație cu privire la pașaportul societăților de administrare.

Am realizat multe din iulie 2008 și până acum. Recomandarea CESR a asigurat baza unui set exhaustiv de dispoziții care clarifică respectarea responsabilităților, asigură un flux informațional complet și sprijină cooperarea și suportul necesare autorităților din statele membre ale UE. Acest lucru este valabil pentru toate etapele: autorizarea inițială, supravegherea continuă și aplicarea normelor. Comisia poate aproba acum textul de compromis.

Dar munca noastră în această privință nu se termină aici. Succesul pașaportului societăților de administrare depinde de abilitatea noastră de a gestiona o serie de probleme complexe rămase, cum ar fi managementul riscurilor prin măsuri de nivelul 2. Această sarcină ne va oferi ocazia să abordăm deficiențe ale sistemului de management al riscurilor care au apărut recent într-o serie limitată de cazuri.

Comisiei i-au fost impuse termene limită foarte strânse pentru prezentarea acestor măsuri. Ne-am exprimat temerile cu privire la fezabilitatea acestor termene limită. Vom avea nevoie de timp și de resurse pentru a pregăti aceste măsuri cu atenție, pentru a ne consulta cu părțile interesate și pentru a le adopta. Comisia va încerca să lanseze acest proces în cel mai scurt timp posibil. De asemenea, vom avea nevoie de întreaga cooperare activă a tuturor actorilor, inclusiv a acestui Parlament, pentru a ne putea achita la timp de sarcina impusă.

Aș dori să mulțumesc călduros domnului raportor Wolf Klinz și să-mi exprim aprecierea și admirația pentru gestionarea eficientă a acestui dosar de către Parlament. Toate cele trei instituții pot fi mulțumite de consensul la care s-a ajuns în numai câteva luni. Ați demonstrat astfel că Europa poate acționa rapid pentru a aduce îmbunătățiri utile reglementărilor. Acum trebuie să continuați pe baza acestei realizări și să finalizați ambițiosul program de punere în aplicare a legislației.

Voi încheia prin două declarații pe care Comisia dorește să le facă cu privire la adoptarea acestui raport.

În primul rând, cu privire la problema impozitării fuziunilor transfrontaliere. Comisia va examina impactul negativ potențial pe care sistemele fiscale naționale îl pot avea asupra fuziunilor transfrontaliere și va folosi fondurile proprii după adoptarea dispozițiilor propuse. Comisia va examina în special cazurile potențiale de consecințe fiscale adverse pentru investitori.

Cu privire la supraveghere, eu am susținut întotdeauna cu tărie necesitatea de a consolida cooperarea în materie de supraveghere. În Directiva Solvabilitate II și în modificările aduse directivei privind cerințele de capital, Comisia a înaintat, la recomandarea mea, propuneri de consolidare a cooperării în materie de supraveghere. Așadar, sunt absolut de acord cu necesitatea progresului în această privință. Prin urmare, pentru a asigura consistența și coerența tuturor reglementărilor din sectorul financiar, Comisia, pe baza concluziilor raportului Larosière, este de acord să examineze necesitatea consolidării dispozițiilor acestei directive cu privire la acordurile de cooperare în materie de supraveghere.

Jean-Paul Gauzès, raportor pentru aviz din partea Comisiei pentru afaceri juridice. – (FR) Domnule președinte, domnule comisar, doamnelor și domnilor, permiteți-mi, în primul rând, să salut remarcabila activitate a domnului raportor Wolf Klinz care a reușit să întrunească un acord larg în cadrul Comisiei pentru afaceri economice și monetare și să negocieze un compromis absolut satisfăcător cu Președinția.

În momentul în care i s-a solicitat avizul, Comisia pentru afaceri juridice și-a făcut cunoscute punctele de vedere și acestea au fost luate în considerare. Directiva OPCVM inițială a reprezentat cheia dezvoltării fondurilor de investiții europene. În iunie 2007, activele administrate de către OPCVM reprezentau 6 000 miliarde de euro, iar OPCVM acopereau aproximativ 75% din piața fondurilor de investiții din Uniunea Europeană. Garanțiile interne oferite de OPCVM explică de ce aceste fonduri sunt recunoscute de investitorii din afara granițelor Europei. Cu toate acestea, reglementările trebuie modificate pentru a promova dezvoltarea acestor fonduri.

Modificările aduse în 2001 au deschis noi domenii de investiții pentru OPCVM, dar au lăsat în urmă o serie de obstrucții. Cartea verde a condus la o dezbatere publică. În 2005, aceasta a fost urmată de o carte albă.

Astăzi, putem saluta evoluția majoră în ceea ce privește eficiența reprezentată de propunerea în cauză. Cel mai important progres este recunoașterea pașaportului european al societăților de administrare. Dispozițiile propuse vor permite implementarea acestui pașaport al societăților de administrare, garantând în același timp o protecție adecvată pentru investitori. Acesta este un pașaport complet și îl primim cu brațele deschise. Măsurile de supraveghere pe care le cuprinde vor acționa cu siguranță în mod eficient pentru înlăturarea tuturor dubiilor care ar fi putut fi exprimate.

De asemenea, propunerea aduce îmbunătățiri importante de natură tehnică în ceea ce privește, de exemplu, notificările, fuziunile transfrontaliere și gruparea fondurilor pe baza structurilor de tip „master-feeder”. Armonizarea obținută astfel va garanta și condiții echitabile concurențiale în cadrul Uniunii Europene, dar, după cum s-a exprimat și domnul raportor, cu condiția luării de măsuri la nivel fiscal pentru eliminarea distorsiunilor.

Astrid Lulling, în numele Grupului PPE-DE. – (FR) Domnule președinte, domnule comisar, mai mult ca oricând am sentimente contradictorii cu privire la directiva pe care Parlamentul se pregătește să o voteze. Este adevărat că domnul raportor Klinz lucrează de mulți ani la acest dosar și că a negociat cu pricepere, mai ales în timpul dialogului. La fel de adevărat este și faptul că directiva va aduce o evoluție importantă în materie de funcționare a pieței interne și de administrare a activelor financiare, aceste progrese fiind întâmpinate în mod favorabil de sectorul fondurilor de investiții din Europa. Problema este însă că dezbaterile și discuțiile din Consiliu și Parlament nu au fost niciodată complet libere, de vreme ce rezultatul era cunoscut dinainte: pentru anumiți actori, introducerea pașaportului european al societăților de administrare a reprezentat un lucru esențial, care trebuia realizat cu orice preț.

În principiu, nu ar mai fi nimic de spus; pașaportul se poate apăra singur. Cu toate acestea, introducerea pașaportului societăților de administrare trebuie să fie însoțită de garanțiile necesare, în special cu privire la

supravegherea fondurilor, deoarece acesta duce la disocierea funcțiilor în afara granițelor. Observ cu regret să sistemul implementat nu este numai complicat, dar lasă loc pentru diverse interpretări. Există riscul ca acesta să se confrunte cu dificultăți practice care vor aduce prejudicii sectorului fondurilor de export din Europa, mai ales în cazul exportului în țări terțe.

Într-adevăr, am observat că poziția mea este minoritară, deși nu mă simt deloc stânjenită de acest lucru. În vremuri normale, aș fi fost tentată să susțin că numai practica poate genera concluzii definitive în această privință, pentru a se putea decide cine are dreptate. Cei care au încredere în capacitatea de adaptare a operatorilor de pe piață sau cei care insistă asupra unei abordări mai prudente? Nu exclud posibilitatea succesului, dar acesta nu este totuși garantat. Ținând cont de ultimele evoluții, mai ales de scandalul Madoff și de implicațiile sale pentru sectorul de administrare a fondurilor financiare colective, este puțin probabil să putem sta liniștiți.

Scepticismul meu este înlocuit acum de îngrijorare. Sectorul fondurilor de investiții nu va fi scutit de efectele crizei financiare; acum știm acest lucru. Anumite întrebări fundamentale trebuie, poate, formulate. În această criză profundă, luarea de decizii care reduc responsabilitățile părților interesate sau presupun cooperarea perfectă a autorităților de reglementare poate duce într-adevăr la discordanțe.

Aceasta este părerea mea: directiva în discuție provine dintr-o altă eră, anterioară crizei. Este marcată de o anumită nonșalanță. De fapt, sistemul financiar se confruntă cu o criză de încredere fundamentală și de durată și părți întregi din arhitectura acestuia trebuie regândite. Să nu uităm că principala datorie a fondurilor de pe piața monetară este protecția investitorului prin diversificarea riscurilor și prin stabilirea de reguli stricte. Dacă votăm textul în această formă, fără să știm exact spre ce ne îndreptăm, vom lăsa impresia că nu s-a întâmplat nimic. Această negare a realității nu poate avea efecte pozitive, prin urmare mă voi abține, deși am semnat modificările de compromis negociate cu Consiliul. În condițiile de față, am sentimentul că îmbunătățirile aduse au prea puțină importanță față de întrebările principale pe care tocmai le-am prezentat.

Donata Gottardi, în numele Grupului PSE. – (IT) Domnule președinte, domnule comisar, doamnelor și domnilor, ne pregătim să votăm o nouă directivă cu privire la organismele de plasament colectiv în valori mobiliare. Această directivă a fost și va continua să fie una extrem de importantă.

Lucrurile s-au schimbat atât de rapid de la adoptarea primei directive care datează deja de un sfert de secol, încât acum trebuie să coordonăm actele cu putere de legi și actele administrative, după cum o spune și titlul directivei, și să solicităm o actualizare radicală care să țină seama de noile cerințe: acestea trebuie privite atât din perspectiva unei mai mari fluidizări și mobilități, cât și din cea a unei mai bune supravegheri și a unui control sporit.

Activitatea Comisiei pentru afaceri economice și monetare s-a desfășurat în spiritul unei cooperări excelente, datorită atitudinii pozitive a Consiliului și a domnului raportor, căruia nu îi pot mulțumi îndeajuns, probabil pentru că am realizat că abordăm un domeniu strâns legat de criza financiară și că trebuie să oferim urgent răspunsuri adecvate și în timp real. Cred că în acest moment este important să rezumăm câteva dintre punctele asupra cărora am ajuns la o înțelegere și, sper, la rezultate benefice. Menționez aici cazul societăților de administrare, în special în ceea ce privește identificarea legii aplicabile, și anume legea statului membru în care se află fondul sau în care a fost înființată societatea de administrare, pentru a face un pas înainte către un sistem de supraveghere mai clar, mai sigur și mai eficient. De asemenea, este cazul acordului cu privire la măsurile de nivel 2, pe care Comisia trebuie să le adopte neapărat până în iulie 2010.

Acest lucru este valabil și în privința înțelegerii care face ca societățile de administrare să fie responsabile de proceduri, mecanisme și nume de contact care permit clienților și investitorilor să obțină informații specifice, inclusiv atunci când este vorba de depunerea unor reclamații, în cazul în care societatea de administrare nu este rezidentă a respectivului stat membru. Trebuie să privim cu optimism atât posibilitatea de a consolida și mai mult cooperarea în materie de supraveghere, prin acorduri bilaterale și multilaterale între autoritățile competente din statele membre cu privire la OPCVM și societăți de administrare, cât și acordul referitor la fuziuni și structuri de tip „master-feeder”, care deschide posibilitatea activării pe întreaga piață internă. Cu toate acestea, persistă încă diferențe de opinie cu privire la calendarul procedurii de notificare, deoarece ne-am fi dorit și ne dorim în continuare ca acesta să fie mai lung și mai adecvat, așa cum a stabilit Consiliul.

În cele din urmă, aș dori să menționez evoluția înregistrată în privința prospectului și a informațiilor de bază pentru investitori pentru protecția consumatorului, cu observația că, și în această privință, ne-am fi dorit ca o copie fizică a prospectului să fie pusă în circulație în mod automat, dată fiind dimensiunea sa redusă, și nu exclusiv la cerere. În concluzie, consider că ar trebui să existe un acord larg cu privire la necesitatea de a finaliza acest dosar în primă lectură.

Olle Schmidt, în numele Grupului ALDE. – (SV) Domnule președinte, domnule comisar, aş dori să încep prin a-i mulțumi colegului meu din Grupul Alianței Liberalilor și Democraților pentru Europa, domnul Klinz, pentru activitatea sa excepțională. În contextul agitat din această toamnă, domnul raportor a reușit să ajungă la un compromis rezonabil, după cum s-a arătat deja. Chiar dacă nu ar exista o criză financiară, aceste probleme ar rămâne dificil de abordat. Știu prea bine acest lucru, deoarece am fost responsabil de orientarea cu privire la OPCVM în 2001.

Scopul fondurilor OPCVM nu este numai acela de a crea o piață a fondurilor mai bună și mai vastă, ci și de a oferi o piață deschisă și prietenoasă pentru consumatori. În mare măsură, acest scop a fost atins. Multe dintre obstacole au fost eliminate în 2001. Aș dori să vă reamintesc că nici atunci nu a fost prea simplu. Ne aflam înainte de procesul Lamfalussy. Cu toate acestea, mai rămân câteva obstacole, de care ne ocupăm în acest moment. Va exista o ameliorare la nivel de marketing. Va exista o mai bună protecție a investitorilor. Fuzionarea fondurilor și structurile de tip „master-feeder” vor deveni posibile, iar cooperarea dintre autoritățile de supraveghere va fi consolidată, aspect care a fost menționat și de domnul comisar.

Normele cu privire la pașaportul societăților de administrare au reprezentat un subiect sensibil. Am auzit deja observații în această privință. Suntem conștienți de diferențele de opinie existente. Cu toate acestea, consider că propunerea actuală este una bună. Concurența și deschiderea sunt întotdeauna binevenite într-o piață bine organizată.

Un alt subiect important a fost reprezentat de informațiile de bază pentru investitori, care înlocuiesc prospectul simplificat. Trebuie atins un echilibru între informațiile relevante și eficacitate. Prea multe informații nu fac bine, dar nici prea puține. Chestiunea limbii este, desigur, una sensibilă, dar consider că trebuie să avem curajul să abordăm și această problemă dacă dorim să înregistrăm un progres în privința comerțului transfrontalier. Și în acest domeniu este necesar un echilibru rezonabil.

După cum a devenit clar în această toamnă, Europa are nevoie de o piață financiară care funcționează eficient. OPCVM au deschis drumul și au devenit o marcă comercială de succes, respectată și în afara granițelor Europei. Să protejăm această realizare, așa cum se dorește și prin prezenta propunere.

Eoin Ryan, în numele Grupului UEN. – Domnule președinte, doresc să încep prin a-l felicita pe domnul raportor Klinz pentru raportul său excelent. Domnul Klinz a lucrat extrem de intens pentru a ajunge la un compromis acceptabil și îl felicit pentru această reușită.

În momentul în care va intra în vigoare, Directiva OPCVM revizuită va ajuta la reducerea birocrăției împovărătoare și a costurilor inutile.

În timpul negocierilor de compromis, au fost recunoscute anumite temeri specifice ale unor state membre, ceea ce a permis elaborarea unei propuneri solide, cu o largă susținere. Consider că această directivă nu îi protejează numai pe consumatori, ci este benefică și pentru investitori. După cum s-a mai spus deja, o piață deschisă este un lucru bun și se poate dovedi un lucru și mai bun dacă ea este și bine reglementată.

Revizuirea Directivei OPCVM reprezintă o recunoaștere în plus a faptului că piețele financiare de azi sunt atât de integrate, încât avem nevoie de norme și standarde comune pentru reglementarea și funcționarea eficientă a sectorului de servicii financiare globale. Acest lucru nu este recunoscut numai în Europa, ci și la nivel global, pe măsură ce traversăm un context financiar fără precedent. Este foarte important să colaborăm la nivel global pentru a încerca să rezolvăm problemele apărute.

Voi spune că ziua de azi reprezintă o ocazie imensă: sărbătorim aniversarea de 10 ani a monedei euro, care servește ea singură drept exemplu al importanței cooperării economice. Este un lucru bun că propria mea țară, Irlanda, face parte din zona euro, deoarece actuala monedă a reprezentat o sursă de stabilitate pentru Irlanda și pentru alte țări într-un moment dificil fără precedent și în timpul actualei recesiuni globale. Dacă Irlanda nu s-ar fi aflat în zona euro, ne-am regăsi probabil în situația nefericită a Islandei, ceea ce nu este însă cazul.

Aș dori să amintesc unor membri irlandezi din această cameră - de apartenență Sinn Féin în special - că dacă ar fi reușit să își impună punctul de vedere, nu ne-am fi aflat în zona euro. La vremea respectivă, aceștia au descris procesul ca fiind un pas înapoi. Irlanda nu ar fi inclusă în uniunea monetară, iar situația sa economică ar fi la fel de proastă ca cea a Islandei.

Aș dori să le amintesc celor care s-au opus proiectului european în Irlanda că multe țări din lume se folosesc acum de respingerea de către Irlanda a Tratatului de la Lisabona și exploatează confuzia cu privire la repercusiunile posibile sau percepute ale acesteia pentru a câștiga contracte noi în detrimentul Irlandei. Din

punct de vedere economic, Irlanda trebuie să rămână în centrul decizional al Europei, unde ne-am aflat mereu și unde ne dorim ca Irlanda să rămână.

John Purvis (PPE-DE). - Domnule președinte, pe fondul controverselor din jurul problemei reglementării sectorului de servicii financiare și al impulsului priplit de a ne îndrepta către o suprareglementare, acesta este un exemplu binevenit de reglementare rezonabilă, adecvată și calculată a acestui sector. Domnul Klinz și domnul comisar au lucrat excelent și susțin cu entuziasm acest raport și revizuirea propusă.

OPCVM reprezintă o parte vitală a sectorului administrării investițiilor din Europa și, da, și din Scoția. Aceste organisme reprezintă un vehicul important de economisire pentru cei care vor să economisească și pentru investitori, nu numai în Europa, ci și în întreaga lume. Imitarea este cu siguranță un compliment suficient și, chiar și în SUA, OPCVM reprezintă un model la care se aspiră. Domnul Klinz a introdus multe dintre elementele pe care eu le consider vitale, cum ar fi diversificarea în produse de investiții noi și tehnici care oferă garanții rezonabile la un nivel acceptabil. Cel mai important lucru este să realizăm economii de scară mai mari în Europa. Multe dintre OPCVM din Europa sunt prea mici și prea multe la număr, prin urmare trebuie să facilităm fuziunile. Personal, mi-aș fi dorit să văd un progres și mai mare în această privință și să permitem organismelor OPCVM cu diferite obiective de investiții să poată fuziona mai simplu, cu condiția ca investitorul să fie protejat și informat în mod adecvat cu privire la aceste modificări.

În al treilea rând, pașaportul societății de administrare este o dispoziție nouă importantă care va permite realizarea de economii de scară mai mari, creșterea eficienței și reducerea birocrăției. Aceste aspecte nu pot fi decât în interesul investitorului. Revizuirea va fi, prin urmare, benefică pentru sector, dar, chiar și mai important, va fi benefică pentru investitori și pentru persoanele care doresc să economisească, nu numai în Europa, ci în întreaga lume. Susțin cu entuziasm raportul domnului Klinz și revizuirea Directivei OPCVM.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Domnule președinte, domnule Klinz, vă mulțumesc pentru activitatea, angajamentul și aptitudinile dumneavoastră de negociator. OPCVM reprezintă într-o anumită măsură o marcă comercială a piețelor financiare din Europa; sunt un produs de export bun. Cu toate acestea, există dezechilibre în Uniunea Europeană, deoarece este vorba de un domeniu în care există țări producătoare și țări consumatoare și, în consecință, strategii diferite de abordare.

Unul dintre obiectivele revizuirii directivei în cauză este organizarea, în aceste condiții, a funcționării efective a unei piețe interne a OPCVM. În acest moment se impun patru întrebări: prima, care a fost deja formulată în această dezbateră, este evident problema pașaportului societății de administrare și l-am auzit pe domnul comisar vorbind despre temerea sa de a avea un pașaport slab pregătit. Cu toate acestea, domnule comisar, trebuie să existe voința de a pregăti acest pașaport: uneori am avut impresia că domnul comisar nu este foarte hotărât în această privință. Prin urmare, sunt mulțumită de negocierile care au început la inițiativa Parlamentului și a Consiliului pentru a ne asigura că, în momentul revizuirii Directivei OPCVM, vom adopta un pașaport al societății de administrare real, care să permită pieței interne a Uniunii Europene să funcționeze în condiții normale.

A doua observație are legătură cu problema rezervelor. Dacă, în momentul revizuirii Directivei privind cerințele de capital, vom solicita băncilor să dețină 5% din securitizările pe care le plasează pe piață, va trebui să armonizăm imediat, în condiții similare, obligațiile legate de rezerve în sectorul OPCVM, pentru că riscurile identice trebuie să conducă la norme identice.

A treia observație are legătură cu problema supravegherii. Nu cred că există cineva aici care să pună la îndoială hotărârea noastră de îmbunătăți condițiile de supraveghere. La inițiativa domnului Președinte Barroso, așteptăm cu toți rezultatele grupului de lucru condus de Jacques de Larosière. Consider că miza este prea mare și că nu mai putem aștepta prea mult punerea în aplicare a rezultatelor acestui grup de lucru. Aceasta va avea un impact asupra condițiilor de organizare a supravegherii între părțile interesate, cu alte cuvinte producătorii și consumatorii de OPCVM. Prin urmare, trebuie să definim problemele legate de supraveghere în acest domeniu.

Ultima mea observație este legată de regimurile fiscale. Domnul raportor a menționat aceste probleme, iar domnul comisar și-a asumat un angajament în acest sens. În spatele problemei regimurilor fiscale există un protecționism mascat, pe care dorim să îl denunțăm și să îl contracărăm. În acest scop, Comisia trebuie să adopte inițiative prin care regimul fiscal să permită cu adevărat libera circulație a produselor OPCVM, fără protecționism.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Aș dori să subliniez și eu activitatea excelentă a domnului raportor și capacitatea sa de a ajunge la un compromis convenabil. Cu toate acestea, ca și alți vorbitori, am și eu

anumite îndoieli. Acestea sunt legate de dispoziția ca statele membre ale UE să pregătească toate documentele aferente activității de investiții, după cum se menționează în document, „într-o limbă uzuală în mediul financiar internațional”, ceea ce înseamnă limba engleză.

Mă exprim în favoarea creării unei oportunități pentru companii de a-și reduce costurile, care nu vor fi reglementate în detaliu, dar administratorii de fonduri cu o singură limbă, în cazul de față vorbitorii de limbă engleză, nu ar trebui să aibă prioritate și nici să beneficieze de un avantaj concurențial. De asemenea, ar trebui să evităm crearea de incertitudini juridice.

Cum își poate apăra un consumator drepturile dacă documentul poate da naștere unor interpretări ambigue în ceea ce privește responsabilitatea societății financiare? Mă declar în favoarea definirii clare a responsabilității societății financiare și a condițiilor concurențiale pe care trebuie să le respecte aceste societăți.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). – (PL) Îmbunătățirea eficienței mecanismelor prin care funcționează OPCVM ar trebui să fie, în opinia mea, o prioritate în activitatea Parlamentului. Pentru a spori beneficiile și concurența în sectorul fondurilor din Europa, costurile pentru investitori trebuie restricționate, garantându-li-se însă același nivel ridicat de protecție. Sunt de acord cu domnul raportor că prospectul existent ar trebui înlocuit cu un document liber care să conțină informații de bază pentru investitori.

Extrem de importantă este și continuarea elaborării directivei în domeniul impozitării fuzionărilor de fonduri, pentru a înlătura barierele fiscale. Mai mult, ca și domnul raportor, sunt de părere că utilizarea practică a pașaportului societăților de administrare, prin care se intenționează să se acorde acestora dreptul de a oferi servicii de administrare a portofoliului de grup în întreaga Uniune Europeană, ar contribui la crearea unei adevărate piețe comune în sectorul fondurilor.

Charlie McCreevy, membru al Comisiei. – Domnule președinte, îmi exprim din nou aprecierea și admirația pentru gestionarea eficientă a acestui dosar de către Parlament. Acesta este rezultatul unui consens atins într-un timp extrem de scurt.

După cum s-a spus deja, dosarul nu este încă încheiat; sunt încă multe lucruri de făcut la nivelul 2. Statele membre vor avea și sarcina de a transpune acest nou set de norme, la nivelul 1 și nivelul 2, înainte de vara lui 2011. Vor trebuie stabilite mecanisme de cooperare între organismele naționale de supraveghere. Acestea sunt esențiale pentru o bună funcționare a pașaportului societăților de administrare.

Vă pot asigura că, pentru a facilita acest progres și pentru a pune în aplicare aceste modificări extrem de necesare în sectorul fondurilor din UE, Comisia se va achita pe deplin de responsabilitățile care îi revin.

Wolf Klinz, raportor. – (DE) Domnule președinte, în primul rând sunt de acord cu domnul comisar că, într-adevăr, problema nu se încheie aici. Trebuie să începem acum punerea în aplicare a reglementărilor, iar unul dintre motivele pentru care am stabilit termene limită relativ strânse pentru Parlament și Consiliu este acela că dorim să ne asigurăm că nu trebuie să așteptăm prea mult această punere în aplicare. Trebuie să menținem un ritm alert întrucât observăm că piețele se modifică într-un ritm amețitor și, dacă rămânem mereu în urma acestora, nu vom putea să ne atingem obiectivele pe deplin sau poate deloc.

Dezbaterile de astăzi arată că avem o susținere largă transpartinică pentru compromisul negociat aici. Recunosc că doamna Lulling vede lucrurile puțin diferit în această privință, dar am încredere în faptul că viitorul va demonstra că nefondată temerea sa că poziția deținută de Luxemburg ca unul dintre principalele centre ale fondurilor de investiții poate fi afectată; din contră, cred că această nouă directivă OPCVM poate deschide oportunități pentru acest centru financiar.

Doamna Berès are perfectă dreptate: aici este vorba despre crearea în sfârșit a unei piețe interne reale pentru sectorul fondurilor de investiții. Acest sector este o ilustrare a faptului că, deși vorbim despre o piață internă, în multe situații nu avem încă o astfel de piață. Acest lucru este crucial. Nimeni nu contestă că directiva va conduce la un nivel complet nou și ambițios de cooperare, inclusiv între organisme de supraveghere, dar oricum trebuie să atingem acest obiectiv. Și în alte domenii organismele de supraveghere trebuie să colaboreze mai strâns și mai constructiv și să manifeste o mai mare încredere reciprocă decât în trecut. Dacă Directiva OPCVM poate oferi un mic impuls pentru a încuraja această cooperare, atunci, în opinia mea, acesta este un lucru bun.

Măsurile de nivel 2 la care s-a referit domnul comisar sunt numeroase și trebuie abordate într-un cadru restrâns de timp; este adevărat, dar cu toții avem interesul ca acest lucru să se realizeze.

Nu am ajuns însă la capătul drumului: sectorul în sine trebuie să își facă temele. Comisia, dar și Parlamentul, au decis în mod deliberat să nu ridice deloc problema prelucrării fondurilor, pentru că lucrăm pe baza ipotezei că sectorul își va respecta promisiunea de a se ocupa în mod autonom de această problemă, fără presiuni legislative. Se lucrează deja de multă vreme la acest lucru și încă nu avem ceva palpabil de prezentat. Sper că în curând vom putea veni cu ceva concret, în caz contrar nu vom avea de ales și vom lua măsuri suplimentare în viitorul apropiat.

În concluzie, aș dori să mulțumesc nu numai Comisiei, ci și în mod special Consiliului, pentru cooperare și pentru susținerea activă pe care au oferit-o. De asemenea, sunt recunoscător tuturor reprezentanților celorlalte grupuri, în special doamnei Berès, doamnei Gottardi, domnului Gauzès și doamnei Lulling care, după cum am văzut și azi, și-a apărut cu tărie interesele, dar s-a arătat complet dispusă să ajungă la un compromis acolo unde este posibil. Vă mulțumesc.

Președintele. –Dezbateră este închisă.

Votul va avea loc în scurt timp.

(Ședința a fost suspendată la ora 09:40 și reluată la ora 10:00.)

PREZIDEAZĂ: DL PÖTTERING

Președinte

5. Ședință solemnă și dezbateri - A ZECEA ANIVERSARE A MONEDEI EURO

Președintele. – Următorul punct pe ordinea de zi este adunarea solemnă și dezbateră privind cea de-a zecea aniversare a monedei unice euro.

(Film)

Domnule Juncker, domnule Giscard d'Estaing, domnule Trichet, domnule Almunia, doamnă Berès, doamnelor și domnilor,

la întâi ianuarie 2009 am sărbătorit cea de-a zecea aniversare a monedei noastre, euro. Astăzi, în cadrul Parlamentului European sărbătorim una dintre cele mai importante și istorice decizii adoptate de Uniunea Europeană până în prezent. Într-o Uniune Europeană care se apropia din ce în ce mai mult din punct de vedere economic, crearea monedei unice euro era o evoluție logică pentru consolidarea pieței comune și pentru simplificarea comerțului pe piața internă; dar chiar și așa, atunci când monedele a 11 state suverane au fost înlocuite cu moneda unică acum zece ani, exista un grad mare de scepticism privind succesul monedei unice planificate. Introducerea acesteia a necesitat curaj și hotărâre.

După zece ani, observăm nu numai că lumea are încredere în euro la fel ca în monedele utilizate înainte în zona euro, ci și că euro a adus, fără îndoială, avantaje considerabile pentru oamenii și afacerile din Uniunea Europeană.

Zona euro a devenit o zonă de stabilitate economică. Având în vedere dimensiunea economiei din zona euro și faptul că majoritatea schimburilor sale comerciale sunt interne, zona euro s-a dovedit a fi mult mai bine dotată pentru a rezista șocurilor economice decât erau statele membre și monedele lor naționale.

În special în ultimele luni ale crizei financiare globale, euro s-a dovedit a fi un factor stabilizator important: moneda unică ne-a protejat de cele mai nefavorabile efecte ale celei mai grave crize financiare din anii 1930 până în prezent.

Fără Banca Centrală Europeană și Sistemul European al Băncilor Centrale care să acționeze ca un factor stabilizator, situația în Uniunea Europeană ar fi fost mult mai gravă toamna trecută.

Să luăm de exemplu Irlanda, o țară care a fost extrem de afectată de criza financiară: statutul său de membru al uniunii monetare a protejat-o de o criză de proporții și mai mari.

Uniunea monetară reprezintă un pas ireversibil promițător către o integrare economică și politică mai profundă; înseamnă apartenența la o „uniune cu un scop comun”. Ca o familie, toți membrii din zona euro vorbesc unii cu alții și adoptă abordarea cea mai bună spre avantajul tuturor.

Totuși, crearea monedei euro nu a fost doar o decizie cu efecte economice și financiare; ea a transmis de asemenea un semnal foarte clar că Uniunea Europeană este capabilă să pună în aplicare decizii cu un impact puternic pentru a construi un viitor comun prosper.

Astăzi, moneda unică este privită de către mulți cetățeni din zona euro ca unul dintre cele mai pozitive rezultate ale integrării europene. Pentru a ne asigura că acest lucru nu se va schimba, trebuie să menținem stabilitatea monedei noastre comune: este singura posibilitate de a ne asigura că moneda euro va continua să fie și în viitor un factor stabilizator și un punct de stabilitate într-o lume agitată.

În prezent, mai mult de jumătate dintre statele membre ale Uniunii Europene au introdus moneda euro. Acum câteva zile, am primit Slovacia ca al 16-lea membru al zonei euro și sunt convins că în momentul în care vom sărbători din nou moneda euro vor exista și mai mulți membri. Obiectivul trebuie să fie adoptarea monedei unice de către toate statele membre ale Uniunii Europene, pe baza criteriilor de stabilitate.

Sunt convins că această extindere pas cu pas va contribui la consolidarea întregii zone euro, fiind în același timp un simbol al unui viitor european comun pașnic, în special pentru tinerii din Uniunea Europeană.

Fostul președinte al Franței, Valéry Giscard d'Estaing, se află printre noi astăzi și este binevenit. Alături de fostul cancelar al Germaniei, Helmut Schmidt, de fostul prim-ministru al Luxemburgului, Pierre Werner, și de alții, domnia sa este unul dintre arhitecții monedei noastre unice. Bine ați venit, domnule Giscard d'Estaing.

(Aplauze)

Sunt de acord cu Helmut Kohl, care, împreună cu François Mitterrand, Jacques Delors și alții – tocmai l-am văzut pe Jacques Santer în filmul prezentat – a contribuit la introducerea finală a monedei euro, atunci când a spus în 1998 că „...o monedă este bineînțeles un mijloc de plată. Dar o monedă reprezintă mult mai mult decât atât. Are legătură cu identitatea culturală și este o măsură a stabilității politice... Imaginați-vă ce realizare minunată este faptul că în Uniunea Europeană..., cu toată inteligența, creativitatea și varietatea noastră colorată și în ciuda tuturor dificultăților..., milioane de oameni dintre noi au aceeași monedă.”

În numele Parlamentului European aș dori să mulțumesc tuturor arhitecților monedei euro și tuturor persoanelor care au pregătit drumul pentru aceasta, în special Băncii Centrale Europene, președintele său actual Jean-Claude Trichet și regretatului său predecesor Willem Duisenberg pentru realizările lor istorice. Importanța Băncii Centrale Europene pur și simplu nu poate fi supraestimată.

(Aplauze)

Mulțumirile noastre se îndreaptă de asemenea în special către Alexandre Lamfalussy, președintele Institutului Monetar European, cu care ne-am întâlnit ieri seară și care participă la un colocviu acum.

Parlamentul European și comisia sa responsabilă pentru aceste aspecte, Comisia pentru afaceri economice și monetare, prezidată în acel moment de Karl von Wogau și apoi de Christa Randzio-Plath, au reprezentat de asemenea o forță motrice în acest proiect istoric de-a lungul anilor, care a dus de la șarpele monetar la crearea monedei unice. Același lucru este valabil și pentru Comisia pentru afaceri economice și monetare în componența sa actuală, prezidată de Pervenche Berès, căreia îi suntem recunoscători pentru ideea acestei sărbătoriri.

De la lansarea monedei euro acum zece ani, Banca Centrală Europeană și Eurogrupul au cultivat o relație din ce în ce mai strânsă cu Parlamentul European. Aș dori să mulțumesc călduros președinților celor două instituții, domnului Juncker în calitate sa de președinte al Eurogrupului și președintelui Băncii Centrale Europene, domnul Trichet, pentru excelența lor cooperare cu Parlamentul European.

Cu ocazia celei de-a zecea aniversări, îi dorim monedei noastre unice, euro, mulți ani de succes și un viitor comun strălucit pentru continentul nostru european.

Jean-Claude Trichet, președintele Băncii Centrale Europene. –(FR) Domnule Președinte, domnule Giscard d'Estaing, domnule Juncker, doamnelor și domnilor, sunt extrem de onorat și îmi face o deosebită plăcere să particip la această ceremonie de sărbătorire a monedei euro, una dintre principalele realizări ale Europei.

Jean Monnet, fondatorul Europei, spunea cândva: „Atunci când o idee se potrivește cu necesitățile momentului, ea nu mai aparține persoanelor care au inventat-o și este mai puternică decât cei care o controlează” și a adăugat: „nu există idei premature, există momente oportune pe care trebuie să știi cum să le aștepti”.

De-a lungul deceniilor, moneda unică europeană a fost o idee pe care doar câțiva o împărtășeau. Mult mai mulți se gândeau că introducerea monedei unice nu avea să se întâmple niciodată sau că era sortită eșecului. Astăzi, moneda unică este o realitate pentru 329 de milioane de cetățeni europeni. Cândva, crearea monedei euro va fi văzută ca o etapă decisivă în lungul drum către o uniune și mai strânsă a popoarelor Europei.

Nu pot să nu mă gândesc la fondatorii Europei – Robert Schuman, Walter Hallstein, Alcide de Gasperi, Pierre Werner, Sicco Mansholt și Paul-Henri Spaak – care, după cum am putut vedea acum câteva minute, au fost vizionarii cărora le datorăm existența Uniunii Europene.

Îmi aduc aminte, de asemenea, de oamenii de stat, conducătorii de stat și de guvern care au fost europeni hotărâți, convinși și curajoși și care sunt astăzi reprezentați de domnul Valéry Giscard d'Estaing. Fără aceștia, moneda euro nu ar exista.

De la introducerea monedei euro, cetățenii europeni au cunoscut un nivel de stabilitate a prețurilor pe care puține state din zona euro îl atinseseră înainte. Această stabilitate a prețurilor este un avantaj pentru toți cetățenii europeni. Protejează veniturile și economiile, ajută la reducerea costului de finanțare și încurajează investițiile, crearea de locuri de muncă și prosperitatea pe termen mediu și lung. Moneda unică este un factor de dinamism în economia europeană. A mărit transparența prețurilor, a consolidat comerțul și a promovat integrarea financiară.

(DE) Ultimele luni au demonstrat un alt avantaj al monedei euro. Criza financiară a arătat că, în momente de turbulențe, este mai bine să te afli pe un vapor mare și sigur decât într-o barcă mică. Am fi putut noi oare în Europa să acționăm la fel de rapid, decisiv și consistent fără o monedă unică care să ne lege între noi? Am fi putut noi oare să ne protejăm monedele naționale de impactul crizei financiare? Putem fi mândri de modul în care au răspuns parlamentele, guvernele și băncile centrale ale Europei. Împreună, am arătat că Europa poate adopta decizii chiar și în circumstanțe dificile.

(Aplauze)

Datorăm succesul istoric al monedei euro nu numai hotărârii și perseverenței liderilor vizionari – pe care i-am menționat – ci și colaborării eficiente dintre instituțiile europene.

Parlamentul European a avut un rol crucial în faza de pionierat. Parlamentul a fost prima instituție din Europa care a făcut propuneri pentru moneda unică, încă din anul 1962. În ultimii zece ani, de la înființarea Băncii Centrale Europene, instituțiile noastre au menținut un dialog foarte strâns și fructuos. Acest dialog a implicat peste 50 audieri ale membrilor Comitetului Executiv al Băncii Centrale Europene în Parlament și în cadrul comisiilor menționate de Președinte. Dialogul dintre Parlament și Banca Centrală Europeană este foarte important în ceea ce privește răspunderea, permițând Băncii Centrale Europene să-și explice deciziile și acțiunile publicului general prin intermediul reprezentanților săi aleși.

În primii săi ani de existență, moneda euro a trebuit să înfrunte trei încercări majore: crearea unei bănci centrale solide și credibile, crearea unei noi monede stabile și inspirarea încrederii. Aceste provocări au fost depășite cu succes și moneda euro este astăzi bine stabilită. Acesta este un moment de sărbătoare și, după cum am spus, sunt extrem de emoționat. Dar nu este momentul să ne complăcem în această situație. Provocări curente sunt la ușă și se vor ivi altele noi. Succesul continuu al Uniunii Monetare Europene depinde de cum sunt abordate aceste provocări.

Aș dori să menționez trei dintre ele.

Mai întâi, criza financiară. Criza a dezvăluit puncte slabe fundamentale în sistemul financiar global. Avem un rol extrem de activ în eforturile globale de abordare a acestor puncte slabe și în reformularea cadrului instituțional și de reglementare.

În al doilea rând, uniunea monetară. Soliditatea monedei unice se sprijină pe doi piloni: o politică monetară orientată spre stabilitatea prețurilor și o serie de politici economice solide – care apără în foarte mare măsură Eurogrupul, domnule prim-ministru. Provocările speciale de pe frontul economic includ implementarea fermă și credibilă a Pactului de stabilitate și de creștere, eforturi constante pentru a face economiile noastre mai productive și mai dinamice, precum și evitarea divergențelor competitive majore în zona euro.

În al treilea rând, extinderea. Atunci când am început acum zece ani, eram 11 țări. Acum suntem 16 țări în zona euro. Acest lucru spune multe despre efortul istoric depus. Gestionarea extinderii în cel mai bun mod posibil este o provocare extrem de entuziasmantă și de solicitantă pentru noi toți, în special pentru Comitetul Executiv și pentru Consiliul Guvernatorilor Băncii Centrale Europene.

Moneda euro este o realizare istorică. Ceea ce este cel mai important astăzi este responsabilitatea noastră pentru viitor. Se ivesc noi provocări. Dacă aceste provocări sunt abordate cu cea mai mare luciditate și îndrăzneală, acestea pot genera ideile puternice la care se refera Jean Monnet și care ne-au făcut să avansăm atât de departe pe calea stabilității și prosperității în Europa.

Jean-Claude Juncker, *președintele Eurogrupului*. –(FR) Domnule Președinte, domnule Giscard d'Estaing, domnule Trichet, domnule Almunia, doamnelor și domnilor, în ultimii 50 de ani Europa și-a dovedit adesea capacitatea de a-și stabili obiective foarte ambițioase și de a dezvolta spiritul și hotărârea necesare pentru punerea în practică a ambițiilor pe care pune mare preț.

Uniunea Europeană este în sine cel mai bun exemplu al acestui lucru, împreună cu piața internă și extinderea, cu alte cuvinte, împreună cu reînnoirea legăturilor dintre geografia și istoria Europei și împreună cu Uniunea Economică și Monetară, a cărei a zecea aniversare o sărbătorim astăzi.

Calea care a dus la crearea Uniunii Economice și Monetare și introducerea monedei noastre unice a fost lungă și nașterea Uniunii Economice și Monetare după impulsul inițial al raportului Werner din 1970 demonstrează acest lucru. A fost un proces lung care a inclus șarpele monetar, Sistemul Monetar European, crearea ECU în 1979, planul Delors din 1989, Tratatul de la Maastricht din 1992, „nu”-ul danez și „da”-ul francez, care la acel moment era considerat neimportant, fără a uita criza din anul 1993 din Sistemul Monetar European. Călătoria a avut dificultăți și șocurile sale.

În acel moment, multe persoane criticau moneda unică și în lumea politică și în cea academică, fără a menționa numărul mare de bănci centrale care aveau impresia că Uniunea Economică și Monetară nu ar putea sau nu ar trebui să fie creată și că, dacă totuși acest lucru avea să se întâmple, moneda unică ar fi slabă și fără viitor.

Este important pentru mine să profit de cea de-a zecea aniversare a acestui eveniment cheie al integrării europene pentru a aduce un omagiu, la rândul meu, acelor persoane care au creat moneda euro, cum sunt Pierre Werner, Helmut Kohl, François Mitterrand, Jacques Delors, Valéry Giscard d'Estaing și alții. Aș dori, încă o dată, să le aplaud viziunea, hotărârea și angajamentul infailibil față de Europa. Cei pe care i-am menționat și mulți alții care i-au însoțit nu și-ar fi putut imagina succesul rapid al proiectului lor politic. Începând de la 1 ianuarie anul acesta, 16 state membre participă la Uniunea Economică și Monetară, iar euro este moneda utilizată de aproape 330 de milioane de cetățeni europeni. Moneda euro a devenit prin urmare simbolul cel mai tangibil al integrării europene. Ca simbol tangibil recunoscut în toată lumea, euro este o măsură a stabilității. Își protejează cetățenii de cele mai grave consecințe ale crizei economice. După zece ani, trebuie să recunoaștem că moneda euro este un succes indiscutabil. Nu trebuie să uităm că aniversările au valoare doar dacă sunt punți spre viitor, deoarece trebuie să recunoaștem că, în ciuda indulgenței noastre colective atunci când ne felicităm, adevăratele teste în ceea ce privește coeziunea și coerența monedei euro ne așteaptă de-acum încolo. Anul acesta, 2009, va fi un an extrem de dificil pentru economiile din zona euro și pentru cetățenii europeni și vom avea de înfruntat multe provocări, atât pe plan intern, cât și extern.

Pe plan intern, guvernele din zona euro vor trebui să acționeze împreună pentru a limita efectele crizei economice și pentru a investi în bazele structurale ale economiei, astfel încât să construiască o punte către lumea post-criză. Situațiile excepționale necesită măsuri excepționale. Nu trebuie să pierdem din vedere faptul că moneda euro, acest ecran de protecție pe care l-am construit în jurul economiilor noastre, nu ne-a căzut pur și simplu în brațe. Economiiile din zona euro sunt mai bine protejate împotriva evoluțiilor economice negative deoarece apartenența la zona euro este o marcă de certificare a calității, care spune că membrii săi au capacitatea reală de a pune în practică politici macroeconomice prudente și politici bazate pe creștere durabilă și prosperitate pentru cetățenii acesteia. Protecția oferită de moneda euro este prin urmare direct legată de credibilitatea noastră, care se bazează pe abilitatea de a pune în practică politici de acest gen. Această credibilitate este baza beneficiilor pe care Uniunea Economică și Monetară și noi trebuie să le menținem pentru a continua să beneficiem de avantajele monedei unice.

Pe plan extern, trebuie să învățăm lecțiile politice oferite de criza financiară și economică internațională. Există o legătură cauzală directă între criza actuală, care își are originea în Statele Unite, și persistența unor dezechilibre majore mondiale. Lipsa transparenței, a responsabilității și a integrității suficiente în sectorul financiar a fost prin urmare un catalizator al crizei. Restaurarea stabilității în sectorul financiar și în economia reală la scară mondială implică o reformă profundă a sistemului financiar și eliminarea dezechilibrelor majore din cadrul consumului global și al economisirii globale. Această echilibrare solicită cooperarea activă a economiilor puternice din America, Asia și Europa. În ciuda progresului evident, imaginea internațională a monedei euro rămâne prea des excesiv de fragmentată și interesele naționale prevalează prea des asupra interesului comun, împiedicând zona euro să-și asume pe deplin responsabilitatea politică care corespunde importanței sale economice și să obțină toate avantajele economice care derivă din Uniunea Economică și

Monetară. Uniunea Economică și Monetară este, bineînțeles, un proiect economic, dar este înainte de toate un proiect politic. Prin urmare, trebuie să profităm de al doilea deceniu de existență a monedei euro pentru a definitiva Uniunea Economică și Monetară consolidându-i organismele politice, atât pe plan intern, cât și extern.

Joaquín Almunia, membru al Comisiei. –(ES) Domnule Președinte, domnule prim-ministru, domnilor președinți de comisie, doamnelor și domnilor, sunt convins că mă alătur părerilor majorității acestei camere atunci când spun că, la zece ani de la lansare, eu, în calitate de cetățean european, sunt mândru de succesul monedei euro.

Aș dori să felicit Parlamentul pentru inițiativa de a celebra cea de-a zecea aniversare a monedei noastre unice aici, în cadrul sesiunii plenare a Parlamentului European desfășurate la Strasbourg.

Moneda euro și Uniunea Economică și Monetară au fost un succes, fără îndoială. De-a lungul acestor zece ani, moneda euro a adus multe avantaje tuturor membrilor zonei euro și continuă să o facă și astăzi, în mijlocul unei profunde crize economice și financiare.

În scurta sa existență de zece ani, moneda euro a dobândit o reputație binemeritată de forță și stabilitate. Euro este cea de-a doua monedă a lumii datorită rolului său în economia internațională și este deja comparabil sub anumite aspecte cu dolarul ca instrument de comerț și mijloc de plată în finanțele internaționale.

Mai presus de toate însă, moneda euro face parte din viața de zi cu zi a 330 de milioane de oameni din 16 țări ale Uniunii Europene. Purtăm toți în portofele acest simbol al unei identități europene comune: deoarece euro, în afara faptului că este o monedă, este un element central al proiectului nostru european, amintindu-ne într-un mod tangibil despre beneficiile procesului de integrare care a început cu peste jumătate de secol în urmă.

Moneda euro ne-a oferit niveluri scăzute ale inflației și rate mici ale dobânzilor, datorită unui cadru macroeconomic orientat către stabilitate. Moneda euro a dat un impuls evident comerțului și investițiilor în statele membre ale zonei euro. Moneda euro a facilitat, de asemenea, crearea a 16 milioane de locuri de muncă în ultimii zece ani în zona euro, de trei ori mai mult decât în deceniul anterior.

Moneda euro a încurajat integrarea financiară și dezvoltarea unei piețe unice; a protejat membrii din zona euro de turbulențele externe; a fost și continuă să fie un pol de stabilitate, nu numai pentru economia europeană, ci și pentru economia globală.

Criza este, fără îndoială, o piatră de încercare pentru moneda euro. Totuși, cei care consideră că Uniunea Economică și Monetară nu este pregătită pentru a face față consecințelor acestei crize se înșală profund. Dimpotrivă, dacă moneda unică nu ar exista, efectele adverse ale crizei ar fi mult mai mari.

Multe state membre s-ar confrunta acum cu o mare volatilitate a ratelor lor de schimb și ar putea chiar suferi atacuri speculative asupra monedelor lor. Diferența de randament a titlurilor datoriiilor lor publice ar fi mult mai mare decât în prezent și marjele lor de combatere a crizei prin stimulente fiscale ar fi mai reduse.

Pactul de stabilitate și de creștere, reformat în 2005, a încurajat guvernele să-și pună în ordine finanțele publice, ducând în 2007 la cel mai scăzut deficit bugetar din ultimii 25 ani, care le permite acum să facă față crizei dintr-o poziție mai bună.

Pe parcursul acestei crize, acțiunile Băncii Centrale Europene au consolidat reputația solidă pe care aceasta o câștigase în primii ani de existență a Uniunii Economice și Monetare.

Adoptând în mod decisiv măsurile necesare și dând un exemplu în cooperarea cu celelalte bănci centrale din țări industrializate, Banca Centrală Europeană a fost ghidul nostru în toată această perioadă și a contribuit în mod substanțial la prevenirea unui imens colaps financiar.

Situația economică nu este așa cum sperasem în acest moment în care sărbătorim aniversarea monedei euro, dar evenimentele evidențiază mai mult ca oricând avantajele Uniunii Economice și Monetare. Pentru țările care încă nu au aderat la zona euro, aceasta este o opțiune din ce în ce mai atractivă, după cum s-a demonstrat săptămâna trecută în Bratislava, când am primit Slovacia ca cel mai nou membru al familiei monedei euro – cel de-al 16-lea.

Comisia și Parlamentul European trebuie să continue să lucreze cu statele membre, cu Eurogrupul, cu Banca Centrală Europeană și cu comunitatea internațională pentru a ne plasa economiile pe calea reluării creșterii durabile.

În acest sens, recomandările Comisiei din raportul prezentat acum câteva luni privind primii zece ani de Uniune Economică și Monetară, dezbătut recent de Parlament, sunt la fel de valabile sau chiar și mai valabile astăzi decât erau primăvara trecută.

O mai mare vigilență bugetară, extinderea acesteia la alte aspecte macroeconomice, legătura dintre politicile macroeconomice și reforma structurală, imaginea externă a monedei euro și mai buna guvernare a Uniunii Economice și Monetare sunt și trebuie să fie în continuare temele principale pe care se bazează cel de-al doilea deceniu de existență a monedei euro, cu cel puțin la fel de multe succese ca primul.

Domnule Președinte, aș dori să închei aducând un omagiu viziunii și ambiției părinților monedei euro, a căror imaginație și acțiune hotărâtă ne-a lăsat moștenire o monedă de care toți europenii pot fi mândri. Trebuie să protejăm baza acestui succes.

Criza a deschis un nou capitol pentru economia globală, în care Uniunea Economică și Monetară trebuie să continue să aibă un rol relevant în serviciul intereselor și al ambițiilor comune ale tuturor europenilor.

Valéry Giscard d'Estaing, *fost președinte al Republicii Franceze*. –(FR) Domnule Președinte, domnule Juncker, domnule Trichet, doamnelor și domnilor, toată lumea implicată în crearea monedei europene vă este recunoscătoare dumneavoastră, domnule Președinte, și dumneavoastră, doamnelor și domnilor, pentru această inițiativă extrem de binevenită de a celebra cea de-a zecea aniversare a creării monedei euro.

Sunt unul dintre oamenii care cred că este mai bine să evităm numărul din ce în ce mai mare de astfel de ceremonii, dar aceasta de astăzi se justifică deoarece marchează cea mai mare contribuție la integrarea europeană de la alegerea Parlamentului European prin sufragiu universal în 1979. Am parcurs cu siguranță o cale lungă și poate această întrunire plăcută, prietenoasă, nu prezintă întregul tabloul.

Aș dori să aduc un omagiu tuturor celor care au stabilit ruta acestui parcurs și celor care au urmat-o. Îi putem găsi originea îndepărtată în raportul primului-ministru al Luxemburgului, Pierre Werner, predecesorul dumneavoastră, în 1970. Criza monetară din anii de după 1970 și fluctuația monetară au fost însă elementele care au declanșat acțiuni în acest domeniu. Atâta timp cât ratele de schimb valutar erau fixe, sistemul monetar nu ne-a împiedicat încercarea de a crea o piață comună. Totuși, în momentul în care ele au început să fluctueze, a apărut această problemă.

După încercările eșuate de a crea un șarpe monetar, elanul puternic din Franța și Germania din perioada 1975-1980 a dus la reuniunea de la Bremen, în nordul Germaniei, și la decizia de a crea un sistem monetar european și de a introduce ecu, precursorul monedei euro. Această mișcare s-a bucurat de susținerea și sprijinul partenerilor noștri din țările Benelux și Italia.

După o perioadă de activitate redusă între anii 1980 și 1988, procesul a primit un nou imbold cu crearea de către Consiliu a comisiei prezidate de Jacques Delors, care a avut drept rezultat semnarea Tratatului de la Maastricht.

Să-i salutăm deci pe pionierii care au fost implicați în această activitate, după cum ați fost implicat recent și dumneavoastră, domnule Președinte, ca și prietenul meu, cancelarul Helmut Schmidt și secretarul său de stat, Manfred Lahnstein; Bernard Clappier, guvernatorul Banque de France din acel moment și coautor al Declarației Robert Schuman din 1950; Alexandre Lamfalussy, care ne-a pus la dispoziție experiența sa extraordinară, aproape unică, pe parcursul lucrărilor comisiei privind Uniunea Monetară Europeană, pe care am înființat-o alături de Helmut Schmidt pentru a relansa proiectul; Jacques Delors, președintele Comisiei Europene, care a preluat ștafeta; și, nu în ultimul rând, negociatorii și semnatorii Tratatului de la Maastricht care au redactat un text excelent, care practic nu a mai fost modificat de atunci, conduși de cancelarul Helmut Kohl și de președintele François Mitterrand, a căror hotărâre trebuie menționată în mod special, împreună cu ceilalți colegi ai lor. Astăzi trebuie să le mulțumim tuturor.

Cu această ocazie a celei de-a zecea aniversări, sărbătorită în momente de criză, ce putem spune în sprijinul monedei euro? Ce cuvinte alese putem utiliza la toasturile noastre de aniversare? Înainte de toate, succesul monedei euro a depășit așteptările, nu numai ale opozanților, bineînțeles, ci și pe cele ale susținătorilor acesteia. Nu voi intra în detalii deoarece am la dispoziție doar cinci minute. În timpul convorbirilor mele cu cei maieminenți experți monetari în perioada 1995 - 2000, aceștia erau sceptici în ceea ce privește introducerea monedei euro și succesul acesteia.

În zece ani, moneda euro a devenit moneda numărul doi în lume și, după cum tocmai s-a menționat, una dintre monedele cele mai respectate. Buna sa gestionare a furnizat un scut de protecție împotriva crizei și o

platformă pentru o creștere neinflaționistă. Fără existența monedei euro, Europa continentală ar fi în prezent rătăcită de tornada monetară, care ar adânci criza economică.

Ne așteptăm ca politica monetară să încerce să diminueze, în limita forței monedei, impactul de depreciere al crizei și să pregătească drumul pentru întoarcerea la creșterea neinflaționistă, de care nu ne apropiem încă, moment până la care deficitele publice apreciabile și nivelul datoriei declanșate de criză ar trebui să fi fost eliminate. În acest sens, avem încredere în conducerea și în personalul Băncii Centrale Europene, care și-au demonstrat experiența considerabilă încă de la începutul crizei. Le respectăm, de asemenea, hotărârea și independența.

Aș dori să închei cu două remarci. Trebuie să fim atenți să nu dăm monedei euro o dimensiune globală, care ne-ar flata orgoliul, dar ar multiplica riscurile cu care ne confruntăm. Euro este moneda Europei și trebuie să exprime cultura sa diferită, promovând un model rațional și stabil printre celelalte monede ale lumii.

În final, nu cred că publicul general va trebui să aștepte prea mult pentru ca reglementarea bancară să fie restaurată în zona euro. Cred că putem solicita Băncii Centrale Europene să realizeze acest proces de restaurare a ordinii și să supravegheze punerea sa în aplicare, în conformitate cu articolul 106 alineatul (5) din Tratatul de la Maastricht. Într-adevăr, avem nevoie de un elan puternic, de experiență și de un calendar pentru decizii pe care Banca Centrală Europeană l-ar putea redacta și pe care Consiliul de Miniștri pentru zona euro, prezidat de dumneavoastră, domnule Juncker, l-ar putea apoi adopta și pune în aplicare.

Voi încheia, domnule Președinte, spunând că simbolul integrării reprezentat de succesul monedei euro trebuie să ne dea curajul de a face următorul pas în crearea acestei Europe din ce în ce mai unite, așa cum se recomandă în diferite tratate și pe care dorim să o realizăm. Haideți să contracarăm inevitabilul eșecului cu energia succesului. Acest succes poartă astăzi minunatul nume al monedei euro.

(Aplauze)

Pervenche Berès, *președinta Comisiei pentru afaceri economice și monetare*. – (FR) Domnule Președinte, moneda euro este rezultatul de succes al unei viziuni și voințe politice, nu produsul pieței. Ea demonstrează ceea ce Europa poate realiza atunci când toate forțele sunt unite.

Doresc, bineînțeles, să salut și să mulțumesc pe această cale în numele nostru, în numele copiilor noștri și în numele tuturor celorlalți, fondatorilor și arhitecților acestui succes: Pierre Werner, care este printre noi, cancelarului Helmut Schmidt, președintelui Giscard d'Estaing, președintelui Comisiei Europene, Jacques Delors, cancelarului Helmut Kohl, președintelui François Mitterrand, baronului Alexandre Lamfalussy, lui Tommaso Padoa-Schioppa, Philippe Maystadt și tuturor celorlalți pe care nu i-am menționat. Aș dori, de asemenea, să aduc un omagiu acțiunilor predecesorilor dumneavoastră, domnule Președinte, acțiunilor predecesorilor mei, cum ar fi Karl von Wogau, care este încă alături de noi, și Christei Randzio-Plath, care este de asemenea alături de noi astăzi. Acțiunile acestui Parlament au avut un rol crucial în sensul că, în momentul de trecere la moneda euro, nu eram preocupați doar de transferurile conturilor în bănci, ci și de cetățenii noștri, pentru ca aceștia să se poată adapta, obișnui și să poată adopta această nouă monedă care avea să fie a lor. Cred, de asemenea, că această acțiune a instituției noastre trebuie reamintită și trebuie să i se acorde prețuirea pe care o merită.

Sunt de asemenea încântată de faptul că această ceremonie poate avea loc aici, în Parlamentul European, căminul democrației pentru toți cetățenii Europei. La urma urmei, moneda euro este prioritatea noastră numărul unu și apoi a băncilor. Ea este cu siguranță preocuparea europenilor, după cum au plăcerea de a ne spune. Anumite guverne ezită în ceea ce privește crearea de simboluri ale Europei. Totuși, europenii înșiși au adoptat moneda euro ca simbol al apartenenței la Uniunea Europeană.

Bineînțeles, nu utilizăm toți moneda euro. Am fost 11 la început și acum suntem 16. Ne așteptăm la aderarea altor state. Totuși, am impresia că această criză face ca anumite țări să fie tentate să se gândească mai bine dacă ar trebui să aparțină sau nu zonei euro. Cred că acest lucru este cea mai bună dovadă a succesului nostru. Europa progresează în cele mai multe cazuri demonstrându-și eficiența și, cu această ocazie care marchează cea de-a zecea aniversare a euro, putem vedea în mod clar că evaluarea monedei euro este în mare parte una pozitivă. Anumite țări care ezitau la început ar putea bate acum la porțile zonei euro. Nu putem decât să le încurajăm să facă acest lucru în condițiile tratatului, care nu au fost revizuite niciodată și care sunt condiții utile ce permit Europei să progreseze economic și monetar pe baza a doi piloni de consolidare și extindere.

Totuși, o aniversare este și un moment în care trebuie să privim spre viitor. Moneda euro, care a fost îmbogățită de acești ultimi zece ani, trebuie acum să deschidă noi domenii de dezvoltare, și nu acestea nu au fost deloc abordate, ci pentru că, pur și simplu, încă mai sunt multe de făcut în acest sens.

În ceea ce privește cooperarea economică, Jean-Claude Juncker a descris criza prin care trecem. Nu este o situație normală. În contextul crizei actuale știm cu toții că, dacă am fi progresat în uniunea economică la fel de repede cum am progresat în uniunea monetară, am fi fost într-o situație mult mai bună astăzi. Haideți să învățăm prin urmare ceva din această situație. Nu este normal să ne axăm pe balanțele deficitului bugetar și nu pe calitatea cheltuielilor publice. Guvernele trebuie să învețe să discute împreună despre politicile lor economice. Nu este normal ca statele membre să împrumute la rate ale dobânzii atât de diferite când au aceeași monedă și aceeași rată a dobânzii stabilită de Banca Centrală Europeană.

Acest lucru este valabil și atunci când este vorba despre supervizarea piețelor financiare. Președintele Giscard d'Estaing a menționat articolul 105 alineatul (6), care este platforma noastră comună și care ne permite să progresăm. Cred că una dintre lecțiile acestei crize este faptul că ea ne arată practic faptul că Banca Centrală Europeană va trebui să aibă un rol de supervizare. Nu dorim să separăm supervizarea piețelor financiare de supervizarea macroprudențială. Totuși, pentru a realiza acest lucru, va trebui, ca lideri politici, să reflectăm la obținerea unui echilibru. Dacă Banca Centrală Europeană dorește consolidarea responsabilităților sale, va trebui să arătăm cum trebuie stabilit în viitor echilibrul instituțional în ansamblu.

Aș dori să fac o precizare finală privind rolul internațional al monedei euro. Sunt de acord că nu trebuie să cerem privilegiul exorbitant de a fi moneda de rezervă. Totuși, nu este normal pentru noi nici să creăm în zece ani moneda euro și apoi, la zece ani de la trecerea la moneda euro, să fim încă pasivi în arena internațională și vocea puternică a monedei euro să nu se audă mai clar în procesul de restaurare a unui echilibru în sistemul monetar global.

În final, consider că moneda euro este mult mai mult decât o simplă monedă. De aceea, euro este un aspect important pentru acest Parlament. Este un instrument în slujba cetățenilor noștri care trec prin criza cea mai profundă din ultima perioadă. Prin urmare, trebuie să utilizăm această creație minunată, acest simbol al Europei, pentru a ne ajuta cetățenii să depășească această criză în cele mai bune condiții.

Werner Langen, membru al Comisiei pentru afaceri economice și monetare. – (DE) Domnule Președinte, zece ani de existență a monedei euro sunt într-adevăr un motiv de sărbătoare. Oricine ar fi spus acum zece ani că moneda euro se va dezvolta atât de splendid cum a făcut-o ar fi fost luat în derâdere. Multe persoane au contribuit la acest succes și îmi amintesc de multe voci sceptice – euro era numit copil prematur și proiect neviabil – dar astăzi știm că a fost un proiect la care au contribuit multe persoane. Antevorbitorul meu ni i-a reamintit pe toți cei care au contribuit la acest lucru, pietrele de hotar, sistemul monetar european, care a fost un acord cu Banca Centrală Europeană de a crea rate centrale, raportul Delors, care a prevăzut introducerea uniunii monetare în trei etape, Tratatul de la Maastricht – la numai doi ani de la căderea Zidului – și perioadele de tranziție. Multe persoane au contribuit la succesul de astăzi al proiectului monedei europene.

În calitate de președinte al comisiei, doamna Berès a spus deja că în această perioadă, în special din 1994 când a început punerea în aplicare a Tratatului de la Maastricht și până în 2002, Parlamentul a cooperat activ la introducerea bancnotelor și a monedelor, prin multe rapoarte, discuții, avize și propuneri, și aș dori să mulțumesc în mod special celor doi președinți de comisie din acel moment, domnul von Wogau și doamna Randzio-Plath, care au reprezentat de asemenea Parlamentul în lume și au dat acestui proiect, creat inițial de guverne, sprijinul parlamentar de care avea nevoie. Lucrăm și astăzi, sub conducerea doamnei Berès în calitate de președinte, pentru același tip de reprezentare.

La 18 noiembrie, Parlamentul a adoptat, cu o largă majoritate, un raport în care descriem succesele, riscurile și problemele și aș dori să menționez doar câteva aspecte în plus față de ceea ce a spus doamna Berès.

Moneda euro a fost un mare succes și este un proiect unic: o politică monetară centrală gestionată de Banca Centrală Europeană și politici bugetare și financiare locale. Este important ca pe viitor legătura dintre aceste două niveluri de responsabilitate din Pactul de stabilitate și de creștere să fie menținută și în vremuri de criză. Fără acest Pact de stabilitate și de creștere, fără o coordonare mai puternică a politicii bugetare și financiare, moneda euro s-ar confrunta pe viitor cu riscuri ce pot fi evitate. În acest sens, fac apel în special la statele membre din zona euro, dar și la întreaga Uniune Europeană, pentru a lua mai în serios decât în trecut această disciplină, această cooperare coordonată, în ceea ce privește anumite aspecte.

Moneda euro a diminuat inflația în mod considerabil, creând astfel încredere și stabilitate, și a devenit a doua cea mai deținută monedă de rezervă într-o perioadă de timp mai scurtă decât se aștepta. Moneda euro a crescut presiunea pentru o reformă structurală în statele membre și, de aceea, chiar în epoca globalizării, a devenit un „program de pregătire” pentru întreprinderi și națiuni. Instituțiile din zona euro – câteva au fost menționate de antevorbitorul meu – Consiliul Ecofin, Eurogrupul și multe alte instituții au creat condițiile necesare împreună cu Comisia și cu Banca Centrală Europeană, deoarece acestea funcționau deja, deoarece

fuseseră puse în practică, deoarece funcționau independent pentru a reacționa în mod rapid, fiabil și corect în contextul crizei economice.

Am văzut că moneda euro acționează ca o pârghie pentru crearea unei piețe financiare europene. Concluzia politică a acestor succese comune este că state cu o monedă comună și cu o piață internă comună au atins un nivel unic de integrare care va asigura pace și prosperitate.

Totuși, nu putem considera că moneda euro este un bun garantat și pe viitor. Există numeroase solicitări specifice și cereri pentru a lua riscurile în serios: distanțarea economiilor naționale, care este asociată cu riscuri considerabile legate de creșterea salariilor și de deficitele bugetare, nu trebuie să fie ascunsă la această aniversare.

Un aspect total diferit este evoluția variată a ratelor dobânzii pentru obligațiunile guvernamentale. Vedem în prezent marja ratei dobânzii, care a scăzut fără îndoială, crescând din nou, aducând posibilitatea unor noi probleme în acest sens pentru statele membre din zona euro.

Aș dori să reamintesc Parlamentului că, în special în legătură cu extinderea zonei euro, nu se pot conferi rabaturi speciale și că toate statele care sunt membre ale zonei euro pot și trebuie să respecte aceste condiții ale Tratatului de la Maastricht.

Moneda euro a fost bine primită de public. A câștigat încrederea lumii. A trecut de primul test și a avut o contribuție unică la integrarea permanentă a națiunilor noastre în Europa. Și de acest lucru putem fi cu toții mândri. Vă mulțumesc.

(Aplauze)

Jean-Paul Gauzès, în numele Grupului PPE-DE. – (FR) Domnule Președinte, domnule Giscard d'Estaing, domnule Juncker, domnule Trichet, domnule Almunia, doamnelor și domnilor, au fost menționate deja multe aspecte importante.

În zece ani, moneda euro a devenit un puternic simbol al Europei. Totuși, ideea că Europa ar putea crea o monedă unică, ale cărei baze au fost așezate în special prin acordul de la Bremen privind sistemul monetar din 1978 și prin crearea ecu, a fost primită în acel moment cu scepticism de piețe și de principalele autorități monetare din afara Europei. Ar trebui să le mulțumim călduros și să felicităm toate persoanele care au luat această decizie și ale căror nume au fost menționate aici.

Crearea monedei euro este cea mai bună dovadă că Europa este capabilă, atunci când există voință politică, de a lua decizii pe termen lung pentru un viitor comun prosper. Această aniversare ne transmite deci un mesaj de speranță pentru epoca actuală, deosebit de potrivit.

Trebuie să menționăm, totuși, că printre cetățenii europeni existau până nu demult percepții amestecate privind moneda euro. Pentru cei care călătoresc, avantajul unei monede unice era evident. Pentru cei care nu călătoresc, moneda euro era asociată cu creșterea prețurilor. Studiile au arătat de fapt că, în multe țări, inflația era simțită, chiar dacă cifrele oficiale arătau că stabilitatea monetară fusese asigurată în special datorită acțiunii Băncii Centrale Europene. Realitatea este că anumite persoane au profitat în mod evident de moneda euro pentru a rotunji anumite prețuri și probabil consumatorii nu erau destul de vigilenți.

Atunci când moneda euro s-a apreciat față de dolar, am auzit de asemenea comentarii de la anumiți fabricanți care produc în mare parte în zona euro, dar vând în afara acestei zone. Banca Centrală Europeană a avut partea ei de critici, care nu au pus în discuție independența acesteia, ci mai degrabă politica privind ratele dobânzii, care păreau a fi prea ridicate.

Astăzi, criza a schimbat multe dintre aceste percepții. Înțelegem cu toții că moneda euro este un factor determinant în ceea ce privește diminuarea repercusiunilor europene ale unei crize importate din Statele Unite. Banca Centrală Europeană a fost cu siguranță banca centrală cea mai receptivă. Deciziile sale extrem de pertinente au fost salutate de toată lumea. Care ar fi fost situația dacă diferitele state membre ar fi trebuit să-și apere fiecare moneda individuală? Devalorizările ar fi fost inevitabile și nu am fi putut evita o criză monetară.

Rezultatele binevenite ale monedei euro trebuie să ne încurajeze să continuăm și să extindem coordonarea politicilor economice și să respectăm principiile Pactului de stabilitate și de creștere. Este adevărat în prezent că pot fi și poate ar trebui acceptate excepții, dar acestea pot fi doar temporare, iar obiectivul unor finanțe publice echilibrate trebuie menținut. Finanțe publice și politici economice de înaltă calitate sunt de fapt, pe

termen lung, mai necesare ca oricând. Sunt garanția eficacității, a competitivității și a creșterii. Sunt o condiție pentru soliditatea monedei noastre, moneda euro.

Robert Goebbels, în numele Grupului PSE. – (FR) Domnule Președinte, în aceste momente de nesiguranță este important să se poată conta pe ceva cu o valoare fiabilă: moneda euro. Deoarece am avut un oarecare rol ca membru al Consiliului Ecofin în perioada de pregătire a viitoarei monede unice, am putut vedea îndoilele de ambele părți și precauția statelor membre, care a transformat în final Eurogrupul într-un forum mai puternic de cooperare înainte de vreme. Mai mult, două dintre cele mai mari realizări ale Europei au fost obținute prin hotărârea câtorva state de a lua măsuri pentru a face integrarea o realitate pentru toți cetățenii europeni. Mă refer la Acordul Schengen privind libera circulație a europenilor, pus în practică la inițiativa a cinci state: Franța, cu președintele Mitterrand, Germania, cu cancelarul Kohl, și țările Benelux. Elveția s-a alăturat acum spațiului Schengen, dar britanicii și irlandezii evită încă o Europă a cetățenilor.

Președintele Mitterrand și cancelarul Kohl au fost de asemenea arhitecții politici ai monedei euro, deși au existat și multe alte persoane care au sprijinit acest succes monetar, începând cu Jacques Delors. Prima lecție pe care aș dori să o extrag din acest proces este că toți cei care doresc o Europă mai bună nu trebuie să se teamă de acțiunea interguvernamentală, în special dacă există o coaliție de state care vor cu adevărat ca Europa să progreseze. Tratatul de la Prüm, împotriva formelor grave de criminalitate, este un exemplu al acestei cooperări consolidate pozitive pentru Europa. Într-un moment în care Tratatul Constituțional este un proiect „mort și îngropat”, ca urmare a votului împotriva al unei coaliții stranie de forțe politice nu numai din Franța, ci și din Țările de Jos, și când partea de legislație indigestă cunoscută sub numele de Minitratat de la Lisabona este blocată în Irlanda și posibil și în Republica Cehă, ar trebui să demonstrăm că Europa încă funcționează bazându-se pe un domeniu imens de cooperare consolidată.

În orice caz, atractivitatea monedei euro rămâne intactă. După Slovenia, ni s-a alăturat de curând și Slovacia. Alte țări sunt îngrijorate de faptul că nu pot beneficia și mai mult de scutul de protecție furnizat de euro. Chiar și în Regatul Unit există voci care chestionează splendida izolare a țării în fața colapsului lirei, care a decăzut de la statutul de monedă de rezervă mondială la o monedă de nivel mediu în mai puțin de un secol. Datorită acțiunilor consecutive ale lui Wim Duisenberg, Jean-Claude Trichet și ale altora, euro a devenit a doua monedă de rezervă a lumii în zece ani. Bineînțeles, dolarul rămâne regele tranzacțiilor globale, oferind încă o investiție sigură, dar datoriile colosale acumulate de Statele Unite prin finanțarea stilului lor de viață de către restul lumii vor sădi din ce în ce mai mult sămânța îndoielii privind abilitatea puterii economice numărul unu de a-și onora angajamentele. De fapt, lumea financiară se îndreaptă spre un duopol euro/dolar. Orice duopol monetar trece în general prin ajustări de paritate care au adesea loc brusc. În aceste vremuri de recesiune pe scară largă, lumea are nevoie de stabilitate și de noi certitudini. Moneda euro va avea un rol cheie în această nouă stabilitate. Banca Centrală Europeană (BCE) a făcut ceea ce era de făcut având în vedere criza financiară globală „fabricată în SUA”.

După cum a spus Jacques Delors, moneda euro este scutul care protejează întreaga Europă, dar ea nu a stimulat suficient economia europeană până acum. Banca Centrală Europeană se ocupă doar de politica monetară. La urma urmelor, Comisia este doar un consultant de primă clasă, care face sugestii în general utile, dar jucătorii economici reali rămân statele care, din nefericire, acționează într-o manieră dezorganizată. Deși armonizarea efectivă a puterii economice cumulate a 27 state ar putea face minuni, Eurogrupul, în ciuda eforturilor laudabile ale lui Jean-Claude Juncker, rămâne încă doar un grup de discuții informal. În primăvara anului 1999, am asistat la încercarea făcută în cadrul Eurogrupului de câțiva miniștri de finanțe, inclusiv Oskar Lafontaine, Dominique Strauss-Kahn, Carlo Ciampi și alții, pentru stabilirea unei cooperări economice și monetare între Uniunea Europeană și Banca Centrală Europeană. Wim Duisenberg a pus punctul pe i: „nu va exista niciodată o coordonare *ex-ante* cu Banca Centrală Europeană, deoarece va trebui întotdeauna să reacționați *ex-post* la deciziile noastre.” Motivul acestei situații este evident: Banca Centrală Europeană este și va rămâne independentă în aplicarea politicii sale monetare, dar independența nu înseamnă o interdicție a dialogului constructiv între instituții responsabile de apărarea intereselor și a destinului comun al 500 de milioane de europeni. Nimic nu împiedică statele să se organizeze mai bine pentru a obține o coordonare adecvată a politicilor lor economice, înăuntrul Uniunii Europene, dar și, în special, în reprezentarea Europei pe plan extern, după cum tocmai a concluzionat atât de corect Jean-Claude Juncker.

Wolf Klinz, în numele Grupului ALDE. – (DE) Domnule Președinte, domnule Giscard d'Estaing, domnule Juncker, domnule Trichet, domnule Almunia, doamnelor și domnilor, mi se pare extrem de regretabil că relativ puțini membri se află aici astăzi pentru această ședință solemnă, pentru că este vorba cu adevărat de celebrarea unui eveniment istoric. Am auzit deja de la diferiți antevorbitori cât de mult scepticism exista atunci când moneda euro a fost introdusă. Există impresia că provocările logistice implicate de introducerea a miliarde de bancnote și monede erau imposibil de gestionat și că ideea de a combina o politică monetară

comună cu politici fiscale separate în statele membre era văzută nu numai ca o provocare majoră, ci și ca ceva pur și simplu imposibil.

Astăzi, faptele ne arată că lucrurile nu stau așa. Uniunea monetară europeană este o realitate; moneda euro există de zece ani. Face parte dintr-un mic miracol politic și, o dată în plus, cuvintele lui Walter Hallstein, primul președinte al Comisiei, s-au dovedit a fi adevărate: „Cine nu crede în minuni în afacerile europene nu este realist.”

Îndoielile cetățenilor, dintre care mulți, din multe state membre, credeau inițial că moneda euro avea să aibă drept rezultat o creștere uriașă a prețurilor, au dispărut acum. Moneda euro a fost acceptată acum și primită chiar cu entuziasm de mulți cetățeni. A devenit un identificator european vizibil: în afara imnului și a steagului, este unul dintre puținele simboluri pe care îl avem astăzi.

Cred că se poate spune că în primii ani ai Băncii Centrale Europene, Europa și economia europeană navigau pe ape relativ liniștite, prin urmare băncii i-a fost destul de ușor să urmeze o politică de stabilitate. Chiar și așa, merită semnalat că rata medie a inflației din primii zece ani de monedă euro a fost de aproximativ 2%, cu alte cuvinte, mai mult sau mai puțin ținta pe care o stabilise chiar Banca Centrală Europeană. Marca germană, pe de altă parte, care era întotdeauna dată ca exemplu în ceea ce privește stabilitatea, avusese o rată medie a inflației de 3% în cei 50 de ani de existență. Se poate spune, prin urmare, că Banca Centrală Europeană a funcționat foarte bine.

Totuși, acum, în aceste vremuri de criză, Banca Centrală Europeană își arată adevărata sa forță și calitate. Are un rol extrem de important aici. S-a dovedit a fi independentă, eficientă și încrezătoare în sine și acționează hotărât și rapid. A devenit un exemplu pentru anumite bănci centrale, atât din țările europene care nu fac încă parte din zona euro, cât și în afara Europei. A dovedit în mod clar Rezervei Federale în Statele Unite că poate urma o politică de succes, nu în ciuda independenței sale, ci mai ales pentru că este independentă din punct de vedere politic și nu se supune instrucțiunilor mai multor guverne.

Știm acum că, în prezent, după ce sectoarele bancare din statele membre au fost aduse sub o umbrelă protectoare, statele membre se află în curs de elaborare a mai multor planuri de stimulare economică pentru a absorbi impactul negativ al crizei financiare asupra economiei reale. Acest lucru va presupune alte provocări pentru Banca Centrală Europeană, deoarece există riscul ca diferențele de abordare să distorsioneze concurența și ca nivelul de convergență care, în parte, există acum între membrii zonei euro, să se piardă și să existe evoluții din ce în ce mai divergente. Acest lucru trebuie contracarat, de aceea este atât de crucial și important ca Pactul de stabilitate și de creștere să nu fie subminat sau eliminat. Dimpotrivă: trebuie să ne asigurăm că acesta rămâne valabil. De aceea, este de important, de asemenea, ca reformele structurale necesare pe care Comisia și Banca Centrală Europeană le-au solicitat în mod repetat în trecut să fie urmate de fiecare stat membru în parte.

Banca Centrală Europeană va dobândi o nouă sarcină în anii următori. Criza ne-a învățat că avem nevoie de o anumită supervizare europeană a pieței financiare și acesta este un domeniu în care Banca Centrală Europeană poate deține un rol major. A semnalat că, în principiu, este dispusă să introducă un anumit sistem central european de supervizare analog Sistemului European al Băncilor centrale. Rolul internațional al monedei euro trebuie să fie consolidat în continuare. Zona euro trebuie să vorbească cu o singură voce și să fie reprezentată ca o singură unitate în organizații internaționale cum sunt Fondul Monetar Internațional și OCDE (Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică).

Este adevărat că o monedă unică fără o politică economică fiscală unică este și va continua să fie o întreprindere riscantă. Aceasta nu este o bagatelă. Uniunea Europeană se confruntă încă cu câteva provocări majore: ne confruntăm cu niveluri ridicate și, din păcate, în creștere, ale șomajului, cu schimbări demografice, presiuni migratorii, sărăcie crescândă în anumite sectoare ale societății și cu o concurență mai acerbă în contextul globalizării. Zona euro va putea să înfrunte aceste provocări doar dacă politicile economice ale statelor membre sunt legate mai strâns între ele. Numirea unui președinte al zonei euro a fost primul pas în această direcție, dar acesta este doar primul pas: mai sunt încă multe de făcut.

Cristiana Muscardini, în numele Grupului UEN. – (IT) Doamnă Președinte, doamnelor și domnilor, după zece ani, spațiul tot mai mare creat de moneda euro în comerțul internațional și utilizarea sa ca monedă de rezervă arată că euro a devenit un punct de referință mondială. Euro a garantat stabilitatea monetară și a ajutat la integrarea economiilor statelor membre care l-au adoptat, în ciuda anumitor erori de apreciere care au creat probleme cetățenilor atât din cauza ratelor de schimb reale între monedele naționale și moneda euro, cât și din cauza puținelor verificări realizate ulterior cu privire la prețurile bunurilor și serviciilor.

Moneda euro a fost creată fără a fi impusă din afară și fără războaie de cucerire sau hegemonii politice. A fost rezultatul unei uniuni libere a 11 state care au crezut în crearea unei Uniuni Economice și Monetare, așa cum a fost aceasta prevăzută în tratate, ca un pas esențial în încercarea de a obține uniunea politică care din nefericire tot nu se vede încă.

Anumite probleme înregistrate se datorează ineficiențelor unui sistem care nu era pregătit pentru activitatea de gestionare a celui alt mare fenomen asociat; mă refer la ritmul crescut al internaționalizării și la marile schimbări în modul în care comerțul se desfășoară la nivel internațional. Moneda euro a făcut posibilă înfruntarea unei serii de dificultăți, dintre care cea mai gravă este criza financiară din prezent, și ne-a protejat de presiunile mari care au afectat piețele. Dacă nu ar fi existat moneda euro, am fi repetat experiența din 1992, la un nivel mai grav.

Marcăm această a zecea aniversare primind călduros intrarea Slovaciei, cea de-a 16-a țară care a aderat la zona euro. Măsurile introduse de Banca Centrală Europeană (BCE) și de Comisie pentru a combate criza actuală au acționat ca un tampon și ca o formă de limitare, dar susținem în continuare, după cum am făcut adesea în ședințele Parlamentului, că ni se pare de neconceput să avem o politică monetară deconectată de politica economică. Într-adevăr, situația actuală este oarecum anormală: 16 state membre cu monedă unică, 27 politici economice naționale coordonate de Comisie cât de bine poate și 11 state membre cu monedele lor naționale.

Coordonarea unei politici monetare cu o politică economică ce nu există nu este cu siguranță ceva facil de realizat, dar dacă instituțiile responsabile pentru politicile economice din țările noastre nu comunică cu băncile centrale și cu Banca Centrală Europeană, care trebuie să coordoneze toate aceste politici și viceversa, Uniunea Europeană va întâmpina noi dificultăți în confruntarea comună a crizei actuale și a provocărilor continue pe care lumea externă și globalizarea ni le pun în cale.

Sperăm ca evenimentele recente să convingă oamenii despre nevoia de a face față schimbării în Europa, readucând economia reală în centrul preocupărilor și asigurând o mai bună coeziune și legătură între Banca Centrală Europeană și instituțiile europene responsabile pentru stabilirea strategiei politice și de planificare. Criza recentă a energiei ne-a arătat de asemenea că o politică economică comună privind principalele aspecte strategice este de interes vital pentru public și nu poate fi amânată. Dacă există voință politică, introducerea unei asemenea politici va fi facilitată de puterea crescândă a monedei euro.

Alain Lipietz, în numele Grupului Verts/ALE. – (FR) Domnule Președinte, domnule Giscard d'Estaing, domnule Juncker, domnule Trichet, domnule comisar, doamnelor și domnilor, aș dori să vă reamintesc că, în anul 1992, atunci când era încă extrem de nesigur că Franța va vota în favoarea Tratatului de la Maastricht, Jacques Delors a vorbit adunării generale a partidului ecologist francez reușind să obțină procentul de 1% sau 2% care lipsea.

Ne-a spus: „Votați pentru moneda euro, apoi vom avea o Europă politică, deoarece dacă nu creăm o Europă politică pentru a controla Europa, oamenii nu o vor accepta; nu o vor accepta niciodată.” Nu ne-a convins. Tratatul de la Maastricht a fost aprobat, dar nu a fost creată nicio Europă politică. Aceasta este exact problema cu care ne confruntăm astăzi.

De ce eram împotriva monedei euro în acel moment? Existau două motive principale. Mai întâi, credeam că Europa avea să fie târâtă de criteriile Maastricht în cel puțin cinci ani de politică de recesiune prociclică și, în al doilea rând, consideram că modul în care politica monetară fusese încorporată în politica economică generală de Tratatul de la Maastricht nu era satisfăcător. De dragul independenței Băncii Centrale Europene, am separa politica monetară de restul politicilor.

Trebuie să spun destul de sincer că, deși încă nu sunt convins de Tratatul de la Maastricht astăzi, ca și toți ceilalți ecologiști, sunt oarecum atras de schimbările pe care le-au suferit legislația și aplicarea Uniunii Economice și Monetare.

Au avut loc trei schimbări majore. Mai întâi, stabilitatea prețurilor a fost stabilită la un nivel ceva mai scăzut, dar aproape de 2%. Această țintă poate părea puțin absurdă. În prezent, când lumea este amenințată de deflație și situația este agravată de tendința anumitor țări de a reduce în grabă rata TVA-ului ca parte a unei politici keyneziene, este evident că stabilirea acestei ținte de 2% nu se mai face doar de dragul spectacolului. Dacă nu menținem această țintă de 2%, riscăm să ni se impună rate ale dobânzii foarte ridicate.

Cea de-a doua reformă majoră este bineînțeles reforma Pactului de stabilitate și de creștere realizată în 2005, care ne permite astăzi să avem o politică contraciclică menită să combată criza.

Cea de-a treia mare transformare este schimbarea modului de lucru în practică. Acest dialog permanent, după cum a fost subliniat încă o dată în această reuniune a Parlamentului, între domnul Trichet, domnul Almunia, domnul Juncker și domnul Barroso este, strict vorbind, contrar Tratatului de la Maastricht. Privesc această formă de cooperare dintre domnul Trichet și domnul Almunia, de exemplu, ca fiind echivalentul celei dintre domnul Bernanke și domnul Paulson, care este o evoluție pozitivă și de dorit. Ce trebuie făcut prin urmare? Tot ce aş putea spune este că trebuie să aplicăm în mod corespunzător elementele pozitive ale Tratatului de la Maastricht.

Avem o problemă reală în ceea ce privește definirea ratei de schimb valutar, care a fost menționată de câteva ori de către predecesorii mei. Sarcina de a stabili rata de schimb îi revine Consiliului. Trebuie să găsim mijloacele pentru a ne asigura că rata de schimb stabilită de Consiliu pentru Europa nu este derivată aleatoriu din rata dobânzii aleasă de Banca Centrală Europeană, ci că ea reflectă în mod corespunzător o politică industrială. Trebuie să găsim instrumentele adecvate pentru acest lucru.

În al doilea rând, obiectivul Băncii Centrale Europene este nu numai menținerea unei rate apropiate de 2%, ci și de a aplica politica Europei și prin aceasta mă refer la strategiile de la Lisabona și Gothenburg. Trebuie să avem o politică în materie de refinanțare și de rescontare a datoriilor private de către Banca Centrală Europeană, în conformitate cu strategiile de la Gothenburg și Lisabona.

În final, după cum s-a menționat deja, trebuie să existe supervizare la nivel european, iar Banca Centrală Europeană este cea mai în măsură să îndeplinească această funcție.

Ilda Figueiredo, în numele Grupului GUE/NGL. – (PT) Este regretabil că nu profităm de această șansă pentru a examina în profunzime consecințele implementării politicilor neoliberale și monetariste – utilizând moneda euro ca scuză – care au contribuit la situația socială gravă din prezent și la creșterea inegalității, a ratei șomajului, a muncii precare și prost plătite și a sărăciei.

Este inacceptabil că ne agățăm de dogme ideologice, cum sunt stabilitatea prețurilor și criteriile iraționale ale Pactului de stabilitate și de creștere, care sunt folosite drept pretext pentru a urmări privatizarea și a elibera statul de responsabilitatea pentru funcțiile sociale. Această abordare implică de asemenea ideea unui stat minimal și o mai mare eficiență a sectorului privat, cu scopul de a impune acceptarea așa-numitei reduceri a salariilor, care are drept rezultat în prezent creșteri mici, nominale, ale salariilor și chiar o reducere a salariilor reale, după cum o demonstrează în mod regretabil cazul portughez.

Nu putem fi de acord cu falsa independență a Băncii Centrale Europene, care amână la nesfârșit deciziile de a reduce rata dobânzii și care menține moneda euro supraevaluată doar pentru a proteja țările cu economii mai dezvoltate și grupurile economice și financiare mai puternice, înrăutățind astfel greutatea economiilor mai fragile și ale persoanelor cu resurse financiare mai mici.

Această politică a Băncii Centrale Europene a avut drept rezultat contracția economiei europene, demonstrând în mod clar necesitatea unor reduceri și mai mari ale ratelor dobânzii de referință. Pe măsură ce puterea de cumpărare a lucrătorilor și a pensionarilor a scăzut în ultimii zece ani, profiturile grupurilor economice și financiare au atins nivelul maxim din ultimii 30 ani, având drept rezultat bucuria și satisfacția la care am asistat în această sală. Chiar și acum, în situația de criză pe care au cauzat-o, aceste grupuri continuă să naționalizeze daunele pentru a privatiza apoi profiturile, în timp ce lucrătorii, micro-întreprinzătorii și întreprinzătorii mici, pensionarii și șomerii suferă consecințele crizei, având dreptul, în cel mai bun caz, doar la niște resturi. Priviți ce se întâmplă în sectorul financiar, unde anumite bănci și-au mărit diferențele de randament ale titlurilor de mai multe ori de la începutul crizei financiare și unde marja percepută s-a dublat în interval de un an, penalizând creditul nou și mai mult.

Insistăm prin urmare asupra nevoii urgente de a ne rupe în mod corespunzător de aceste politici neoliberale și monetariste, punând punct Pactului de stabilitate, paradisurilor fiscale și falsei independențe a Băncii Centrale Europene. Insistăm prin urmare asupra nevoii de a mări semnificativ bugetul Uniunii Europene în baza unei juste distribuții a veniturilor și averilor, pentru a crea o politică reală de coeziune economică și socială și pentru a respinge măsurile care sunt similare, cu alte cuvinte măsurile de tip „scapă cine poate”, permițându-le celor bogați să devină și mai bogați celor săraci să devină și mai săraci, după cum o demonstrează clar inegalitățile și disparitățile din ce în ce mai mari dintre economiile din zona euro.

Insistăm, prin urmare, asupra nevoii de a susține producția, microîntreprinderile și întreprinderile mici și mijlocii; de a promova servicii publice de calitate; de a facilita creditarea și de a îmbunătăți puterea de cumpărare a familiilor, și nu numai a celor mai defavorizate, ci și a claselor de mijloc; de a crea mai multe locuri de muncă și de a reduce sărăcia și mizeria a milioane de cetățeni din țările noastre.

PREZIDEAZĂ: DL ONESTA*Vicepreședinte*

Nigel Farage, în numele Grupului IDN/DEM. - Domnule președinte, bucurați-vă din plin de cea de-a zecea aniversare a euro, fiindcă mă îndoiesc că va exista și o a douăzecea. Ceea ce am văzut în această dimineață ne aduce aminte de vremurile sovietice. Vă amintiți de planurile cincinale care erau prezentate drept succese chiar înainte de lansarea acestora și de vremurile când se vorbea mult despre recolte-record și cifrele de producție fantastice ale tractoarelor? La fel ca în acele zile, în această dimineață am ascultat o pleiadă de birocrați nealeși, îmbătrâniți, vorbindu-ne despre succesul fabulos al întregii povești. Toate acestea sunt amăgiri.

Ideea că BCE și-a îndeplinit rolul cu succes este surprinzătoare. Banca Centrală Europeană a mărit rata dobânzii exact în iulie anul trecut, în plin declin al piețelor și pe fondul reducerii substanțiale a ratelor dobânzii în restul lumii. Desigur, aceste lucruri nu mă miră, deoarece euro nu înseamnă altceva decât impunerea voinței clasei politice asupra popoarelor Europei. Țin să vă amintesc că doar două țări – Danemarca și Suedia – au organizat un referendum pentru introducerea monedei euro și ambele au votat „nu”, acel banal cuvânt pe care toată lumea încearcă să-l evite pe cât posibil.

Zona euro nu a fost pusă la încercare până acum, însă va fi în curând. Spania se confruntă cu probleme economice. Italia n-ar fi trebuit să adere niciodată la zona euro, după cum au afirmat economiștii germani la acea vreme, însă, după părerea mea, ar trebui să ne îndreptăm atenția asupra situației din Grecia. Mii de tineri au ieșit în stradă să protesteze, cerând guvernului să ia măsuri, să reducă ratele dobânzii, solicitând intervenția guvernului în vederea devalorizării. Însă guvernul elen este imobilizat în cămașa de forță a euro. Nu poate face nimic. Viitoarele alegeri generale din Grecia nu vor putea schimba situația în niciun fel. Din moment ce oamenii au fost privați de posibilitatea de a-și decide viitorul prin vot, mă tem că violența devine singura alternativă logică.

Prin introducerea monedei euro, ați reușit să împingeți popoarele într-o capcană economică, iar pentru a ieși din aceasta, va fi nevoie de mult curaj și de o conducere eficientă; altfel, consecința inevitabilă va fi prăbușirea economiei. Puteți lansa proteste și insulte dacă doriți, dar nu uitați că Marea Britanie, aflată în afara zonei euro, a fost capabilă să devalorizeze, să reducă substanțial ratele dobânzilor. Noi am reușit să facem ceea ce era necesar. Râdeți în continuare dacă simțiți nevoia, dar ați observat că azi dimineață obligațiunile din Grecia se tranzacționau pe piață cu 233 de puncte de bază peste nivelul obligațiunilor din Germania? Îmi dau seama că mulți dintre cei prezenți în această sală nu prea înțeleg ce înseamnă asta, iar cei care înțeleg vor face tot posibilul să ignore acest lucru. Puteți continua să vă ascundeți capul în nisip, dacă doriți; puteți ignora ceea ce se întâmplă pe piețe, însă, cu timpul, piețele se vor întoarce împotriva dumneavoastră.

Roger Helmer (NI). - Domnule președinte, în ultimii 200 de ani au existat cel puțin șase încercări de a crea monede unice sau mecanisme ale cursurilor de schimb fixe. Toate au eșuat, provocând daune celor implicați, iar cu euro se întâmplă același lucru. Dezechilibrele prezise de mult de către sceptici încep să se facă simțite. Competitivitatea Italiei este la pământ. Experiența Spaniei este precum a taurului în coridă: mândru și puternic la început și zăcând în nisip, rănit de moarte, la sfârșit. Tulburările recente din Grecia au legătură evidentă cu șomajul, rezultat ca urmare a supraaprecierii euro. Diferența de randament a obligațiunilor emise de Grecia și Germania au atins niveluri fără precedent - peste 200 de puncte de bază.

Piețele speculează pe marginea prăbușirii euro. În Marea Britanie, putem să respirăm ușurați că ne-am păstrat moneda națională și că nu suntem legați de locomotiva ruginită a zonei euro. La mulți ani, euro!

Președintele – Dezbateră este închisă.

Declarații scrise (articolul 142 din Regulamentul de procedură)

Richard Corbett (PSE), în scris. – A zecea aniversare de la votul asupra propunerii prezentate Parlamentului, în numele Consiliului de Miniștri, de către Gordon Brown (președinte al Consiliului la acea vreme), privind blocarea cursurilor de schimb la nivelul din acea zi și crearea monedei euro, este un prilej de a celebra zece ani de succes, stabilitate și soliditate a uneia dintre cele două monede de referință pe plan mondial.

Criza economică actuală ar fi fost însoțită de turbulențe pe piețele monetare dacă ar fi existat încă peseta, lira, dragma ș.a.m.d., ca monede separate care ar fi generat fluctuații amețitoare ale cursurilor de schimb. Moneda unică a fost o ancoră de stabilitate pentru țările din zona euro, lucru demonstrat de traiectoriile divergente ale Islandei și Irlandei.

Aniversarea reprezintă, de asemenea, o ocazie de a dezbate dacă viitorul economic pe termen lung al Marii Britanii este condiționat de aderarea la zona euro. Desigur, Marea Britanie se poate descurca pe termen scurt rămânând în afara acesteia, însă, pe termen lung, riscăm să pierdem mult: firmele noastre sunt dezavantajate pe piața europeană din cauza costurilor de conversie și de acoperire a riscurilor, cu care nu se confruntă și concurenții lor de pe această piață; în plus, investitorii străini pe piața europeană vor prefera zona monetară cu cea mai mare acoperire.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), în scris. – (EL) Ședința solemnă a Parlamentului European, marcând cea de-a zecea aniversare a Uniunii Economice și Monetare (UEM), pe fondul unei grave crize a sistemului capitalist, are loc după ce Parlamentul a adoptat o serie de rezoluții și rapoarte pe aceeași temă și reprezintă o nouă încercare de a îndulci pilula amară a politicii antipopulare și antisindicale a UE care, în urma prăbușirii socialismului, a continuat până la Tratatul de la Maastricht, considerat un adevărat atac la adresa drepturilor și libertăților în domeniul muncii.

UEM, înființarea Băncii Centrale Europene și lansarea monedei euro constituie verigi indispensabile în lanțul restructurărilor capitaliste favorizate de capital, având ca scop apărarea împotriva revendicărilor lucrătorilor și protejarea rentabilității prin intensificarea exploatarei claselor muncitoare și populare.

Argumentele referitoare la stabilitatea prețurilor, reducerea inflației și protejarea economiilor de riscuri și crize s-au dovedit a fi învechite. UEM protejează profiturile monopolurilor și facilitează privatizarea și fuziunea.

În ultima decadă, veniturile lucrătorilor s-au redus, relațiile dintre partenerii sociali s-au înrăutățit, drepturile de asigurări sociale au dispărut, iar serviciile de sănătate și educație s-au deteriorat, devenind bunuri privatizate.

Lucrătorii nu sunt de acord cu strada europeană cu sens unic și cu susținătorii acesteia, resping Strategia și Tratatul de la Lisabona și luptă împotriva UEM și chiar a UE, sprijinind puterea socială și economia socială.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), în scris. – (PL) În cadrul dezbaterii despre euro, aș dori să atrag atenția asupra a trei aspecte negative ale existenței sale.

În primul rând, încă de la introducerea euro, adică din 2002 până în 2007 inclusiv, cele trei state membre din afara zonei euro (Anglia, Suedia și Danemarca) au cunoscut o dezvoltare mai accelerată decât statele membre ale zonei euro. Venitul național brut din aceste trei țări a crescut cu un ritm aproape dublu față de media înregistrată în zona euro, iar nivelul șomajului a fost mai redus.

În al doilea rând, măsurile de combatere a efectelor actualei crize financiar-economice sunt fără îndoială mai eficiente în aceste țări decât în zona euro. Băncile centrale din Anglia, Suedia și Danemarca au redus rapid și în mod evident ratele dobânzilor, asigurând în același timp necesarul de lichiditate pentru băncile comerciale. De asemenea, s-ar părea că politica fiscală practică în aceste țări va fi mai eficientă decât cea existentă în zona euro.

În al treilea rând, noile state membre care vor adera la zona euro vor trebui să îndeplinească o serie întreagă de criterii monetare și fiscale cu doi ani înainte de aderare. Câteva dintre aceste criterii se contrazic unele pe altele, ca de exemplu necesitatea participării la MCS II – și, prin urmare, necesitatea menținerii cursului de schimb al monedei naționale față de euro în cadrul unui interval de fluctuație de $\pm 1.5\%$ – și, în același timp, menținerea unui nivel redus al ratei inflației. Contracarea presiunii devalorizării asupra monedelor naționale implică necesitatea intervenției băncilor centrale, ceea ce înseamnă punerea în circulație a unor sume mai mari în monedă națională, iar aceasta atrage în mod evident creșterea presiunii inflaționiste. Din moment ce Comisia își propune să încurajeze noile state membre, ar trebui să aibă în vedere eliminarea acestei inconsecvențe evidente.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), în scris. – (FI) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, Uniunea Economică și Monetară a început la 1 ianuarie 1999, 11 state membre ale UE adoptând moneda unică la aceeași dată. Euro a împlinit 10 ani la 1 ianuarie 2009. În același timp, Slovacia a devenit a șaisprezecea țară care a adoptat euro.

După cum a afirmat domnul Juncker în discursul domniei sale către Parlament, euro este fără nicio îndoială o „ancoră de stabilitate”. Aceasta a fost o constatare dureroasă pentru țările care au rămas în afara zonei euro.

Deși cea de-a zecea aniversare a euro este umbrită de griji cu privire la o posibilă adâncire a recesiunii, sunt încrezător în capacitatea zonei euro de a depăși această criză. Totuși, pentru aceasta va fi nevoie de eforturi considerabile din partea Uniunii. Conform ultimelor estimări, efectul pachetului de stimulare aprobat se va

situa cu mult sub valoarea de 1,5% din produsul intern brut din zona euro. Conform estimărilor actuale, se va situa în jurul valorii de 0,6%. Sunt necesare măsuri de stimulare suplimentare.

Succesul euro este incontestabil, însă nu ar fi fost posibil dacă nu s-ar fi depus eforturi susținute. Acum trebuie să consolidăm rolul Europei în supravegherea piețelor financiare și să respectăm principiile de bază și criteriile Uniunii Economice și Monetare.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), în scris. – (SK) La 1 ianuarie 2009, euro a devenit moneda oficială a Slovaciei. Începând cu acea dată, crucea dublă reprezentată pe trei culmi de deal de pe steagul slovac a apărut la rândul său pe monedele de un euro și doi euro, fiind pusă în circulație în toată zona euro.

Acea zi a reprezentat un moment istoric pentru Slovacia, iar noi, slovacii, suntem mândri că țara noastră a fost prima din fostul bloc socialist care a introdus moneda euro în anul simbolic al aniversării a 10 ani de la crearea zonei euro.

Îmi exprim aprecierea pozitivă pentru faptul că actualul guvern slovac a respectat angajamentul asumat de Mikuláš Dzurinda, al cărui cabinet a adoptat, în toamna anului 2004, un plan de înlocuire a coroanei slovace cu moneda unică europeană, stabilind ca dată țintă începutul lui 2009.

De asemenea, se cuvine să adresez aici, în cadrul PE, mulțumiri cetățenilor slovaci, deoarece aceștia, în calitate de protagoniști ai reformelor „Dzurinda”, dificile, dar necesare, au perseverat, permițând Slovaciei să devină o țară europeană de succes.

De la 1 ianuarie 2009, euro va stabili punți între Slovacia și Uniunea Europeană în fiecare zi.

La revedere, coroană, bun venit, euro.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), în scris. – Introducerea, în urmă cu 10 ani, a monedei unice EURO a marcat desăvârșirea unui proces ale cărui implicații depășesc cu mult sfera economicului, definitivarea Uniunii Economice și Monetare demonstrând angajamentul statelor membre de a asigura atât unitatea economică, cât și politică a UE.

Succesul monedei euro reprezintă, așadar, reușita demersului construirii unei entități menite să asigure promovarea la nivel internațional a valorilor europene și afirmarea Uniunii Europene ca principalul actor în relațiile comerciale și financiare din economia mondială.

Consider că avantajele oferite de adoptarea monedei unice euro - legate de stabilitatea macroeconomică, reducerea semnificativă a variației prețurilor, promovarea creării de locuri de muncă și susținerea creșterii productivității, toate pe fondul sporirii rezistenței la șocurile externe - justifică depunerea tuturor eforturilor din partea noilor state membre și, în special, a României, pentru a îndeplini cât mai rapid criteriile de convergență și a se integra în zona euro.

Richard Seebler (PPE-DE), în scris. – (DE) Încă de la lansarea euro, la 1 ianuarie 1999, moneda unică s-a dovedit a fi, în multe privințe, un factor important în stabilitatea economiei UE. Moneda unică este, în primul rând, forța motrice a schimburilor economice europene: dispariția cursurilor de schimb în țările din zona euro este un beneficiu important și vizibil pentru cetățeni, încurajând totodată mobilitatea în UE.

În afară de avantajele evidente, euro s-a dovedit a fi o ancoră de stabilitate în contextul crizei financiare. Doar o monedă unică folosită de mai multe state membre și economii naționale este în măsură să atenueze efectele dramatice ale crizei economice. Uniunea monetară permite aplicarea pârghiilor macroeconomice la nivel internațional și adoptarea de măsuri eficiente împotriva crizei financiare.

În cele din urmă, totuși, euro este și un simbol al integrării europene și al drumului îndelungat pe care popoarele Europei l-au străbătut deja împreună. Uniunea monetară este următorul pas logic după uniunea economică, pregătind, de asemenea, terenul pentru o integrare europeană mai profundă.

Iuliu Winkler (PPE-DE), în scris. – În urmă cu aproape un an, cu ocazia împlinirii a 10 ani de la crearea Băncii Centrale Europene (BCE) și crearea Uniunii Economice și Monetare (UEM), arătam că: „La 10 ani de existență, rezultatele obținute de către UEM constituie succese indubitabile”.

Cred în actualitatea acestei aprecieri, după cum sunt convins de importanța solidarității pe care statele membre trebuie să o manifeste în acțiunea lor comună pentru a combate efectele crizei financiare și a diminua efectele negative ale crizei economice globale. Europa se află în cea mai precară situație economică de la sfârșitul

celui de al doilea război mondial. În acest context, aniversarea celor 10 ani de la introducerea monedei euro trebuie să ne readucă în atenție marile proiecte ale construcției europene.

Introducerea monedei unice europene, ca și crearea UEM, au fost decizii comune realizate prin coordonare și solidaritate în jurul valorilor europene. De acest fel de atitudine avem nevoie și în acest an pentru crearea și implementarea cu succes a unor măsuri anticriză. Competitivitatea europeană trebuie menținută în eurozonă și trebuie sporită în statele membre care se pregătesc pentru aderarea la zona euro, iar interesele divergente ale membrilor UEM trebuie să fie subordonate interesului economic comun al UE.

PREZIDEAZĂ: DNA ROURE

Vicepreședintă

Președintele. - Următorul punct pe ordinea de zi este votarea.

(Pentru detalii despre rezultatul votului, a se vedea procesul-verbal)

6. Votare

6.1. Acord între Comunitatea Europeană și Statele Unite ale Americii privind cooperarea în materie de reglementare a siguranței aviației civile (A6-0468/2008, Paolo Costa) (vot)

6.2. Regimul comun de comercializare a ovalbuminei și lactalbuminei (Versiune codificată) (A6-0510/2008, Diana Wallis) (vot)

6.3. Regimul fiscal comun care se aplică fuziunilor, divizărilor, divizărilor parțiale, cesionării de active și schimburilor de acțiuni între societățile din diferite state membre, și transferului sediului social (Versiune codificată) (A6-0511/2008, Diana Wallis) (vot)

6.4. Adaptarea regimului lingvistic aplicabil resurselor formulate împotriva deciziilor Tribunalului Funcției Publice a Uniunii Europene (A6-0508/2008, Costas Botopoulos) (vot)

6.5. Relațiile comerciale și economice cu Balcanii de Vest (A6-0489/2008, Bastiaan Belder) (vot)

6.6. Politica agricolă comună și siguranța alimentară mondială (A6-0505/2008, Mairead McGuinness) (vot)

6.7. Perspectivele de dezvoltare a dialogului civil în cadrul Tratatului de la Lisabona (A6-0475/2008, Genowefa Grabowska) (vot)

Christopher Beazley (PPE-DE). - Doamnă președintă, se pare că în acest moment avem cam multe voturi prin apel nominal, ceea ce este puțin obositor pentru cei care au probleme cu terminalul, printre care mă număr. Ar fi posibil să votez anticipat „da” pentru toate propunerile și să solicit un tehnician?

6.8. Transpunerea, punerea în aplicare și executarea Directivei 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și a Directivei 2006/114/CE privind publicitatea înșelătoare și comparativă (A6-0514/2008, Barbara Weiler) (vot)

6.9. PCP și gestionarea pescuitului pe baza ecosistemelor (A6-0485/2008, Pedro Guerreiro) (vot)

6.10. Directiva cadru referitoare la utilizarea durabilă a pesticidelor (A6-0443/2008, Christa Klafß) (vot)

6.11. Introducerea pe piață a produselor fitosanitare (A6-0444/2008, Hiltrud Breyer) (vot)

6.12. Coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind anumite organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (A6-0497/2008, Wolf Klinz) (vot)

6.13. Finanțele publice în UEM - 2007 și 2008 (A6-0507/2008, Donata Gottardi) (vot)

*

* *

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Doamnă președintă, aș dori să formulez următoarea solicitare: atunci când au loc ședințe solemne în această sală, se instalează o cameră video în mijlocul zonei fotoliilor. Nu este întotdeauna comod pentru operatori să lucreze în zona respectivă; în plus, prezența unei camere video în zona de lucru reprezintă, în orice caz, o problemă pentru membri. Ar fi cu puțință să nu se modifice repartizarea locurilor, în cazul în care se dorește menținerea camerelor video în această zonă? Altfel, ar fi neapărat nevoie ca cineva să propună o soluție tehnică mai bună.

Președintele. - Vom consulta autoritățile competente.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - Doamnă președintă, am tot încercat, pe parcursul procedurii de vot, să îi fac semn cu mâna unui aproad de ședință pentru a da explicații privind votul, însă, din moment ce dumneavoastră ați coordonat procedura în mod atât de strălucit și s-a terminat atât de repede, niciun aproad nu a reușit să ajungă la mine. Țin în mână o foaie de hârtie, solicitând permisiunea de a prezenta două explicații orale privind votul asupra rapoartelor McGuinness și Breyer. V-aș fi recunoscător dacă mi-ați permite acest lucru.

Avril Doyle (PPE-DE). - Doamnă președintă, vă rog să-mi permiteți să vă adresez aceeași solicitare.

7. Explicații privind votul

Explicații orale privind votul

- Raport: Bastiaan Belder (A6-0489/2008)

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, îmi face o deosebită plăcere pentru mine să iau cuvântul în această sală de ședințe a Parlamentului, în prezența reprezentanților aleși din toate cele 27 de state membre. Rareori mi se oferă o astfel de ocazie de a vorbi în fața unui public atât de numeros.

Aș dori să folosesc acest prilej pentru a explica de ce am votat în favoarea raportului Belder referitor la relațiile comerciale și economice cu Balcanii de Vest. Mă declar fără rezerve în favoarea adoptării de măsuri de către Uniunea Europeană pentru a facilita integrarea acestor țări în Uniune. În opinia mea, este important ca sprijinul economic acordat până acum să crească și consider că ar trebui să facem posibilă intensificarea relațiilor dintre țările balcanice și Europa, dezvoltarea turismului și crearea de condiții de trai mai bune pentru cetățenii din Balcani de toate vârstele.

- Raport: Mairead McGuinness (A6-0505/2008)

Marian Harkin (ALDE). - Doamnă președintă, în primul rând, aș dori să semnalez faptul că am apăsat pe butonul greșit când am votat raportul McGuinness. De fapt, sunt complet în favoarea acestui raport referitor la siguranța alimentară; voi consulta ulterior serviciul tehnic.

Sunt de acord în special cu ideea că trebuie să adaptăm PAC pentru a face față preocupărilor legate de securitatea alimentară și nevoii de politici stabile pentru agricultori, în vederea pregătirii pentru viitor. Deși nu putem avea siguranță absolută, în mod cert trebuie să avem o oarecare stabilitate.

În plus, sunt de acord cu ideea că piața, singură, nu poate asigura securitatea venitului pentru producători și sprijin propunerea de a realiza o evaluare detaliată a impactului, mai ales în ceea ce privește implicațiile pentru securitatea alimentară. Dacă avem în vedere propuneri specifice formulate de UE vizând, de pildă, protecția plantelor, este necesară o evaluare detaliată a impactului acestei politici, luând în considerare securitatea alimentară în momentul realizării unei astfel de evaluări.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Doamnă președintă, aș dori să le mulțumesc colegilor pentru sprijinul acordat acestui raport și lui Marian Harkin pentru cuvintele sale de susținere.

Raportul reflectă clar poziția Parlamentului în ceea ce privește politica agricolă, atât la nivel european, cât și la nivel global. De o importanță specială este faptul că raportul îndeamnă la o reorientare asupra politicii agricole în țările în curs de dezvoltare, prin acordarea de asistență pentru producerea de alimente la nivel local. Cred că suma de 1 miliard EUR, pe care Uniunea Europeană o va aloca în acest scop, este un pas în direcția cea bună.

În mod evident, mi-am susținut propriul raport. Cred că este un proiect pentru viitor, reflectând poziția acestei Camere în ceea ce privește agricultura. Deși dezbateră despre securitatea alimentară nu mai figurează în agenda politică, situația în care, zilnic, 30 000 de copii mor de foame, nu a dispărut.

David Sumberg (PPE-DE). - Doamnă președintă, vă sunt recunoscător pentru că mi-ați acordat șansa de a explica de ce m-am abținut de la votul privind raportul McGuinness. Acesta tratează o chestiune foarte importantă pentru Uniunea Europeană: necesitatea absolută de a asigura aprovizionarea alimentară pentru cei care se confruntă cu foamea sau pentru cei care nu beneficiază de o aprovizionare corespunzătoare cu alimente. Nimeni nu ar putea obiecta, și, desigur, nici eu nu obiectez împotriva acestei măsuri. Însă, după părerea mea, neajunsul acestui raport constă în faptul că abordează politica agricolă comună fără a lua în discuție necesitatea urgentă de reformă și de continuare a reformei acestei politici.

Nu apără bine interesele cetățenilor europeni; nu apără bine interesele agricultorilor britanici. Până când această povară nu va fi ridicată de pe umerii contribuabililor europeni, ne vom confrunta cu dificultăți. Recunosc, obiectivele raportului sunt juste, însă mă tem că eșuează lamentabil în abordarea problemei de fond.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Țin să îmi exprim sprijinul deplin pentru majoritatea propunerilor și declarațiilor din raportul McGuinness, care tocmai a fost adoptat. Pe piața globală se vor manifesta din ce în ce mai des fluctuații bruște ale prețurilor alimentelor, ceea ce va avea consecințe negative.

Creșterile de prețuri sunt resimțite, îndeosebi, de familiile cu venituri reduse, care cheltuiesc sume importante din bugetul lor pentru alimente. Cei care au cea mai mare nevoie de ajutor sunt acești oameni lipsiți de mijloace, atât din țările în curs de dezvoltare, cât și din Uniunea Europeană. Sunt de acord cu adaptarea politicii agricole comune la noile condiții, în scopul soluționării problemelor legate de securitatea alimentară; tocmai de aceea ar trebui să ne opunem înlăturării instrumentelor de gestionare a piețelor și reducerii nivelului cheltuielilor UE legate de agricultură în următoarele perspective financiare.

Ar fi binevenită înființarea unui organism internațional de supraveghere a prețurilor produselor agricole și a factorilor de producție a acestora, sub auspiciile Organizației Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură, în vederea monitorizării acestor date la scară mondială și a soluționării eficiente a fluctuațiilor. Cred că ar trebui luată în considerare, de asemenea, stabilirea unui sistem de depozitare a proviziilor alimentare la nivel mondial.

Syed Kamall (PPE-DE). - Doamnă președintă, vă mulțumesc pentru ocazia de a explica de ce m-am abținut, la rândul meu, de la votul privind acest raport.

Consider că majoritatea celor prezenți în această sală de ședințe, indiferent de culoarea politică, sunt de acord cu faptul că securitatea alimentară este foarte importantă. Problema este că nu suntem de acord asupra definiției acestui concept. Pentru mulți dintre noi, securitatea alimentară înseamnă asigurarea de provizii alimentare suficiente pentru popoarele globului, indiferent de regiune. Pentru alții, este o scuză pentru protecționism. Aceștia înțeleg prin securitate alimentară alimente produse exclusiv în UE pentru europeni. „Producția locală” este o expresie pe care o întâlnesc foarte des. Constat că unii se folosesc de pretextul securității alimentare pentru a descuraja importurile din restul lumii, condamnând astfel exporturile de calitate ridicată din multe țări mai modeste și condamnând la sărăcie mulți agricultori din aceste țări.

A spune că politica agricolă comună ar trebui să fie elementul cheie al securității alimentare este o afirmație uluitoare care trebuie condamnată.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - Doamnă președintă, sunt de acord cu toate comentariile exprimate de stimatul meu coleg, dl Syed Kamall, în legătură cu această chestiune. M-am abținut ca urmare a instrucțiunilor partidului din care fac parte, însă este bine știut că securitatea alimentară este o temă extrem de importantă pentru noi toți; de aceea, mă preocupă modul în care această instituție tratează o astfel de problemă.

În acest raport specific – pentru care, probabil, am votat cu toții – se menționează problema cu care ne-am fi putut confrunta dacă am fi votat directiva referitoare la produsele fitosanitare. Tocmai am subminat securitatea alimentară europeană. La circa trei minute după ce am votat acest raport, practic, ne-am asigurat că agricultorii noștri nu vor putea produce în viitor suficientă hrană pentru continentul nostru. Acest lucru mi se pare bizar. Este o rușine că nimeni nu pare să citească unele dintre rapoartele examinate în această instituție.

Avril Doyle (PPE-DE). - Doamnă președintă, una din marile preocupări și unul din elementele cheie ale securității alimentare globale este asigurarea unei producții suficiente, durabile, și, bineînțeles, a unei securități alimentare în așa-numita lume dezvoltată, precum țările din UE, pentru a putea exporta producția excedentară, fără a concura pe piețele mondiale pentru alimente, provocând astfel o creștere a prețurilor în acele regiuni care nu dispun de clima, solul, cunoștințele și investițiile necesare pentru a produce alimente pe cont propriu.

Trebuie să fim foarte atenți la politicile pe care le adoptăm, pentru a ne asigura că putem răspunde necesității unei producții alimentare durabile nu doar pe plan ecologic, ci și pe plan global.

Peter Baco (NI). – (SK) Am votat în favoarea raportului referitor la politica agricolă comună și securitatea alimentară globală, deoarece abordează aspecte prioritare pe care le-am ridicat frecvent în Parlamentul European.

Primul aspect implică reducerea costurilor de producție, ceea ce va conduce la creșterea competitivității globale. Al doilea aspect constă în reducerea volatilității piețelor alimentare, în special prin sporirea stocurilor. Al treilea aspect se referă la oprirea declinului prestigiului social al agriculturii prin sensibilizarea publicului asupra rolului unic și de neînlocuit al acesteia. Al patrulea aspect este legat de încetarea aplicării aleatorii a politicii agricole comune (PAC) prin implementarea unei organizări sistemice a acestei politici, orientată către obiective pe termen lung. Al cincilea și ultimul aspect implică oprirea declinului agriculturii în noile state membre, cauzat de principiile discriminatorii ale PAC, încurajând totodată în mod semnificativ valorificarea potențialului agricol în aceste noi state membre.

- Raport: Genowefa Grabowska (A6-0475/2008)

David Sumberg (PPE-DE). - Doamnă președintă, acest raport tratează chiar problema de fond a Uniunii Europene. Se pare că nu facem altceva decât să alocăm mai mulți bani în încercarea de a convinge publicul să voteze nefericitul Tratat de la Lisabona. Cetățenii irlandezi, care au avut ocazia să se exprime prin vot, au transmis un mesaj cât se poate de clar, respingându-l, iar cetățenii britanici, dacă ar avea o asemenea șansă – și ar fi trebuit să aibă, deoarece guvernul laburist le-a făcut o astfel de promisiune cu ocazia ultimelor alegeri generale – aceștia ar respinge, de asemenea, tratatul în mod categoric.

Acest mesaj ar trebui să răsună clar în toată Uniunea Europeană, așa s-ar cuveni: cetățenii nu doresc acest tratat. Cetățenii sunt împotriva sporirii puterii la Bruxelles și Strasbourg. Aceștia doresc ca propriile lor guverne și propriile organe legislative să ia deciziile care îi afectează. Atâta timp cât acest mesaj nu va fi transmis, vom continua să risipim în continuare banii contribuabililor, obligând cetățenii să voteze sub pretextul că, de fapt, îi convingem să își schimbe părerea. Nu vor face acest lucru.

Marian Harkin (ALDE). - Doamnă președintă, în primul rând aș dori să afirm că acest raport este excelent. Mereu discutăm despre legătura dintre UE și cetățenii acesteia, precum și despre faptul că un proiect UE nu se poate realiza fără implicarea cetățenilor UE.

Există două tipuri de democrație: cea reprezentativă, care există în acest Parlament, și cea participativă, despre care este vorba în acest raport. Totuși, este important să înțelegem că dialogul civil are două laturi, fiind reciproc. Prin urmare, preocupările și ideile formulate de cetățeni trebuie luate în considerare de către instituțiile UE. Cred că un exemplu ilustrativ în acest sens ar fi cele un milion de semnături pentru invalidare și documentul pe care îl dezbatem în acest moment în Parlament.

Nu sunt de acord cu ultima intervenție deoarece consider că, dacă Tratatul de la Lisabona va fi aprobat, ne-ar oferi șansa de a stabili punți de legătură mult mai semnificative între UE și cetățenii săi. Rolul nostru în această sală de ședințe este să ne asigurăm că Tratatul de la Lisabona va funcționa eficient dacă va fi aprobat.

Daniel Hannan (NI). - Doamnă președintă, din titlul acestui raport se pot desprinde multe concluzii: „Perspective de dezvoltare a dialogului civil în cadrul Tratatului de la Lisabona.” Treceți cu vederea ultima parte, din moment ce se pare că este necesar să se reamintească periodic în această sală că Tratatul de la Lisabona nu a intrat în vigoare. A fost respins de trei ori în toate formele sale de către 55% dintre alegătorii francezi, 62% dintre olandezi și 54% dintre irlandezi.

Observați, mai degrabă, partea titlului care trimite cu gândul la Ministerul Iubirii orwellian: „Perspective de dezvoltare a dialogului civil”. S-ar putea ca interpretarea acestor cuvinte de către alegătorii de rând, neinițiați în tainele limbajului Uniunii Europene, să nu coincidă cu interpretarea noastră, a membrilor Parlamentului, și anume: creare a unui buget de propagandă în încercarea de a convinge cetățenii să se răzgândească.

Trebuie să spun că resursele monetare ale Băncii Centrale Europene nu vor reuși să convingă cetățenii să accepte o idee intrinsec greșită.

Dialogul, prin definiție, presupune două părți. UE trebuie să fie capabilă să primească și să transmită în egală măsură. Aceasta înseamnă că tratatul trebuie supus unui referendum. *Pactio Olisipiensis censenda est!*

Syed Kamall (PPE-DE). - Doamnă președintă, vă mulțumesc pentru ocazia de a explica modul în care am votat în legătură cu acest raport.

Citind titlul acestuia, „Dialog civil în cadrul Tratatului de la Lisabona”, mi-am amintit de o frază a lui Mahatma Gandhi. Fiind întrebat ce crede despre civilizația occidentală, acesta a răspuns că „ar fi o idee bună”. Așadar, citind acest titlu, „Dialog civil în cadrul Tratatului de la Lisabona”, m-am gândit: „nu-i așa că ar fi o idee bună”? Ce bine ar fi fost să avem un dialog civil! Ce bine ar fi fost să avem într-adevăr un dialog care implică două părți! Într-una din intervențiile anterioare, s-a afirmat că dialogul este în mare măsură un proces bilateral, însă, dacă luăm ca exemplu unele organizații ale societății civile, finanțate pentru a promova Tratatul de la Lisabona, nu vedem altceva decât organizații dedicate în totalitate promovării acestui tratat cu o bază nedemocratică. Oare câte dintre organizațiile care sunt împotriva tratatului vor beneficia de finanțare sau de promovare? Nu există un dialog bilateral, de aceea cetățenii UE, atunci când au ocazia și sunt consultați cu privire la Tratatul de la Lisabona, îl vor respinge.

- Raport: Pedro Guerreiro (A6-0485/2008)

Syed Kamall (PPE-DE). - Doamnă președintă, vă mulțumesc pentru răbdarea dumneavoastră. Îmi propusesem să vorbesc despre aceasta, însă astăzi am prea multe de spus și sunt copleșit de toate procedurile de vot care s-au desfășurat azi în Parlament. Da, pentru politica comună a pescuitului; da, să vorbim despre dezvoltarea durabilă – însă cele două propuneri sunt în esență contradictorii. Dacă se dorește abordarea unei politici comune a pescuitului, trebuie să se abordeze drepturile de proprietate și soluțiile bazate pe piață. Luați ca exemplu țările în care pescarilor li se acordă drepturi negociabile, care se transmit din generație în generație. Aceasta este cea mai bună cale de a asigura durabilitatea stocurilor de pește, nu metoda artificială comunistă în care se controlează pescuitul prin planificare centralizată. De aceea asistăm la epuizarea stocurilor de pește, iar în cele din urmă vom avea cu toții de suferit.

Președintele. – Declar ședința suspendată. Vom reveni la explicațiile privind voturile după ședința solemnă.

PREZIDEAZĂ: DL PÖTTERING*Președinte***8. Ședință solemnă – Letonia**

Președintele. –Domnule președinte al Republicii Letonia, distins domn Valdis Zatlers, ne face o deosebită plăcere să vă urăm bun venit astăzi, în cadrul primei dumneavoastră vizite la Parlamentul European. Aș dori să încep prin a vă mulțumi pentru faptul că, în calitate de președinte al unui stat care a devenit relativ recent membru al Uniunii Europene, ați acceptat invitația de a vă adresa Parlamentului European în această zi în care sărbătorim a zecea aniversare a monedei noastre unice, euro. Ziua de astăzi este o premieră în toate sensurile, fiindcă astăzi, imnul european a fost intonat pentru prima oară cu ocazia întâmpinării unui oaspete în plenul Parlamentului European.

(Aplauze)

V-aș ruga să-mi permiteți să profit de această ocazie pentru a sublinia încă o dată importanța istorică a extinderii Uniunii Europene în 2004. A fost nevoie de peste 60 de ani pentru ca țara dumneavoastră să revină într-o Europă liberă și democratică, iar continentul nostru să se unifice.

Astăzi trăim în pace, libertate și democrație. Cetățenii noștri se bucură de perspective pe care înaintașii noștri le-ar fi putut doar visa. Ar trebui și s-ar cuveni să ne bucurăm de acest lucru.

Este adevărat că, în prezent, Uniunea Europeană se confruntă cu dificultăți noi și grave. Chiar și cetățenii letoni au simțit aceasta destul de clar, de exemplu, ca urmare a crizei financiare, care a lovit din plin și țara dumneavoastră, domnule președinte. Criza gazului dintre Rusia și Ucraina constituie, de asemenea, un motiv îndreptățit de îngrijorare pentru cetățenii Letoniei.

Însă tocmai în astfel de vremuri de criză înțelegem mai bine valoarea calității de membru al Uniunii Europene, bazată pe principiul solidarității între popoarele acesteia. Tocmai în astfel de vremuri de criză simțim cu toții nevoia de comunitate și cooperare între țările noastre și instituțiile europene.

Împreună suntem mai puternici, împreună ne putem apăra mai bine interesele și valorile în întreaga lume. Acesta este încă un motiv pentru care Parlamentul European speră că Tratatul de la Lisabona, care conferă Uniunii Europene competențe sporite pentru a depăși aceste dificultăți, va intra în curând în vigoare.

În acest sens, alegerile europarlamentare programate să se desfășoare în iunie anul acesta sunt extrem de importante, deoarece dorim să promovăm în continuare succesul proiectului de pace și unificare europeană, împreună, într-o Uniune Europeană democratică, având un Parlament European cu puteri de codecizie în aproape orice domeniu.

Sper cu adevărat că cetățenii Letoniei – și cei ai tuturor statelor membre ale Uniunii Europene – vor înțelege că votul lor este important deoarece le conferă puteri europene de codecizie, și, astfel, vor participa în număr mare la vot cu ocazia viitoarelor alegeri pentru Parlamentul European.

Domnule președinte, îmi face o deosebită plăcere să vă invit acum să vă adresați Parlamentului European. Încă o dată, permiteți-mi să vă urez un călduros bun venit la Parlamentul European.

(Aplauze)

Valdis Zatlers, președinte al Letoniei. – (LV) Domnule Președinte, doamnelor și domnilor, îi mulțumesc Președintelui pentru cuvintele sale amabile și pentru invitația domniei sale de a mă adresa reprezentanților aleși ai națiunilor europene. Sunt onorat de un asemenea prilej. Îmi face o deosebită plăcere să mă adresez plenului Parlamentului European în limba mea maternă, cu atât mai mult cu cât au trecut cinci ani de când letona a devenit una dintre limbile oficiale ale Uniunii Europene. Vă vorbesc astăzi într-un moment când mandatul primilor membri ai Parlamentului European din Letonia se apropie de sfârșit. Vă mulțumesc că v-ați îndeplinit responsabilitățile cu cinste.

Dragi prieteni, acest an, 2009, este extrem de important pentru Letonia. Se împlinesc cinci ani de când Letonia a aderat la Uniunea Europeană și la NATO. Dobândirea calității de membru al acestor organizații internaționale a devenit un obiectiv strategic pentru Letonia după restaurarea independenței, în 1991. Letonia și-a exprimat clar dorința de a face parte din structurile economice și de securitate europene și transatlantice. Extinderea familiei națiunilor europene democratice în prima decadă a secolului al XXI-lea a generat cele mai dinamice

schimbări din Europa de la crearea Uniunii Europene. Acestea au fost schimbări importante. Structurilor europene li s-au alăturat națiuni care fuseseră izolate cu forța vreme îndelungată, deși valorile care constituie nucleul Uniunii Europene își au rădăcinile istorice în aceste națiuni.

La 18 noiembrie anul trecut, Letonia a celebrat a nouăzecea aniversare de la proclamarea republicii. Acea aniversare a fost deosebit de importantă pentru poporul nostru, afirmând încă o dată voința noastră neclintită de a trăi într-o națiune independentă, liberă și democratică. În actul de proclamare a Republicii Letoniei din 1918 apare următorul text: „Toți cetățenii, indiferent de etnie, sunt îndemnați să își ofere sprijinul în vederea garantării tuturor drepturilor umane în Letonia, care va fi o națiune democratică și legitimă, unde nu va exista loc pentru asuprire și nedreptate...”. Sunt foarte mândru de aceste cuvinte. Cu treizeci de ani înainte de adoptarea Declarației Universale a Drepturilor Omului, Republica Letonia și-a exprimat devotamentul față de valorile și principiile sale fundamentale.

Letonia a simțit dintotdeauna o afinitate cu Europa și valorile acesteia, chiar și în lunga perioadă în care Letonia și alte națiuni din Europa Centrală și de Est s-au aflat sub influența unui stat în care multe valori erau filtrate printr-o prismă ideologică specială. Era pace în țările din blocul de est, dar era pacea unei curți de închisoare, care a fost instaurată cu ajutorul tancurilor, al represiei și al amenințărilor. Anul trecut, doamnelor și domnilor, filmul lui Edvīns Šnore, „A Soviet Story”, v-a amintit atât dumneavoastră, cât și întregii Europe, de brutalitatea ideologiei totalitare. Deși avem rădăcini istorice comune, destinele noastre au urmat traiectorii diferite. Trebuie să privim în trecut pentru a ne putea înțelege reciproc și a păși împreună către viitor. De aceea aș dori să adresez mulțumiri Parlamentului European pentru declarația adoptată la 22 septembrie anul trecut, prin care data de 23 august era proclamată Ziua europeană a comemorării victimelor stalinismului și nazismului. Această declarație le amintește popoarelor Europei de evenimentele tragice din istoria Letoniei și a Europei în general.

Astăzi, aș dori să-mi îndrept atenția către perioada mai recentă a istoriei. Anul acesta se împlinesc cinci ani de când Letonia a devenit membru al Uniunii Europene și al NATO. Ce a însemnat pentru Letonia această perioadă? Ce a avut de câștigat națiunea noastră? Care au fost realizările sale și care sunt dificultățile cu care ne vom confrunta în viitor? În primul rând, aspirația de a face parte din Europa a încurajat consolidarea democrației în societatea noastră și a contribuit la dezvoltarea instituțiilor democratice. Prin aderarea la Uniunea Europeană, Letonia a demonstrat hotărârea luată pentru propriul destin, hotărârea de a-și clădi viitorul pe o bază a identității europene și a valorilor noastre comune: libertate și democrație, responsabilitate, stat de drept și drepturi umane, egalitate, toleranță și prosperitate. În al doilea rând, calitatea de membru al Uniunii Europene a contribuit la îmbunătățirea climatului de investiții în Letonia. „Banii europeni”, după cum sunt cunoscute fondurile structurale europene, au contribuit substanțial la dezvoltarea economiei letone. În al treilea rând, ne putem bucura de privilegiile liberei circulații a persoanelor. Libera circulație în spațiul Schengen a devenit un obicei și o evidență; a învăța, a munci și a acumula experiență în alte state membre ale Uniunii Europene a devenit atât de firesc. În al patrulea rând, libera circulație a bunurilor și serviciilor a generat noi oportunități de afaceri. Fiecare antreprenor și consumator își poate desfășura activitatea într-un mediu liber, fără granițe și fără taxe vamale. Pentru țara noastră, a cărei piață internă are dimensiuni reduse, acest lucru are o importanță deosebită. În al cincilea rând, și cel mai important, vocile poporului leton se fac auzite în Europa, iar vocile europene se fac auzite în lume. Putem să ne mândrim că avem la dispoziție un mecanism de colaborare atât de unic, care ne permite tuturor să căutăm împreună soluții active pentru problemele globale, schimbările climatice și demografice, consolidarea securității energiei, problemele generate de emigrare, iar, în cazul crizei financiare, să găsim soluții la nivel mondial. Letonia dispune acum de noi instrumente politice și economice, însă trebuie remarcat faptul că responsabilitatea națiunii noastre în ceea ce privește viitorul comun al Europei, o responsabilitate în fața tuturor popoarelor Europei, a crescut, de asemenea, în mod semnificativ.

Contemplând realizările noastre din trecut, trebuie să avem o perspectivă critică și să recunoaștem în același timp greșelile care s-au comis. După aderarea la Uniunea Europeană, guvernul leton s-a lăsat captivat de satisfacția „lucrului bine făcut”; își atinsese scopul. Nu am recunoscut că ne aflăm abia la început și nu la sfârșitul procesului. Uniunea Europeană oferă multe oportunități, însă fiecare națiune și fiecare societate în parte trebuie să le valorifice pe cont propriu. Letonia nu a profitat de toate oportunitățile; nu întotdeauna am dat dovadă de înțelepciune în aplicarea politicii de coeziune sau în valorificarea oportunităților financiare care ne-au fost oferite. Instituțiile noastre naționale au fost nevoite să se adapteze condițiilor din Uniunea Europeană. Nu am fost suficient de hotărâți în ceea ce privește adoptarea euro, aceasta fiind una din cele mai mari greșeli comise în procesul de integrare monetară, fapt care este dureros de evident în prezent, în contextul crizei financiare.

Cu toate acestea, chiar și cei mai fervenți eurosceptici trebuie să admită că, în ansamblu, prezența Letoniei în Uniunea Europeană a fost pozitivă. Oare mai dorește cineva din Letonia întoarcerea la o Europă în care să existe bariere vamale între națiuni? Nu! Oare mai dorește cineva să aștepte la rând la graniță pentru a intra într-o țară vecină? Nu! Mai dorește cineva să se întoarcă la timpurile în care existau restricții asupra liberei circulații a lucrătorilor, asupra educației acestora și a acumulării de experiență? Bineînțeles că nu! Chiar și euroscepticii se vor obișnui în curând cu lucrurile pozitive, devenind doar sceptici.

Doamnelor și domnilor, deteriorarea situației sistemului financiar și a economiei din ultimele luni a schimbat în mod ireversibil rolul și importanța guvernelor naționale în cadrul proceselor economice. Până acum, piețele financiare se puteau dezvolta liber. Eram convinși că legile pieței se vor dovedi a fi suficient de eficiente pentru a încuraja dezvoltarea economică. Credeam că piața singură este capabilă să readucă situația la normal, și așa se și întâmplă de fapt: piața se reglează singură. Totuși, ceea ce putem observa în această criză globală este că sistemele noastre financiare și economiile noastre sunt afectate de această piață, și, cel mai important, că oamenii au de suferit de pe urma crizei. Cursul evenimentelor de la sfârșitul anului trecut ne-a arătat că este esențial ca guvernele naționale să îndeplinească un rol mai activ în procesul economic. Abordarea precedentă, caracterizată de indiferență la adresa gestionării economice, a fost iresponsabilă. Din nefericire, ne-am trezit prea târziu. Suficient de târziu pentru a descoperi obstacolul la orizont – strâmtoarea financiară – însă fără a mai putea să îl evităm.

În această situație, este necesară o abordare complexă la nivel național, european și global. La nivel global, sunt esențiale acțiuni coordonate pentru a relansa creșterea economică. Acest lucru va fi posibil numai prin elaborarea unor noi structuri și mecanisme ale sistemului financiar. Este esențial ca acest sistem să fie strict monitorizat, însă fără a se limita în același timp inițiativa sau procesele pieței. Cea mai dificilă problemă va fi atingerea acestui echilibru perfect. La nivel european, avem un avantaj semnificativ: acela de a putea aplica măsuri coordonate, de a fi uniți în acțiune și de a obține o soluție durabilă. Suntem de acord cu planul de relansare economică al Comisiei Europene. Este un pas important pentru a ieși din actuala strâmtoare financiară.

Voi comenta mai pe larg soluțiile la nivel național. Criza financiară globală a lovit și Letonia. Există un curent de gândire care consideră că în Letonia se desfășoară în prezent una din cele mai spectaculoase operațiuni de salvare a unui sistem financiar din istoria contemporană a Europei. În acest moment, în Letonia se elaborează măsuri de stimulare a economiei pentru a stabili situația financiară și economică, rapid și eficient. Este o sarcină dificilă, însă vom reuși să depășim această criză doar prin stabilirea unui plan clar, nu prin confundarea soluțiilor pe termen scurt cu viziunea dezvoltării economice pe termen lung.

La sfârșitul anului trecut, șase partide politice reprezentate în parlamentul leton, atât de la guvernare, cât și din opoziție, au fost de acord să adopte o poziție comună de sprijinire a planului de stabilizare economică elaborat de guvernul leton. Acest acord prevede acordarea unei atenții speciale față de monitorizarea folosirii împrumuturilor primite de Letonia. Planul definește prioritățile pe termen mediu pentru economia Letoniei: ajutoare pentru exporturi, încurajarea concurenței libere și corecte, o reducere semnificativă a deficitului de cont curent în balanța de plăți și introducerea euro în 2012. Aderarea la zona euro a devenit unul din obiectivele strategice cele mai importante pentru țara noastră. Este important ca Letonia să nu fie lăsată singură în această situație. Pentru a depăși această perioadă dificilă, primim sprijin nu numai din partea organismelor financiare internaționale, ci și din partea instituțiilor Uniunii Europene și a națiunilor Europei. Letonia este recunoscătoare pentru această dovadă de solidaritate.

Doamnelor și domnilor, fiecare extindere a adus nu doar noi state membre în Uniunea Europeană, ci a contribuit și la diversificarea programului acesteia, inclusiv în ceea ce privește politica externă. Aderarea Letoniei la Uniunea Europeană a avut loc în perioada în care politica europeană de vecinătate, obiectivele, principiile și mecanismele de aplicare ale acesteia se aflau în curs de elaborare. De atunci, s-a înregistrat o creștere deosebită a activității de politică externă a Uniunii Europene în ceea ce privește vecinii săi din est. Acest lucru fost posibil datorită angajamentului și a experienței noilor state membre. Letonia a privit întotdeauna relațiile cu statele vecine într-o dimensiune amplă și va continua să îndeplinească un rol activ în stabilirea și aplicarea acestei politici în viitor.

Această politică nu privește doar relațiile Uniunii Europene cu anumite state, mai precis, cu acelea cu care are frontiere terestre sau maritime comune. În contextul acestei politici, trebuie să ne concentrăm asupra rolului și poziției Uniunii Europene în lume. Împreună cu alte națiuni care împărtășesc aceleași valori, Letonia a încurajat activ o implicare mai profundă a Uniunii Europene în relațiile cu vecinii săi din est. S-a propus o nouă inițiativă politică, „Parteneriatul estic”, a cărei misiune este remodelarea politicii europene de vecinătate și adaptarea acesteia la caracteristicile specifice ale acestei regiuni, permițând astfel ca procesul să devină mai

activ, mai cutezător și mai ambițios. Letonia ia notă cu entuziasm de propunerile Comisiei Europene în această direcție. În practică, Parteneriatul estic trebuie să consolideze atât relațiile politico-economice dintre Uniunea Europeană și statele din această regiune, cât și cooperarea reciprocă dintre statele respective. În dezvoltarea Parteneriatului estic, trebuie să se acorde atenție principiului diferențierii, evaluării individuale și atitudinii față de fiecare partener în parte. Fiecare dintre aceste state își urmează propria traiectorie de dezvoltare. Există țări care sunt hotărâte să devină membre ale Uniunii Europene și țări care și-au stabilit alte obiective pentru propria dezvoltare. Politica noastră va avea succes doar dacă vom avea o strânsă colaborare cu statele din această regiune, contribuind la obținerea înțelegerii acolo unde va fi nevoie. De asemenea, cu ocazia vizitei mele în statele din Asia Centrală în octombrie anul trecut, când am vizitat Kazahstan, Uzbekistan și Turkmenistan, am primit semnale pozitive pentru extinderea și consolidarea cooperării. Letonia va fi continuare un susținător activ al politicii europene de vecinătate și va îndeplini un rol activ în aplicarea acesteia. Fiecare națiune europeană își are propria experiență istorică și propriile mijloace pentru a contribui la proiectul nostru comun în beneficiul Uniunii Europene. Contribuția specifică a Letoniei la dimensiunea estică este încrederea reciprocă reflectată în relațiile noastre bilaterale, care își au rădăcinile într-o perioadă istorică comună, precum și abilitățile generate de această încredere. Letonia are datoria de a se folosi de aceste circumstanțe speciale care ar putea dispărea în următorii zece ani. După mai multe decade, pentru țările estice, Letonia nu va mai fi poarta de acces spre Europa, ci doar un stat membru al Uniunii Europene. Profitând de aceste avantaje, Letonia va menține un dialog politic activ în vederea promovării unei mai bune înțelegeri a Uniunii Europene și a valorilor acesteia în țările vecine, contribuind astfel la clarificarea obiectivelor politicii europene de vecinătate și a celor ale Parteneriatului estic. Acest lucru presupune avantaje reciproce, oferindu-ne șansa de a afla care este percepția statelor vecine asupra relațiilor viitoare cu Uniunea Europeană. Sunt convins că interesele Europei ar fi cel mai bine servite dacă Parteneriatul estic ar fi inițiat cât mai devreme, în timpul președinției cehe.

Doamnelor și domnilor, chestiunea securității energiei a devenit recent un subiect de actualitate, în primele zile ale președinției cehe. Criza economică și financiară este ciclică în felul său. Cu toate acestea, problemele legate de securitatea energetică și de sursele de energie durabilă figurează permanent pe agenda politică europeană și mondială, devenind din ce în ce mai urgente. Securitatea energetică are o dimensiune externă pronunțată, ceea ce înseamnă că nu poate fi abordată în afara contextului mondial. Evenimentele recente din Ucraina și conflictul din Georgia dovedesc acest lucru. Chiar cu puțin timp în urmă, statele membre ale Uniunii Europene considerau că problema energiei trebuie rezolvată la nivel național, nu european. Evenimentele de anul trecut din sectorul energetic, întreruperile periodice ale aprovizionării cu energie, reducerea resurselor energetice și volatilitatea prețurilor au contribuit la cristalizarea unui acord între statele membre ale Uniunii Europene privind necesitatea unei politici energetice comune. La răscrucea dintre energie și politică, sarcina noastră principală este asigurarea aprovizionării energetice în mod constant, suficient, economic, durabil și ecologic.

Trebuie să recunoaștem că Uniunea Europeană a avut doar un succes parțial în această privință. Referitor la unele aspecte, ca de exemplu dezvoltarea unor sisteme energetice ecologice, ne-am stabilit obiective ambițioase la nivel european, pe care acum trebuie să le îndeplinim. În schimb, în ceea ce privește alte probleme, precum sursele energetice la nivel european și crearea unei piețe energetice comune, suntem abia la început de drum. Evenimentele din ultimele zile, care au condus la întreruperea aprovizionării cu gaze naturale din Rusia, ne-au permis să înțelegem necesitatea găsirii unei soluții la nivel european în cel mai scurt timp. Cu toții avem responsabilitatea de a sprijini acest acord pentru a crea o piață energetică europeană cu adevărat integrată și diversificată. Nu trebuie să permitem ca determinarea noastră să se topească odată cu zăpada de primăvară. Problema securității energetice poate fi rezolvată cu succes numai printr-un dialog activ cu statele de tranzit și cele furnizoare de resurse energetice. Uniunea Europeană deține instrumentele de politică externă pentru a rezolva această problemă. Responsabilitatea noastră este să le folosim.

De asemenea, trebuie să depunem eforturi considerabile în ceea ce privește integrarea pieței energetice baltice în piețele energetice scandinave și ale Europei Centrale. În regiunea baltică, integrarea este superficială. Deși comerțul și transportul în această regiune cunosc o dezvoltare rapidă, piața energetică este în stagnare. În această direcție, Comisia Europeană a avut realizări remarcabile. Inițiativa acesteia de îmbunătățire a securității și solidarității în domeniul energetic include, de asemenea, dezvoltarea planului de interconexiune a pieței energetice baltice. Acest lucru va permite o integrare progresivă a statelor baltice în piața energetică europeană comună. Consider că implicarea Suediei în discuțiile strategice privind regiunea Mării Baltice este demnă de toată stima. Suedia va avea în curând ocazia să își concretizeze participarea pe durata președinției sale, în a doua jumătate a acestui an. Sunt convins că regiunile puternice de la Marea Mediterană până la Marea Baltică vor contribui la o Uniune Europeană puternică.

Doamnelor și domnilor, obiectivul inițial al Uniunii Europene – securitatea și bunăstarea popoarelor Europei – nu s-a modificat. Totuși, mediul în care trebuie atinse aceste obiective a cunoscut modificări. Economia globală a devenit mult mai interdependentă decât cu jumătate de secol în urmă. În același timp, noi operatori economici puternici și-au făcut apariția pe scena mondială. Pentru a nu avea de pierdut în această luptă competitivă la nivel global, singura speranță este ca Uniunea Europeană să întreprindă acțiuni coerente, chibzuite și, cel mai important, comune. Numai împreună vom putea îndeplini promisiunile de securitate și bunăstare pentru cetățenii noștri. Numai astfel vom putea realiza obiectivul pentru care au votat cetățenii noștri, pentru a sprijini participarea noastră la Uniunea Europeană.

Parlamentul European a demonstrat deja că are o viziune amplă asupra viitorului Uniunii Europene, ceea ce este valabil mai ales în cazul abordării uniforme și echilibrate a politicii de extindere a Uniunii. Creșterea dinamică a Europei a oferit acestui continent șansa de a concura pe piața globală. Această creștere reflectă potențialul Europei, care trebuie valorificat pentru ca Uniunea să devină, chiar peste câteva decenii, un partener economic egal pentru economiile cu o dezvoltare rapidă din Asia și America Latină. Dumneavoastră, în calitate de reprezentanți ai națiunilor Europei, alegeți pe cale democratică, sunteți cei care simțiți din plin responsabilitatea privind acest proces. De asemenea, este imposibil să supraestimăm importanța contribuției Parlamentului European la promovarea proiectului european în rândul cetățenilor și la sporirea legitimității democratice acestuia. În viitor, rolul Parlamentului European va crește în importanță.

Este esențial să fim uniți în multiformitatea și diversitatea noastră. Este important să lucrăm în continuare la îmbunătățirea Uniunii Europene, aceasta fiind o sarcină care trebuie asumată de toți europenii. Aceasta este responsabilitatea noastră comună față de Europa. Este esențial să evităm fragmentarea Uniunii Europene. Statele membre trebuie să caute soluții și să evite dezvoltarea unei abordări „cu mai multe viteze” a proiectului european. Acordul la care Consiliul a ajuns luna trecută, referitor la promovarea Tratatului de la Lisabona, este binevenit. Tratatul de la Lisabona este condiția legală preliminară pentru funcționarea eficientă a Uniunii Europene în viitor. Doar prin aplicarea principiilor Tratatului de la Lisabona vom putea să valorificăm potențialul pozitiv pe care îl oferă noua Europă unită. Cât de eficient va funcționa în practică acest tratat depinde de voința politică a statelor membre și a instituțiilor, precum și de capacitatea acestora de a se uni pentru a atinge obiectivele Europei.

Doamnelor și domnilor, până în 2004, obiectivul Letoniei a fost aderarea la Uniunea Europeană. Începând de la acea dată, obiectivele țării noastre au fost stabilite în concordanță cu obiectivele Europei. Nu ne mai putem considera și percepe separat de Europa. Putem defini și realiza obiectivele Letoniei numai dacă acestea se încadrează în viziunea europeană comună a viitorului. La rândul lor, obiectivele Europei pot fi atinse dacă sunt în concordanță cu viziunea fiecărui stat membru. Uniunea Europeană a fost construită și trebuie consolidată pe baza unor valori comune. Doar prin discuție deschisă se pot discerne acele valori pe care le împărtășim cu toții. Doar prin unanimitate putem stabili care sunt valorile pe care le vom situa alături de cele pe care s-a clădit Uniunea Europeană. Definirea valorilor europene și inițierea discuțiilor pe marginea acestora este sarcina tuturor politicianilor, dar mai ales a liderilor europeni.

Să privim spre viitor. Cum îmi imaginez Uniunea Europeană și Letonia în viitorul mai îndepărtat, ca de exemplu, în 2015? Lumea economică post-criză se va fi grupat în câteva centre de putere economică. Unul dintre acestea va fi Uniunea Europeană. Europa va avea voința și capacitatea de a fi unită, fiindcă numai astfel ne vom putea îndeplini sarcinile. Ba mai mult, Uniunea Europeană va continua să fie deschisă tuturor europenilor care îi acceptă valorile. Această unitate în diversitate va fi esențială pentru creșterea importanței rolului Europei în lume. Uniunea Europeană se va extinde, însă nu își va pierde capacitatea de acțiune eficientă. Uniunea Europeană va putea să își apere securitatea și să asigure un climat de stabilitate în țările vecine. Educația și cultura vor fi punctele care vor uni experiențele diferite ale statelor membre ale Uniunii Europene, iar aceasta va permite Europei să își recupereze locul de frunte pe plan mondial în sfera științei și culturii. Vor înceta să mai existe națiuni europene vechi și tinere, mici și mari. În Europa, națiunile vor fi judecate în funcție de realizările lor, nu pe baza unor criterii geografice sau geopolitice. Europa va fi unită, iar această unitate va fi asigurată de regiuni puternice, care, pe de o parte, își vor apăra interesele proprii, iar pe de altă parte vor colabora îndeaproape cu celelalte regiuni, generând astfel o rețea de bunăstare și dezvoltare în toată Europa. Fiecare națiune va contribui la această dezvoltare în funcție de propriile resurse și de experiența specifică.

Care va fi rolul Letoniei în Uniunea Europeană a anului 2015? În acel moment, Letonia va fi depășit cu bine criza economică. Capitala Letoniei, Riga, va fi unul din centrele prospere ale regiunii economice baltice. Economia Letoniei va fi mai echilibrată, mai competitivă și mai transformată din punct de vedere structural. În 2015, pentru prima oară în istoria statului independent, Letoniei i se va încredința sarcina de a rezolva probleme la nivel european și mondial în calitate de stat membru aflat la președinția Uniunii Europene.

Contribuția noastră față de Europa se va concretiza prin relațiile noastre privilegiate cu națiunile din Parteneriatul estic. Letonia și regiunea noastră vor fi o punte către est, la fel cum statele mediteraneene vor uni ambele țărmuri ale acestei mări. Viziunea noastră pentru o Europă deschisă și experiența noastră în materie de integrare vor accentua caracterul deschis al Europei.

Doamnelor și domnilor, nu mai este mult până în 2015; doar șase ani ne mai despart de acest moment. Cu un secol în urmă, poetul leton Rainis a scris: „Ceea ce se schimbă, dăinuie.” Acestea sunt vorbe înțelepte chiar și astăzi. Sunt convins că Europa se va schimba sub aspect material. Va deveni mai puternică din punct de vedere al economiei, bunăstării și cooperării. Își va consolida sistemul de valori. Europeanii vor fi mândri să trăiască în Europa și să aparțină propriei națiuni în același timp. Unitate în diversitate, dezvoltare, menținerea valorilor și responsabilitatea fiecărui cetățean față de propria sa națiune și față de întreaga familie europeană, aceasta este Europa viitorului.

Doamnelor și domnilor, dezvoltarea și prosperitatea Europei sunt etalonul succesului nostru, criteriul de judecată al activității noastre, sunt responsabilitatea noastră. Vă invit, în calitatea dumneavoastră de membri ai Parlamentului European, să încurajați înțelegerea europeanilor cu privire la obiectivele noastre comune și la modul în care acestea vor afecta existența fiecărui european în propria țară. Sprijinul cetățenilor europeni pentru ideea europeană este cea mai solidă garanție pentru viitorul Europei. Vă mulțumesc, doamnelor și domnilor, pentru activitatea dumneavoastră din această sesiune. Vă doresc succes în activitatea dumneavoastră din viitor și la următoarele alegeri europarlamentare.

Președintele. –Domnule Președinte, aș dori să vă mulțumesc în numele Parlamentului European pentru discursul dumneavoastră, pentru curajul dumneavoastră european și determinarea dumneavoastră europeană. Ne-am bucurat, desigur, să ascultăm cuvintele dumneavoastră de apreciere pentru Parlamentul European, și pe bună dreptate.

Îmi amintesc foarte clar că, în perioada negocierilor de aderare din a doua jumătate a anilor '90, Letonia, Lituania și Slovacia fuseseră inițial excluse din proces. Parlamentul European a fost cel care a solicitat guvernelor includerea Letoniei, Lituaniei și a Slovaciei în aceste negocieri. Ca urmare, Letonia, Lituania și Slovacia au avut posibilitatea să devină membre ale Uniunii Europene la 1 mai 2004.

Ați abordat chestiunea energiei și vă voi răspunde pe scurt în această privință. Avem un comisar foarte responsabil, un concetățean al dumneavoastră, Andris Piebalgs, care s-a descurcat admirabil săptămâna trecută și în timpul disputei gazului cu Rusia și Ucraina, însă mai ales cu Rusia. În prezența președintelui său, aș dori să-i mulțumesc lui Andris Piebalgs pentru activitatea desfășurată.

(Aplauze)

Domnule Președinte, aș dori să formulez, în încheiere, următoarele remarci: ați vorbit despre procesul de învățare al dumneavoastră și al Letoniei, ceea ce este, desigur, adevărat. Totuși, chiar și statele care au făcut parte din Comunitatea Europeană, din Uniunea Europeană încă de la început au de învățat de la dumneavoastră și din experiențele dumneavoastră istorice. Dacă suntem dispuși să ne ascultăm unii pe alții și să învățăm unii de la alții, atunci vom fi mai bine pregătiți. Pe baza valorilor noastre comune suntem puternici, democrați și liberi. Vă mulțumesc, domnule președinte Zatlérs, a fost o plăcere să vă primim aici astăzi. Vă mulțumesc.

(Aplauze)

PREZIDEAZĂ: DNA ROURE

Vicepreședintă

9. Explicații privind votul (continuare)

- Raport: Christa Klauß (A6-0443/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Doamnă președintă, consider că este binevenit compromisul care va forța guvernele țărilor UE să redacteze un calendar și să întocmească planuri de acțiune pentru a reduce riscurile folosirii pesticidelor. Restricțiile privind pulverizarea aeriană, precum și definirea unor zone tampon pentru protejarea apei potabile și a organismelor acvatice, vor fi, cu siguranță, întâmpinate cu bucurie de cetățenii UE. Eu am votat pentru această directivă, deoarece corespunde cu punctul meu de vedere referitor la protecția sănătății.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Doamnă președintă, eu am votat în favoarea acestui compromis, deoarece mi se pare logic să beneficiem de o utilizare durabilă a pesticidelor. Cred că problema reală constă în existența unor reguli atât de diferite în cadrul statelor membre: unele țări aplică procese de instruire și formare a operatorilor într-un mod foarte strict și, prin urmare, obțin rezultate bune în utilizarea durabilă a pesticidelor, însă nu toate țările procedează astfel. Consider că această reglementare va impune adoptarea unor standarde mai înalte în toată Uniunea Europeană. Acest fapt este benefic atât pentru cei care efectuează pulverizarea pesticidelor, cât și pentru cei care intră în contact cu ele.

Cred că discutăm aici despre un pachet foarte sensibil și, prin urmare, am fost foarte bucuroși să-l susținem și o felicităm pe raportoare.

Avril Doyle (PPE-DE). - Doamnă președintă, și eu am susținut acest vot. Nu există dubii asupra faptului că avem nevoie de un sistem de reglementare a pesticidelor. Acest lucru nu este supus controversei. Raportul Klač extinde măsurile de control și limitează utilizarea produselor fitosanitare la utilizarea de bază.

Interesant este faptul că, deși a existat o dezbatere intensă pe tema pericole și riscuri, referitoare la raportul Breyer, întotdeauna am considerat că această problemă trebuie tratată mai degrabă din perspectiva utilizării efective decât a introducerii pe piață, cu alte cuvinte, exact ceea ce face acest raport. O gamă largă de produse pot fi periculoase, dacă sunt ignorate instrucțiunile privind manipularea și utilizarea lor. Prezența în sine a acestor produse pe piață nu prezintă un risc pentru consumatori, mediul înconjurător sau pentru utilizator. Pesticidele sunt periculoase numai dacă utilizatorul nu știe ce face, dacă echipamentul de aplicare este defect, dacă este ignorat mediul acvatic, dacă substanțele sunt depozitate necorespunzător sau dacă nu fac parte dintr-un plan de management integrat al pesticidelor. Conceptul de reducere cantitativă a utilizării necesită o gestionare atentă, deoarece ar putea duce la pulverizarea mai puțin frecventă a unor pesticide în concentrație mai mare.

În final, aceste substanțe trebuie utilizate în cea mai mică măsură posibilă, după cum știe fiecare fermier.

- Raport: Hiltrud Breyer (A6-0444/2008)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Doamnă președintă, aș dori să răspund din nou la dezbaterea plenară de ieri. Am sprijinit noua reglementare, deoarece, în opinia mea, aceasta constituie un instrument în căutarea unor alternative noi și mai sigure pentru protecția fitosanitară. Consider că recunoașterea reciprocă a pesticidelor aprobate în funcție de zonele geografice constituie o realizare pozitivă pentru Parlament. Întocmirea unei liste de substanțe interzise este, de asemenea, un pas înainte - acestea includ substanțele carcinogene, genotoxice, precum și substanțele cu efecte neurotoxice și imunotoxice - și se bazează pe cunoștințe științifice. După cum a menționat comisarul ieri, se pare că aceasta este aplicabilă numai pentru un procent relativ mic de substanțe care mai sunt folosite în prezent. Aș dori să menționez că trebuie să aplicăm cu strictețe aceste cerințe și pentru produsele importate. Domnule comisar, aș fi dorit, de asemenea, să-mi exprim opinia referitor la alte rapoarte, dar nu am avut dreptul la cuvânt. Aceste rapoarte au fost deja utilizate în scopuri explicative sau au fost dezbătute deja aici, deci presupun că vor fi adoptate în forma lor scrisă.

Diana Wallis (ALDE). - Doamnă președintă, aș dori să fac o mărturisire. Încă de mic copil, am urât o legumă: mazărea. Însă am ghinionul să reprezint cea mai mare zonă cultivatoare de mazăre din Marea Britanie, deci am o oarecare problemă cu raportul Breyer. Sunt de acord cu obiectivele acestui raport. Sunt de acord cu obiectivele legislației de promovare a sănătății mediului și a sănătății noastre ca persoane, însă aceasta pune într-un potențial pericol un imens sector agricol din regiunea mea.

După multă reflecție, m-am abținut, însă aș dori să precizez că, în opinia mea, procedura noastră legislativă este deficitară în această privință. În final, am avut atât de multe informații la dispoziție - contradictorii și diferite - încât eu și mulți alții, cred, am fi considerat binevenită posibilitatea unei proceduri în am treia lectură sau a uneia de conciliere, pentru a ne asigura că am protejat toate interesele implicate.

Marian Harkin (ALDE). - Doamnă președintă, și eu consider că această decizie este una dificilă. Am considerat că, în linii generale, raportul a fost bine echilibrat și constructiv și, cu siguranță, a fost menit să asigure un nivel înalt de protecție pentru sănătatea oamenilor, a animalelor și pentru mediu.

Totuși, mă îngrijorează situația în care noi decidem aprobarea unei anumite substanțe, bazându-ne pe faptul că această substanță reprezintă un pericol sau nu, însă nu luăm în considerare posibila expunere. Cred că avem nevoie de evaluări ale impactului pe baze științifice.

Una dintre preocupările mele este legată de faptul că, atunci când discut cu cetățenii despre UE, una dintre problemele pe care ei o abordează în mod constant este aceea că legislația UE nu este întotdeauna proporțională. Deși cred că acest raport este flexibil, consider că am fi avut nevoie de mai multă flexibilitate și, în mod hotărâtor, am avea nevoie de mai multe dovezi științifice în sprijinul acestui caz. Desigur, există principiul precauției și ar trebui să ținem cont de el, însă deciziile trebuie, de asemenea, să se bazeze pe dovezi și mi-ar fi plăcut să existe mai multe dovezi în acest caz.

Neena Gill (PSE). - Doamnă președintă, utilizarea efectivă și eficientă a pesticidelor reprezintă o necesitate. În timp ce protecția mediului înconjurător și salvagardarea sănătății publice sunt intrinsec legate, consider că trebuie să echilibrăm nevoile consumatorilor și ale producătorilor. Deși consider binevenite obiectivele raportului Breyer de a reduce birocrăția, nu pot să sprijin acest raport.

M-am întâlnit cu mulți experți, fermieri și reprezentanți ai NFU, din circumscripția mea din West Midland, care au rezerve cu privire la efectele acestui raport asupra productivității culturilor agricole. Le împărtășesc preocuparea. Cea mai mare îngrijorare a mea constă în faptul că nu a fost realizată o evaluare de impact de către Comisie și că nu există indicii clare cu privire la efectele acestui raport asupra agriculturii.

În condițiile în care prețurile pentru alimente cresc în toată lumea, nu cred că este momentul potrivit să introducem măsuri ce ar putea avea efecte adverse asupra producției de alimente. De aceea, delegația din care fac parte a introdus un amendament pentru o evaluare a impactului minuțioasă, care a fost mult întârziată.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Doamnă președintă, ca și alți colegi, aș dori să menționez că acesta a fost un dosar foarte dificil. În timp ce Diana Wallis și-a exprimat îngrijorarea cu privire la culturile de mazăre, vă puteți imagina că, în Irlanda, cartofii sunt, cu siguranță, în meniul nostru și pe ordinea de zi. În linii generale, însă, consider că textul votat reprezintă o propunere și un pachet mai bun decât cele inițiale - și îi felicit pe cei care au lucrat la elaborarea lor.

Permiteți-mi să spun câteva cuvinte referitoare la acest lucru și apoi voi încheia prin a vorbi despre principalul element al discuției. Consider că ne aflăm într-un moment în care fermierii ar trebui să facă lobby pe lângă industria agrochimică pentru găsirea unor alternative mai sigure care să le permită să continue producția alimentară și cred că acest lobby necesită la fel de multă energie ca și până acum.

În ceea ce privește importul de alimente, Comisia ar trebui să ia în considerare preocuparea reală a fermierilor și producătorilor din UE că li se va interzice utilizarea anumitor substanțe, în timp ce țările din lumea a treia vor continua să le folosească. Avem nevoie de o explicație pentru acest fapt, pentru ca fermierii să poată fi de acord cu noi.

Ashley Mote (NI) - Doamnă președintă, am votat împotriva, pentru simplul motiv că propunerea a fost forțată să intre în vigoare de Comisia pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară și de comisari. Raportorii s-au lăudat ieri cu standardizarea, deși aceasta este, după cum se pretinde, o uniune a diversității. Dacă ar exista un singur domeniu în care să fie nevoie de discernământ, discreție și diversitate, probabil acesta ar fi acel domeniu.

Această problemă este, în esență, de ordin agricol, însă comisarul danez pentru agricultură a fost de negăsit și aceasta este o rușine. Motivul a fost, desigur, un conflict de interese, deoarece Danemarca nu reușește să-și proceseze apa potabilă după ce este extrasă din sol.

Fermierii din zona mea se simt total dezamăgiți și chiar insultați de faptul că aici se fac presupuneri că ei nu ar ști ce fac și că ar fi nevoie să li se spună ce și cum. În fond, ați mai adăugat încă un grup la cele din Marea Britanie care detestă intervenția Uniunii Europene.

Avril Doyle (PPE-DE). - Doamnă președintă, au fost făcute afirmații exagerate și s-au exprimat temeri referitoare la acest raport de către toate părțile. A fost greu să distingem faptele de ficțiune și să luăm o decizie privind votul.

Deși înțeleg preocupările din industria fructelor moi, industria cartofilor și ale cultivatorilor de cereale din Irlanda, care au discutat cu mine despre acest lucru, am sprijinit compromisul. Consider că îmbunătățirile realizate au meritat sprijinul nostru, deși încă mai am câteva preocupări. Am sprijinit acest vot, deoarece, în opinia mea, cel mai rău rezultat ar fi ca acest raport să fie înaintat spre conciliere. Derogarea pentru o perioadă de cinci ani, care poate fi reînnoită, dacă este necesar, în cazul proiectelor pentru protecția fitosanitară, reprezintă o importantă plasă de siguranță și încurajează industria agrochimică să cerceteze și să producă alternative.

Syed Kamall (PPE-DE). - Doamnă președintă, consider că, atunci când vorbim despre proiectul european, în esență, totul ține de dialectică. Noi vorbim despre democrație, cu toate acestea ignorăm voința democratică, așa cum a fost ea exprimată în referendumurile din Franța, Țările de Jos și Irlanda. Vorbim despre siguranța alimentelor și, cu toate acestea, votăm un raport care are potențialul de a submina producția de alimente în Uniunea Europeană. Vorbim despre ajutorarea cetățenilor și a fermierilor din țările mai sărace, cu toate acestea, drept rezultat al acestui vot, va exista un apel la interzicerea importurilor de la fermierii care folosesc pesticide ce sunt interzise acum în Uniunea Europeană.

Am o rugămintă pentru colegii mei din Parlament și din Comisie: vă rog, să ne gândim, pe viitor, la consecințele nedorite ale legislației noastre. Sunt de acord cu doamna Wallis în ceea ce privește observația referitoare la procesul legislativ și că ar fi fost necesară o a treia lectură. Sunt de acord că decizia a fost pripită și, cred că suntem cu toții de acord că nu a fost efectuată o evaluare suficientă a impactului pe baze științifice. Să ne asigurăm că acest lucru nu se va întâmpla din nou.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - Doamnă președintă, am încercat să subminez compromisul prin votul împotriva unor părți ale acestui raport. Vă voi explica motivul prin lecturarea unei scrisori primite de la James Mowbray, fermier din apropierea Skegness, în regiunea mea.

El spune: „Am fost implicat personal în aplicarea produselor de protecție a culturilor timp de 40 de ani. Am aplicat întotdeauna produsele luând în considerare alte ființe umane și mediul natural. Nu am provocat daune sănătății mele sau mediului înconjurător. De aceea, mă deranjează că posibila retragere a multor produse, inclusiv a fungicidelor triazolice, se bazează pe argumente cel puțin neștiințifice și va diminua viabilitatea afacerii mele și va reduce disponibilitatea alimentelor produse în gospodării”.

Am primit aceste observații de la domnul Mowbray și, fără exagerare, de la sute de alte persoane, de la Empire World Trade, cu sediul în Spalding, Lincolnshire, de la John Manby din partea Parker Farms, Leicester, de la John Clark din Nottinghamshire, de la Jonathan Reading și vă pot cita sute de alte nume. De aceea, am votat pentru a submina acest compromis.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - Doamnă președintă, deoarece acest vot s-a încheiat și au fost prezentate argumentele, aș dori să readuc în discuție un subiect care a fost dezbătut aici și cadrul comisiei. Acesta se referă la neîncrederea vizibilă în fermieri și la presupunerea multora că fermierii sunt oarecum dușmanii sănătății și ai mediului înconjurător. Din experiența mea, acesta este opusul adevărului. Fermierii din Irlanda sunt și au fost supraveghetorii care, timp de mii de ani, au protejat și au conservat mediul înconjurător, păstrându-l viu, curat și productiv. De asemenea, fermierii sunt baza sănătății noastre. Ei produc hrana sănătoasă care este baza sănătății noastre. V-aș recomanda să vă reînnoiți încrederea în fermierii noștri care se străduiesc să ne hrănească în situații foarte dificile și în condiții caracterizate de vreme nefavorabilă, de atacuri ale dăunătorilor și, desigur, de politica UE.

Explicații în scris ale voturilor

- Raport: Paolo Costa (A6-0468/2008)

John Attard-Montalto (PSE), în scris. – Tocmai am votat un acord privind siguranța în aviația civilă. Deși călătoria cu avionul este unul din cele mai sigure moduri de a călători, niciodată nu pot fi luate măsuri care să fie prea sigure.

Legată de această discuție este cea referitoare la securitate. De la atacul îngrozitor asupra celor două turnuri gemene, au fost adoptate nenumărate măsuri de securitate. La fel ca în cazul problemei de siguranță, nu poate fi vorba niciodată de prea multă securitate. Într-adevăr, atunci când ne simțim prea în siguranță, teroarea lovește din nou.

Desigur, trebuie să găsim un echilibru între libertățile și drepturile civile și măsurile de securitate; totuși, când facem alegerea, trebuie să stabilim priorități. De exemplu, foarte mulți au fost împotriva divulgării listelor de pasageri în temeiul principiului protecției datelor. Dar, cu siguranță, asemenea măsuri de securitate vor permite efectuarea unor analize amănunțite, care nu pot fi efectuate la frontieră.

Ne aflăm într-o nouă eră. Civili nevinovați sunt transformați în ținte și civilii din anumite țări sunt preselecți în mod intenționat. În aceste circumstanțe, nu ne așteptăm ca aceste țări să se abțină de la întreprinderea tuturor măsurilor necesare pentru protejarea intereselor cetățenilor lor.

Dragoș Florin David (PPE-DE), în scris. – Am votat în favoarea acestui raport deoarece și industria aviației din România va beneficia în mod direct. Acordul negociat reflectă în linii mari structura unui acord clasic în

domeniul siguranței aviației; acordul se bazează pe încrederea reciprocă în sistemele părților și pe compararea diferențelor de reglementare. Acesta cuprinde obligații și metode de cooperare între autoritățile importatoare și cele exportatoare. Cu toate acestea, modalitățile de atingere a acestui obiectiv, și anume cooperarea și acceptarea reciprocă a rezultatelor certificării în domeniul navigabilității și întreținerii sunt stabilite în anexele la acord, în timp ce în acordurile clasice acest tip de măsuri sunt, în mod normal, stabilite în acorduri separate cu caracter neobligatoriu la nivel de autoritate aviatică civilă. Anexele reflectă, în linii mari, conținutul normelor comunitare de punere în aplicare în materie de navigabilitate (Regulamentul nr. 1702/2003 al Comisiei) și întreținere (Regulamentul nr. 2042/2003 al Comisiei) care urmează să fie modificate de către părți prin intermediul unei decizii a Comitetului bilateral de supraveghere.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *în scris*. – (PT) Acordurile în domeniul aviației dintre Comunitatea Europeană și Statele Unite (SUA) își au originea și se bazează pe liberalizarea transportului aerian.

Aceste acorduri, încheiate la nivelul UE (sau, mai bine spus, de către Comunitatea Europeană - singurul organism cu personalitate juridică - și de piața unică a Comunității, pe care intenționează să o liberalizeze în totalitate), vor prevala asupra oricăror acorduri bilaterale încheiate între diverse state membre și SUA.

Ca și în alte rezoluții, adoptate anterior de Parlamentul European, am dori să subliniem că suntem, cu siguranță, primii interesați de asigurarea „unui nivel înalt al siguranței aviației civile” și a măsurilor „de reducere la minimum a responsabilităților economice ale industriei aviației și ale operatorilor în urma dublării supravegherii reglementare”. Totuși, trebuie să preservăm două aspecte importante: (1) obiectivul și presupusa bază a acestor procese nu trebuie să constea în crearea și facilitarea condițiilor de sporire a liberalizării transportului aerian prin armonizarea standardelor; (2) aceste procese nu trebuie să promoveze armonizarea prin coborârea standardelor și a regulilor, în special în cazurile în care siguranța, reducerea sarcinilor și liberalizarea fiind amestecate, prevalează profitul și concentrarea.

Noi considerăm că transportul aerian trebuie apărut în calitate de serviciu public, furnizat de companiile publice din fiecare țară, care garantează calitate și siguranță în serviciile oferite cetățenilor.

Jörg Leichtfried (PSE), *în scris*. – (DE) În principiu, sunt de acord cu raportul lui Paolo Costa referitor la aviația civilă.

Este important ca UE și SUA să convină asupra unei abordări comune prin intermediul acestui acord. Totuși, este vital pentru acest parteneriat ca noi să fim parteneri și în realitate, nu doar pe hârtie. Trebuie să găsim criterii acceptabile pentru ambele părți.

În cazul nerespectării acordului de către UE sau SUA, va fi indispensabilă o modificare revocabilă.

Bogusław Liberadzki (PSE), *în scris*. – (PL) Am votat în favoarea raportului privind propunerea de decizie a Consiliului privind semnarea unui acord între Comunitatea Europeană și Statele Unite ale Americii privind cooperarea în materie de reglementare a siguranței aviației civile (A6-0468/2008). Sunt de acord cu propunerea raportorului de a încheia acest acord.

Consider că obiectivele acestui acord, mai cu seamă facilitarea comercializării bunurilor și serviciilor acoperite de acord, reducerea la maximum a dublării evaluărilor, testelor și controalelor la cele pentru diferențe semnificative de reglementare și utilizarea sistemului de certificare de către oricare dintre părți pentru verificarea conformității cu cerințele celeilalte părți, sunt obiective justificate.

Sper că încrederea reciprocă în sistemele celeilalte părți va favoriza implementarea acestui acord.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), *în scris*. – În calitate de raportor al Parlamentului European pentru dosarul legislativ referitor la extinderea competențelor Agenției Europene pentru Siguranța Aviației (EASA), salut acordul negociat cu Statele Unite privind facilitarea acceptării reciproce a certificatelor din domeniul siguranței în aviația civilă.

Acest acord reprezintă un pas important în extinderea cooperării transatlantice, care este un obiectiv prioritar al Grupului PPE-DE. Se instituie astfel premise solide pentru întărirea schimburilor comerciale și de servicii în sectorul aviației civile între Uniunea Europeană și Statele Unite, ceea ce avantajează fără îndoială partea europeană. Acordul oferă garanții sporite în ceea ce privește siguranța, precum și consolidarea compatibilizării produselor, componentelor și aeronavelor la exigențele sporite ale protecției mediului. Putem spera, în aceste condiții, la o viitoare extindere a principiilor „Cerului Unic European” la scară transatlantică, precum și la extinderea cooperării în domeniul cercetării și al implementării noilor tehnologii în domeniu, prin colaborarea între SESAR și NextGen.

Consider că acordul va permite, pe termen lung, extinderea reciproc avantajoasă a cadrului de cooperare dintre EASA și FAA, beneficiarii direcți fiind, fără îndoială, companiile aeriene, industria aviatică și, mai cu seamă, pasagerii.

Luís Queiró (PPE-DE), *în scris.* – (PT) Viitorul politicii externe în domeniul transporturilor presupune existența unor bune relații între Comunitatea Europeană și Statele Unite. Prin urmare, unul din punctele fundamentale ale acestui acord de cooperare privind reglementarea siguranței în aviația civilă îl constituie încrederea reciprocă în sistemele ambelor părți și compararea diferențelor de reglementare. Obiectivul acestui acord constă în facilitarea comerțului cu bunuri și servicii în sectorul aviatic, prin limitarea pe cât posibil a evaluărilor, testelor și controalelor duble la diferențele semnificative de reglementare dintre cele două părți. Prin urmare, credem că va fi creat un cadru care va funcționa fără întrerupere zi de zi și care va permite ca problemele tehnice, întâmpinate în implementarea sa, să fie soluționate prin intermediul unui sistem de cooperare și consultare continuă. Acest acord reprezintă încă un pas fundamental pentru dimensiunea externă a politicii europene în domeniul transporturilor, de aceea am votat în favoarea acestui raport.

Luca Romagnoli (NI), *în scris.* – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, aș dori să declar că am votat în favoarea raportului dlui Costa referitor la semnarea unui acord între Comunitatea Europeană și Statele Unite ale Americii privind cooperarea în materie de reglementare a siguranței aviației civile, conform propunerii de decizie a Consiliului.

Sunt de acord cu raportorul în privința faptului că Parlamentul trebuie să susțină încheierea acordului, deoarece acesta va facilita, cu siguranță, comerțul de bunuri și servicii între părțile în sectorul de navigabilitate și mentenanță, evitând dublarea redundantă a evaluărilor și controalelor privind respectarea reglementărilor în materie de siguranță, care până acum erau repetate, chiar dacă erau foarte asemănătoare. Consider însă că regulamentul ar trebui aplicat provizoriu la început, astfel încât să putem identifica orice dificultăți practice și de implementare și să le eliminăm înainte de aprobarea finală.

- Raport: Diana Wallis (A6-0511/2008)

Dragoș Florin David (PPE-DE), *în scris.* – Am votat în favoarea acestui raport pentru o mai bună legiferare în domeniul juridic al societăților în cadrul uniunii.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), *în scris.* – Am votat în favoarea raportului privind regimul fiscal comun care se aplica fuziunilor, divizărilor, divizărilor parțiale, cesionării de active sau schimburilor de acțiuni între societățile din diferite state membre intrucat aceste operațiuni juridice aducând modificări fundamentale statutului juridic al societăților comerciale iar Uniunea Europeană trebuie să ia măsurile necesare pentru a asigura o reglementare unitară, armonizată dar și eficientă.

În calitate de jurist am susținut și voi susține și în continuare în Parlamentul European toate eforturile de armonizare și codificare la nivel european a normelor din domeniul fiscal, economic, de drept civil și penal.

- Raport: Costas Botopoulos (A6-0508/2008)

Dragoș Florin David (PPE-DE), *în scris.* – Am votat în favoarea acestui raport deoarece Regulamentul de procedură al Tribunalului de Primă Instanță nu conține nicio dispoziție privind limba de procedură care trebuie utilizată în cadrul procedurilor de recurs (împotriva deciziilor Tribunalului Funcției Publice) și nu există, de fapt, un articol echivalent articolului 110 din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție.

- Raport: Bastiaan Belder (A6-0489/2008)

Adam Bielan (UEN), *în scris.* – (PL) Doamnă președintă, ulterior ultimului conflict armat din Balcani, statele europene au făcut declarații contradictorii pe marginea acestui subiect. Totuși, prin implicarea sa activă în situația existentă, UE a confirmat că Peninsula Balcanică este o regiune importantă pentru noi și că face parte integrantă din Europa. Prin urmare, suntem obligați să sprijinim aceste țări în eforturile lor de a atinge stabilitatea și o democrație deplină. Am sprijinit raportul Belder, deoarece acesta relevă nevoia de a ajuta statele balcanice și de a le trata, în același timp, ca parteneri individuali și independenți.

Mai mult, este de apreciat că raportul subliniază nevoia de a stabili o politică energetică comună. Este nevoie urgentă de diversificarea surselor, această măsură fiind benefică nu numai pentru UE, ci și pentru întreaga Europă.

Avril Doyle (PPE-DE), *în scris.* – Raportul dlui Belder ia în considerare situația actuală a relațiilor comerciale și economice ale Uniunii Europene cu această regiune din ce în ce mai stabilă, în care multe state și-au depus

candidatura pentru a deveni state membre ale UE. Rolul UE, în calitate de partener principal al acestei zone în menținerea relațiilor comerciale și economice, promovând în același timp o pace stabilă și durabilă, este unul foarte important.

Puterea UE, în calitate de partener economic, dar și de model pentru o societate civilă puternică, pentru un guvern și instituții dinamice, ar trebui folosită pentru a promova dezvoltarea regiunii. O abordare din trei perspective și diferențiată, ce ia în considerare diferențele relative dintre țările din regiune, precum și acordurile de asociere și sprijinul viitor acordat, reprezintă o modalitate clară de tratare a problemelor de subdezvoltare și de sprijinire a unei cooperări economice regionale și internaționale intense.

În scopul consolidării unei păci durabile și al promovării idealurilor pe care le împărtășim cu toții, susțin raportul dlui Belder.

Bruno Gollnisch (NI), *în scris.* – (FR) Știu că raportul Belder tratează numai problema relațiilor economice și comerciale cu statele balcanice de vest și nevoia evidentă de asistență din partea Uniunii Europene pentru reconstrucția lor în domeniile economic, legal, politic și social.

Cu toate acestea, sunt surprins că, în pofida declarației că această asistență, precum și procesul de aderare trebuie să fie diferențiate și adaptate pentru fiecare țară în parte, raportul nu ia în considerare situația specifică din fiecare țară. Serbia, de exemplu, nici nu este menționată.

Mai presus de toate, acest Parlament, întotdeauna prompt în condamnarea încălcărilor drepturilor omului în lumea întreagă sau în solicitarea introducerii clauzelor „privind drepturile omului” în acordurile de cooperare internațională, a dat lovitura de grație, prin votarea unui raport privind regiunea balcanică, fără să menționeze măcar o dată situația dramatică și inadmisibilă a populației sârbe din Kosovo, care a devenit proscrisă pe pământul istoric al strămoșilor ei. În același timp, Parlamentul se felicita pentru sutele de milioane de euro acordate autorităților care au provocat, organizat sau tolerat această situație.

Vural Öger (PSE), *în scris.* – (DE) Consolidarea relațiilor economice cu Balcanii de Vest este de o importanță majoră atât pentru UE, cât și pentru statele din această regiune. De aceea, salut faptul că Parlamentul European lucrează intens asupra acestui aspect și că am adoptat raportul Belder astăzi. Având în vedere că viitorul statelor din Balcanii de Vest depinde de UE, apropierea lor din punct de vedere economic și politic de UE este foarte importantă. Pentru a apropia aceste state de UE pe termen lung, trebuie adoptate măsuri de dezvoltare a economiilor lor de piață și a cooperării regionale.

De aceea, semnalele constructive și pozitive din partea Parlamentului European sunt, de asemenea, importante. Este în interesul UE să promoveze crearea stabilității politice, a siguranței juridice și, prin urmare, a condițiilor cadru pentru investiții străine în aceste state. Raportul Belder subliniază faptul că nivelul relațiilor economice depinde de progresul realizat de fiecare țară în parte. Mai mult, UE ar trebui să aibă drept obiectiv diversificarea economiilor naționale ale statelor din Balcanii de Vest. Toate aceste aspecte importante sunt reflectate în raport. Sunt convins că o dezvoltare pozitivă a relațiilor economice dintre UE și Balcanii de Vest ar fi benefică pentru toate țările de pe continent și aștept cu nerăbdare implementarea propunerilor noastre.

Luca Romagnoli (NI), *în scris.* – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, eu am votat în favoarea raportului dlui Belder privind relațiile comerciale și economice cu Balcanii de Vest.

Sunt de acord cu colegul meu că Uniunea Europeană joacă un rol important în procesul de regenerare economică și politică a statelor din Balcanii de Vest, pentru ca acestea să poată deveni membre ale Uniunii Europene, în primul rând, prin stabilizarea situației politice și, în al doilea rând, din punct de vedere economic și comercial.

Cu toate acestea, aș dori să subliniez că este necesar ca UE să desfășoare o analiză amănunțită a situației, din punctul de vedere al respectării drepturilor omului și al principiilor democratice în cadrul fiecărui stat. Fac referire, în special la Croația și la numeroșii expați italieni care continuă să fie discriminați în această țară, în pofida cererii oficiale de aderare la UE a Croației. Acest aspect nu corespunde, în opinia mea, cu situația din Serbia, țară căreia i-a fost acordat, recent, statutul de candidat potențial și față de care UE ar trebui să fie mai deschisă decât până acum.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), *în scris.* – Am votat acest raport privind relațiile comerciale și economice cu Balcanii de Vest, deoarece propunerea de rezoluție a Parlamentului European include și avizul Comisiei de afaceri externe și cel al Comisiei de dezvoltare regională (A6-0489/2008) din care fac parte.

Cresterea si dezvoltarea economica in Regiunea Balcanilor de Vest va oferi premisele unor parteneriate constructive cu state membre din Estul UE, in concluzie si cu Romania.

Totodata, racordarea politicii economice si comerciale a tarilor din Balcanii de Vest la politica Uniunii Europene va mentine acordurile de stabilizare si asociere dintre UE si aceste tari.

Am votat acest raport, deoarece o stabilitate economica poate aduce si o stabilitate politica acestei zone mult incercate de-a lungul timpului.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), în scris. –(PL) UE ar trebui să facă uz de toate mijloacele posibile pentru a motiva regiunea Balcanilor de Vest să desfășoare reforme esențiale. Extinderea cooperării economice regionale, precum și perspectiva aderării în calitate de membru pentru statele din această regiune par a fi deosebit de importante în acest context. Contactele economice complexe și stabile dintre anumite state ar duce la o integrare economică specifică ce ar contribui, cu siguranță, la limitarea pericolului de conflicte pe viitor. O perspectivă realistă asupra calității de membru poate, de asemenea, să prevină acest lucru. Statele balcanice au făcut pași uriași în procesul de apropiere de UE, însă perspectiva aderării va încuraja, cu siguranță, aceste state să-și continue eforturile de integrare în Comunitate.

Totuși, aș dori să subliniez că, pe lângă instrumentele de sprijin economic, inițiativele de integrare a societății balcanice în UE sunt la fel de importante. De aceea, introducerea schimbărilor, care ar trebui să fie cât mai vaste și să faciliteze libertatea de mișcare a persoanelor, este foarte importantă, la fel cum este și sprijinul acordat tinerilor din această regiune. Numai atunci când cetățenii din regiunea Balcanilor vor simți că au drepturi egale cu ceilalți cetățeni ai Europei, vom putea spune că am obținut succesul dorit.

Bart Staes (Verts/ALE), în scris. –(NL) Sunt de acord în totalitate cu cele menționate de dl Belder și cu recomandările sale pentru îmbunătățirea relațiilor comerciale și economice cu regiunea Balcanilor de Vest. UE joacă un rol cheie în reabilitarea acestei regiuni. Acordurile de stabilizare și asociere, preferințele comerciale și asistența tehnică și financiară sunt cei trei piloni de bază prin intermediul cărora UE speră să aducă stabilitatea în această regiune. Este adevărat că nivelul de dezvoltare și de adoptare a *acquisului comunitar* nu este același în toate țările acestei regiuni și, prin urmare, deși există o strategie unică, este necesară alegerea unor abordări specifice, care trebuie adaptate nevoilor în cauză. Albania nu este Muntenegru și Bosnia-Herțegovina nu este Kosovo.

Progresul negocierilor de aderare (sau deschiderea lor în cazul potențialelor țări candidate) cu statele din Balcanii de Vest ar trebui, desigur, să depindă de conformitatea completă cu criteriile de la Copenhaga și de respectul necondiționat față de principiile democrației și ale drepturile omului. Trebuie să fie clar, însă, că toate aceste țări au un viitor în UE și calitatea lor de membru va garanta faptul că acele conflicte îngrozitoare, care au caracterizat această regiune timp de secole, fac acum parte din trecut.

Andrzej Jan Szejna (PSE), în scris. –(PL) Uniunea Europeană a jucat un rol extrem de important în procesul de reconstrucție economică și politică a țărilor din fosta Iugoslavie. În același timp, și-a asumat o responsabilitate enormă cu privire la întreaga regiune a Balcanilor de Vest. Prin urmare, UE se confruntă, în prezent, cu sarcina dificilă de a reconstrui întreaga regiune.

UE a devenit partenerul comercial principal al tuturor țărilor din Balcanii de Vest. Cei mai importanți trei piloni ai acestei colaborări sunt: acordurile de stabilizare, preferințele comerciale și suportul tehnic și financiar. Procesul de stabilizare ar trebui, mai întâi de toate, să fie direcționat spre îmbunătățirea standardului de viață și spre asigurarea unei dezvoltări economice permanente în statele balcanice. Totuși, în acțiunile sale, UE ar trebui să ia în considerare calitatea de membru a unor țări din UE și statutul celorlalte, în calitate de potențiale candidate.

Este dificil să nu fiu de acord cu raportorul în privința faptului că o condiție de bază pentru dezvoltarea țărilor în discuție este apartenența în calitate de membru la Organizația Mondială a Comerțului (Croatia, Albania și fosta Iugoslavie sunt deja membre). În scopul integrării complete în sistemul mondial de comerț, este esențial ca Bosnia și Herțegovina, Serbia și Muntenegru să devină membre ale OMC.

Deși este de apreciat progresul înregistrat în modernizarea regiunii, ar trebui urmărită integrarea completă a statelor din Balcanii de Vest în sistemul economic al UE.

- Raport: Mairead McGuinness (A6-0505/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström și Åsa Westlund (PSE), în scris. –(SV) Raportul privind politica agricolă comună și siguranța alimentară mondială analizează aspecte importante

precum consecințele creșterii prețurilor la hrană în țările sărace și în cele bogate și importanța asigurării accesului la hrană pentru toți.

Noi, social-democrații suedezi, am decis să votăm împotriva raportului, deoarece acesta conține exprimări problematice referitoare la politica agricolă. Printre altele, am dori să vedem o reducere a proporției din bugetul UE alocate politicii agricole, păstrarea și dezvoltarea eco-condiționalității și adaptarea sistemului la piață. Raportul nu respectă aceste puncte de vedere și, prin urmare, noi votăm împotriva.

Liam Aylward (UEN), *în scris*. – Asigurarea unei rezerve durabile de hrană este una dintre cele mai mari provocări cu care ne confruntăm. Această provocare va continua să se acutizeze, pe măsură ce populația lumii se extinde. Rata actuală de creștere a populației este de peste 70 de milioane pe an. Aceasta înseamnă ca va trebui să furnizăm hrană pentru 70 de milioane de oameni în plus în fiecare an. Cum vom face față acestei situații, când peste 850 milioane de oameni din lume sunt subnutriți?

În timp ce asigurarea unor rezerve durabile de hrană este una dintre cele mai mari provocări pentru noi, UE este una dintre cele mai mari povești de succes din prezent, deoarece a adus pacea, stabilitatea și prosperitatea în regiune. UE este cel mai mare donator de fonduri din cadrul asistenței oficiale pentru dezvoltare (ODA) și un model de cooperare internațională și poate utiliza această experiență la nivel global.

UE nu își poate permite să urmeze politici cu un scop îngust. Așa cum averile internaționale sunt strâns legate între ele, există din ce în ce mai multă suprapunere la nivelul domeniilor de politică. Raportul confirmă acest fapt și recunoaște că standardele înalte ale UE și experiența sa bogată în domeniul agriculturii poate avea o valoare mai însemnată pentru rezolvarea problemei securității alimentare globale, inclusiv prin acordarea unor fonduri pentru îngrășăminte și semințe din soiuri cu productivitate mare, precum și prin instruire și asistență practică pentru fermieri și producătorii de alimente.

Niels Busk și Anne E. Jensen (ALDE), *în scris*. – (DA) Anne E. Jensen și Niels Busk au votat în favoarea raportului din proprie inițiativă elaborat de dna McGuinness referitor la politica agricolă comună și siguranța alimentară mondială, deoarece cea mai mare parte a raportului este excelentă și se poate vota doar pentru sau împotriva. Totuși, noi nu putem susține punctele 63 și 64 care pun la îndoială comerțul liber cu produse agricole. Sprijin cu tărie comerțul liber și credem că este corect să lucrăm pentru a crea contextul în care comerțul cu produse agricole se bazează pe principiile pieței libere.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen, Christel Schaldemose și Britta Thomsen (PSE), *în scris*. – (DA) Membrii danezi ai Grupului Socialist din Parlamentul European au votat împotriva raportului din proprie inițiativă referitor la politica agricolă comună și siguranța alimentară mondială, deoarece raportul se opune liberalizării politicii agricole și critică regulile UE referitoare la restricțiile privind pesticidele. Noi considerăm că este necesar să existe un acces echilibrat la rezerva de hrană globală, însă la aceasta nu va contribui nici menținerea, nici extinderea asistenței agricole din partea UE.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), *în scris*. – (EL) Problema globală a hranei este mai degrabă în creștere, decât în scădere, și afectează toate clasele populare, nu numai pe cele din țările mai slab dezvoltate, ci și pe cele din țările mai dezvoltate.

Principală cauză a acestei situații constă în faptul că principalul criteriu în producția agricolă și a hranei este profitul și nu cerințele globale privind hrana.

Comercializarea alimentelor pe piețele internaționale a dus la creșteri în spirală a prețurilor și, prin urmare, la creșterea în spirală a profiturilor companiilor multinaționale producătoare de alimente, la o reducere perceptibilă a producției rurale și a rezervelor de hrană globală și la o creștere a numărului de persoane subnutrite.

Pentru a soluționa această situație inacceptabilă, care condamnă un miliard de oameni la subnutriție și foamete, raportul se limitează la niște liste de dorințe care sunt anulate de insistența de a respecta aceeași politică: sprijin pentru politica agricolă comună, revizuirile și „bilanțul de sănătate” al acesteia, încheierea negocierilor în cadrul Organizației Mondiale a Comerțului, decuplarea subvențiilor de producție și producerea continuă de biocarburanți, sub pretextul protejării mediului și al folosirii pământului pe care s-ar putea produce hrană.

Raportul tratează foarte puțin principiile suveranității și securității alimentare și dreptul la autonomia alimentară.

Membrii Parlamentului European din cadrul Partidului Comunist din Grecia au votat împotriva raportului deoarece, în pofida concluziilor și „dorințelor” pe care le exprimă, acesta sprijină politica antipopulară și promonopol care condamnă din ce în ce mai multe persoane la subnutriție și foamete.

Lena Ek (ALDE), *în scris*. – (SV) Este important să combatem și să diminuăm foametea. În această privință, salut conținutul raportului din proprie inițiativă al dnei McGuinness referitor la politica agricolă comună și siguranța alimentară mondială.

Cu toate acestea, am ales să mă abțin, deoarece raportul a fost extrem de protecționist pe alocuri. Subvenționarea și regularizarea agriculturii interne nu promovează scopul nostru de a avea o Uniune Europeană deschisă, sigură și întreprinzătoare, care respectă mediul înconjurător. O piață globală mai liberă pentru produsele agricole ar facilita dezvoltarea agriculturii în țările sărace. Vedem acest lucru întâmplându-se în regiuni mari din Africa, în special.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *în scris*. – (PT) Noi suntem de acord cu diverse aspecte evidențiate de raport, în special cu:

- faptul că schimbarea politicii a rezultat în pierderea unor potențiale oportunități pe piață pentru producătorii UE și a dus la dependența sporită de hrana importată din afara Uniunii Europene, produsă conform unor standarde de producție foarte diferite, ceea ce dezavantajează produsele agricole din UE;

- preocuparea că majorările dramatice ale costurilor pentru produsele agricole ar putea avea drept rezultat un grad de utilizare mai mic și o reducere a producției, ceea ce va exacerba criza alimentară în Europa și în lume;

- nevoia de instrumente politice destinate prevenirii unor fluctuații de prețuri atât de mari și dăunătoare;

- preocuparea privind creșterea gradului de concentrare al pieței în sectorul de vânzare cu amănuntul a produselor alimentare, care a determinat dezvoltarea monopolurilor și nevoia de soluții alternative în negocierea cu vânzătorii cu amănuntul, în favoarea micilor fermieri.

totuși, există și aspecte cu care noi nu putem fi de acord:

- orientarea sporită a politicii agricole comune către piață și devalorizarea suveranității alimentare, accentul fiind pus numai pe siguranța alimentară, uitând că aceasta este dificil de realizat în lipsa suveranității alimentare.

Din acest motiv ne-am abținut.

Duarte Freitas (PPE-DE), *în scris*. – (PT) Raportul McGuinness tratează o problemă care, în opinia mea, este strategică: siguranța alimentară și importanța unei agriculturi europene puternice și competitive într-o lume globalizată.

Ulterior recente crize a prețurilor produselor alimentare, siguranța alimentară trebuie să reprezinte o prioritate pentru UE. Deși pe termen scurt nu este prevăzută o altă criză alimentară, este posibil ca aceasta să aibă loc în viitor, dacă avem în vedere efectele negative ale schimbării climei asupra producției agricole și creșterea continuă a cererii.

Având în vedere că, probabil, țările în curs de dezvoltare nu vor putea produce hrană în cantități suficiente pentru a acoperi nevoia populațiilor lor în creștere, țărilor industrializate le va reveni sarcina importantă de a produce și exporta hrană.

Prin urmare, politica agricolă comună trebuie să devină o prioritate europeană și să formeze baza politicii europene privind siguranța alimentară, dat fiind faptul că, într-o perioadă de criză economică și financiară, acest lucru este mai important ca niciodată.

Jeanine Hennis-Plasschaert, Jules Maaten, Toine Manders și Jan Mulder (ALDE), *în scris*. – (NL) Delegația Partidului Popular pentru Libertate și Democrație din Țările de Jos (VVD) a votat în favoarea raportului McGuinness privind politica agricolă comună și siguranța alimentară mondială, deși nu este de acord cu anumite părți ale acestui raport. Delegația VVD ar fi dorit să vadă că acest raport precizează cu claritate faptul că barierele comerciale cu care se confruntă țările în curs de dezvoltare ar trebui retrase progresiv în mod reciproc. De asemenea, ar fi dorit ca acest raport să pledeze în favoarea unei proceduri speciale, mai rapide, pentru autorizarea produselor cisgenice. Acestea încă se mai află sub incidența aceluiași proceduri ca și produsele biotehnologice obișnuite, în pofida faptului că ele utilizează materiale genetice din cadrul aceluiași specii.

Ian Hughton (Verts/ALE), în scris. – Raportul McGuinness tratează aspecte de o importanță globală imensă. În doi ani prețurile alimentelor au crescut, la nivel mondial, cu peste 80% și rezervele de cereale au atins un nivel periculos de scăzut. Presiunea asupra rezervelor globale de hrană vine, de asemenea, din surse relativ noi, precum tendința de utilizare sporită a biocombustibililor. Salut abordarea generală din acest raport și, în consecință, am votat în favoarea acestuia.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), în scris. – (FI) Doamnă președintă, am votat în favoarea adoptării raportului dnei McGuinness, însă aș dori să atrag atenția, în special, asupra următoarelor aspecte.

Pentru prima dată din anii '70, ne confruntăm cu o criză alimentară globală acută. Această criză a început, de fapt, înaintea actualei crize economice globale, când prețurile mondiale pentru grâu și porumb au crescut într-o perioadă foarte scurtă. Criza alimentară și-a schimbat denumirea în criză economică, însă, din păcate, nu a dispărut. Este înspăimântător să ne gândim că, și înainte de problemele cauzate de criza alimentară actuală, în jur de un miliard de oameni din lumea întreagă sufereau de foame și subnutriție cronice.

Siguranța alimentară - accesul la o rezervă suficientă, sigură și nutritivă de hrană - trebuie să devină acum o prioritate politică cheie atât aici, cât și oriunde altundeva. Nu putem tolera o situație în care, în timp ce foametea mondială crește și prețul hranei este majorat, noi, în Europa, încetăm agricultura în mod drastic și din cele mai ciudate motive. În Finlanda, ca și în alte state membre, oamenii trebuie să aibă dreptul de a desfășura activități agricole profitabile atât acum, cât și pe viitor.

Industria alimentară are un impact enorm asupra ocupării forței de muncă, deoarece asigură locuri de muncă pentru mai mult de patru milioane de oameni din Europa. Se estimează că întregul lanț alimentar din Finlanda oferă locuri de muncă pentru aproximativ 300 000 de oameni, care reprezintă 13% din forța de muncă angajată. În mod incontestabil, locurile de muncă ale acestor oameni trebuie protejate pe timpul actualei crize alimentare și economice.

Nils Lundgren (IND/DEM), în scris. – (SV) Este interesant faptul că Comisia pentru agricultură și dezvoltare rurală nu a ales să includă în raportul său o problemă cheie propusă de Comisia pentru dezvoltare, și anume: „solicită Consiliului și Comisiei să acorde, cooperând îndeaproape cu țările ACP, prioritate aspectului impactului asupra țărilor ACP al subvențiilor UE la exportul de produse agricole ale Uniunii și să se angajeze să ofere răspunsuri concrete și durabile pentru evitarea dumping-ului în conformitate cu angajamentele asumate în materie.”

Totuși, în raport este specificat faptul că UE a tratat elementele din politica agricolă a UE ce pot distorsiona comerțul și pot avea un impact negativ asupra fermierilor din țările în curs de dezvoltare. Raportul reclamă că țările nemembre ale UE produc alimente conform unor standarde de producție foarte diferite, prin urmare, expunând produsele agricole din UE la condiții inegale de concurență.

Aceste două reclamații din cadrul raportului sunt, cel puțin, contradictorii și nu reprezintă un aspect cu care ar fi de acord toate forțele politice din UE. În acest caz, este posibil ca nici propunerea Comisiei pentru dezvoltare să nu fie inclusă în textul raportului?

De asemenea, raportul se pronunță împotriva reducerilor subvențiilor pentru agricultură și se opune oricărei reforme a politicii agricole comune. Mai mult decât atât, propune o politică de informare a cetățenilor despre politica agricolă comună, pe care eu o percep drept propagandă politică pentru un sistem foarte controversat, în special în țara mea.

Prin urmare, am votat împotriva acestui raport.

Luís Queiró (PPE-DE), în scris. – (PT) Majorarea recentă neobișnuită a prețurilor la hrană a determinat, pe bună dreptate, o discuție privind politicile agricole, siguranța și dezvoltarea alimentară. Însă, în mod regretabil, problema comerțului internațional lipsește deseori din aceste dezbateri, ducând prin urmare la căutarea unor soluții ce ignoră potențialul pozitiv pe care îl poate avea consumul mondial crescut.

Deși, inițial, această inflație a prețurilor la alimente reprezintă o amenințare cu foametea pentru țările și populațiile fără resurse și presupune o creștere a ajutoarelor umanitare, ulterior, ea stimulează o sporire globală a capacității de producție alimentară și o dezvoltare a comerțului global. Aceasta este o oportunitate pentru populațiile agricole din lume, de care ar trebui să se profite la maxim.

În ceea ce privește Europa și politica agricolă comună, adaptarea noastră la acest nou context mondial - cu un potențial pentru o creștere mai lentă decât cea preconizată - nu ar trebui să aibă loc cu prețul protecționismului și al barierelor comerciale sau al distorsionării pieței. Profitabilitatea pe termen mediu sau

lung a agriculturii europene și dezvoltarea rurală ar trebui să reprezinte criteriile utilizate în politica agricolă comună și în reforma sa.

Zuzana Roithová (PPE-DE), în scris. – (CS) Acest raport pare a fi, mai curând, un mijloc de apărare a politicii agricole comune actuale decât o privire de ansamblu asupra siguranței alimentare într-o lume înfometată. În pofida acestui fapt, am sprijinit raportul, deoarece acesta atrage atenția asupra importanței asigurării accesului la finanțare pentru fermierii din țările în curs de dezvoltare, astfel încât ei să poată moderniza producția agricolă și să crească productivitatea și calitatea hranei pe care o produc. Regret faptul că acest raport a acordat puțină atenție riscurilor cumpărării pământurilor din cele mai sărace țări ale lumii în scopul cultivării celor mai ieftine alimente și al exportării lor în restul lumii, cu prețul dezvoltării economice și al nevoilor populațiilor locale din țările ce suferă de criza alimentară cronică.

Luca Romagnoli (NI), în scris. – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, am votat în favoarea raportului dnei McGuinness privind politica agricolă comună și siguranța alimentară mondială.

Împărtășesc îngrijorările exprimate de colega mea și atrag atenția asupra nevoii, mai urgente ca niciodată, de adoptare a unor măsuri adecvate pentru a le garanta tuturor cetățenilor accesul la o hrană sănătoasă și nutritivă, indiferent dacă sunt rezidenți ai Uniunii Europene sau din alte părți ale lumii. Doresc să subliniez că eforturile noastre trebuie privite dintr-o perspectivă pe termen mediu și lung și nu trebuie concentrate numai pe termen scurt.

Nu va fi suficient să alocăm fonduri substanțiale pentru țările sărace și în curs de dezvoltare, decât dacă acestea sunt însoțite de un angajament serios din partea țărilor industrializate de a înlătura speculațiile privind prețurile pentru alimentele de bază, pe care le-am văzut recent, și de a introduce acorduri internaționale care să țină cont de situațiile diferite din țările membre ale Organizației Mondiale a Comerțului. Altfel, negocierile care deja au fost întrerupte vor avea, în continuare, puține șanse de succes.

Catherine Stihler (PSE), în scris. – Problema PAC și a siguranței alimentare globale este importantă. Noi trebuie să ne asigurăm că ne îndeplinim rolul nostru în cadrul UE, având grijă ca persoanelor care suferă de foame în lumea întreagă să li se ofere hrană. Este o rușine faptul că există oameni care mor de foame în această lume din cauza lipsei noastre de coordonare politică.

Andrzej Jan Szejna (PSE), în scris. – (PL) Scopul politicii agricole comune nu constă numai în creșterea productivității agricole și asigurarea unei dezvoltări raționale a producției agricole prin utilizarea optimă a factorilor de producție, în special a forței de muncă, ci și în asigurarea unui standard adecvat de viață pentru populațiile rurale, garantarea siguranței alimentare și asigurarea unor prețuri rezonabile la alimente pentru consumatori.

Accesul la rezerve suficiente de alimente sigure și nutritive este, în prezent, o prioritate politică cheie la nivelul UE și la nivel mondial.

Este deranjant faptul că prețurile la alimente sunt mai mari decât în anii precedenți și că rezervele mondiale de alimente au scăzut până la un nivel critic. Există pericolul ca, în situația de criză financiară, țările dezvoltate să nu-și onoreze obligațiile de ajutorare a țărilor în curs de dezvoltare.

Este necesară adoptarea unor acțiuni pe termen mediu și lung de salvagardare a producției alimentare mondiale și de sprijin al populațiilor cel mai serios afectate din punctul de vedere al nevoilor nutriționale de bază.

Cea mai mare provocare, în prezent, este de a dezvolta o politică agricolă și alimentară care să acopere nevoile populației mondiale în creștere, care, conform estimărilor, va crește cu 40% până în anul 2050, în timp ce cererea de hrană la nivel mondial se va dubla în aceeași perioadă.

Dezvoltarea unei politici care va asigura fermierilor obținerea unui venit decent din producția alimentară reprezintă un aspect politic cheie. Aceasta are o importanță fundamentală din punctul de vedere al salvagardării producției alimentare. Dacă piața nu poate să asigure acest obiectiv, el ar trebui realizat prin intermediul unei politici adecvate.

Glenis Willmott (PSE), în scris. – Delegația laburistă va vota în favoarea raportului privind PAC și siguranța alimentară mondială, în pofida unor rezerve puternice privind poziția adoptată referitoare la PAC.

Noi nu suntem de acord cu rolul proeminent atribuit PAC în asigurarea siguranței alimentare și nici cu critica adusă reformei PAC, care a înregistrat o trecere de la producția cantitativă la cea calitativă, făcându-se aluzie la faptul că aceasta ar fi subminat siguranța noastră alimentară. Considerăm că este necesar să modernizăm

politica noastră agricolă și nu să ne întoarcem la politica bazată pe producție care a încurajat supraproducția masivă și distorsionarea piețelor, subminând abilitatea altor țări de a produce și comercializa bunuri agroalimentare.

Totuși, considerăm că raportul aduce în discuție multe aspecte foarte importante ale problemei siguranței alimentare globale, precum recunoașterea importanței siguranței alimentare în calitate de prioritate politică cheie pentru UE, solicitarea unui nivel mai mare de colaborare la nivel global, solicitarea mai multor investiții în țările în curs de dezvoltare în scopul dezvoltării capacității lor de producție și cererea ca agricultura să fie plasată în centrul agendei de dezvoltare a UE. Toate aceste puncte sunt importante în egală măsură și ne solicită să privim dincolo de viziunea îngustă a celor care au folosit acest aspect drept justificare pentru o PAC mai intervenționistă și protecționistă și să aprobăm raportul.

- Raport: Genowefa Grabowska (A6-0475/2008)

Jan Andersson, Göran Färm și Åsa Westlund (PSE), în scris. –(SV) Noi, social-democrații suedezi, am votat în favoarea raportului dnei Grabowska referitor la perspectivele de dezvoltare a dialogului civil în cadrul Tratatului de la Lisabona. Consolidarea dialogului cu societatea civilă este important pentru crearea unei Uniuni Europene care să asculte și să reprezinte punctele de vedere ale cetățenilor săi. De asemenea, suntem de acord cu solicitările din raport ca lucrările din Consiliu să fie mai deschise, pentru ca societatea civilă să poată participa la dialog într-un mod semnificativ.

Totuși, am dori să specificăm că, din punctul nostru de vedere, este greșit ca bisericilor și comunităților religioase să le fie atribuit un statut special în rândul organizațiilor societății civile. Bisericile și comunitățile religioase ar trebui să participe la dialogul cu instituțiile Uniunii în același mod ca și celelalte organizații.

Adam Bielan (UEN), în scris. –(PL) Doamnă președintă, orice inițiativă, menită să aducă mai aproape cetățenii de instituțiile care acționează în numele lor, ar trebui sprijinită. Totuși, trebuie să ne asigurăm că inițiativa propusă nu va fi transformată, prin impulsul propriu, într-o altă instituție. Eu aprob raportul, deoarece fiecare pas întreprins pentru a aduce cetățenii mai aproape de autoritățile care iau decizii în numele lor este un pas către o democrație mai bună și mai transparentă. Totuși, aș dori să subliniez faptul că, la fel ca în cazul fiecărui dialog, și în cel privind Tratatul de la Lisabona ar trebui luată în considerare opinia fiecărei părți.

Martin Callanan (PPE-DE), în scris. –Acest raport face referire la Tratatul de la Lisabona, care, permiteți-mi să vă reamintesc, nu este în vigoare. Prin urmare, este destul de presumțios, să nu spunem arogant, să invocăm Tratatul de la Lisabona de parcă ar fi deja un fapt real.

În caz că ați uitat: Tratatul de la Lisabona a fost desființat de voința poporului irlandez. Irlandezii au stopat proiectul deoarece și-au dorit o altfel de Europă. Votând astfel, populația Irlandei a vorbit, de asemenea, în numele tuturor cetățenilor din fiecare stat membru, inclusiv în numele meu, cărora guvernele le-au refuzat un referendum.

Irlanda a fost forțată să organizeze al doilea vot, însă este puțin probabil ca poporul irlandez să accepte să fie tratat cu atâta lipsă de respect.

Pe viitor, ar trebui să evităm să ne discredităm prin discutarea unor scenarii ipotetice ca Tratatul de la Lisabona. Acest lucru servește doar la expunerea indifferenței arogante a UE față de opinia democratică.

Eu am votat împotriva acestui raport.

Koenraad Dillen (NI), în scris. –(NL) Poate că trăiesc pe altă planetă, însă îmi aduc aminte că olandezii și francezii au respins Constituția Europeană într-un referendum democratic în 2005. Acea constituție este dată uitării, cel puțin, dacă ne numim democrați. Tratatul de la Lisabona, care nu este decât o versiune modificată a Constituției, a avut aceeași soartă, fiind respins într-un referendum democratic de către poporul irlandez.

Cu toate acestea, Europa refuză să accepte opinia poporului și dorește să bage Constituția pe gâtul europenilor, pe ușa din spate, pretinzând că situația este roz și vorbind despre un așa-numit „dialog cu cetățenii în cadrul Tratatului de la Lisabona” cu cel mai mare cinism.

Acesta trebuie să fie un „dialog cu cetățenii”, „o cultură puternică a consultării și a dialogului”, raportoarea, în cinismul său, citând încă o dată articolul 10 din Tratatul privind Uniunea Europeană: „Fiecare cetățean are dreptul de a participa la viața democratică a Uniunii”. Acest lucru poate fi adevărat, însă Europa nu ține cont de vocea democratică a poporului.

Avril Doyle (PPE-DE), în scris. –Raportul dnei Genowefa Grabowska prevede mecanisme sporite de participare și modele de dialog civil în cadrul Uniunii Europene. Raportul face referire la prăpastia dintre membrii Uniunii și relația pe care aceștia o au cu instituțiile care îi deservesc. Recunoaște nevoia de a spori dialogul civil, în vederea păstrării angajamentului de a îndeplini obiectivele proiectului european.

Recenta respingere a Tratatului de la Lisabona în Irlanda a fost cauzată, parțial, de diferențele dintre perceperea Uniunii și realitatea din Uniune. Abordarea lipsei generalizate de informații reprezintă un pas cheie spre realizarea unui parteneriat democratic adevărat. Esențială pentru această propunere este insistența ca dialogul să fie reciproc, ca opiniile exprimate trebuie să fie luate în considerare și respectate.

În acest raport, dna Grabowska subliniază că transparența și caracterul reprezentativ sunt componente esențiale ale dialogului civil activ și ale unei democrații participative adevărate. Un Consiliu mai deschis și accesibil, o cooperare interinstituțională sporită și mai integrată, o utilizare mai bună a resurselor noi de media ca mijloace de legătură cu cetățenii și de acordare a asistenței pentru instituțiile societății civile vor contribui la apropierea Europei de cetățenii săi. Din aceste motive sprijin raportul dnei Grabowska.

Bairbre de Brún și Mary Lou McDonald (GUE/NGL), în scris. –Noi sprijinim orice efort de a acorda cetățenilor, comunităților și organizațiilor societății civile un cuvânt de spus în ceea ce privește procesele de luare a deciziilor politice, inclusiv în cadrul UE.

Totuși, nu considerăm că Tratatul de la Lisabona reprezintă un progres real în acest domeniu. În plus, considerăm că, pentru ca Inițiativa Cetățenilor propusă să aibă sens, Comisia ar trebui să-și asume, din punct de vedere legal, obligația de a întocmi o carte albă prin care să ofere un răspuns la propunere sau să prezinte baza juridică din tratat în temeiul căreia nu se poate întreprinde nicio acțiune.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), în scris. – (PT) Acesta este încă un raport orientat împotriva majorității din Parlamentul European, prin efortul de a încerca să „vândă” proiectul Tratatului de la Lisabona cu orice preț, o sarcină care nu s-a dovedit a fi ușoară, având în vedere rezultatele referendumurilor anterioare. Aceste eforturi repetate au, cel puțin, un merit: ele demonstrează clar cât de dificil și chiar dureros este pentru susținătorii tratatului să găsească argumente pentru a-l promova.

Nu există niciun fel de propagandă – și acesta este subiectul raportului – care poate ascunde natura antidemocratică a insistenței liderilor UE de a forța desfășurarea unui alt referendum în Irlanda, pentru a impune tratatul propus. Noi nu împărtășim punctul de vedere limitat al celor care consideră că dezvoltarea „dialogului civil” sau a „inițiativei cetățeanului” este suficientă pentru a contracara natura unei propuneri care împiedică cetățenii fiecărui stat membru să își definească viitorul colectiv și care insistă asupra unor măsuri care au drept rezultat locuri de muncă nesigure, un program de muncă prelungit, concedieri mai ușor de făcut și privatizarea serviciilor publice.

Nu există nicio propagandă care să poată ascunde conținutul neoliberal, federalist și militarist al acestui proiect de tratat. Din această cauză am votat împotriva.

Bruno Gollnisch (NI), în scris. – (FR) Raportul dnei Grabowska recomandă dialogul permanent dintre toate instituțiile europene și „reprezentanții” societății civile, pentru a defini politicile și a întocmi legislația la nivel UE, cu alte cuvinte, o organizare formală și obligatorie a „democrației” participative la nivel de Uniune.

Problema este că „democrația” participativă nu este decât un paravan pentru cei care resping democrația adevărată: permite restricționarea dialogului la cele mai active organizații, care rar sunt cele mai reprezentative, și pare că testează părerile cetățenilor în avans, pentru a putea să refuze consultarea lor într-un mod adecvat mai târziu.

Dacă Europa Bruxelles-ului dorește să își asculte cetățenii, ar trebui să ia în considerare refuzul de către francezi și olandezi al Constituției europene și să abandoneze Tratatul de la Lisabona, care nu este decât o copie a Constituției. Dacă ar fi luate în considerare sondajele de opinie, așa cum dorește raportorul, ar trebui oprite negocierile pentru aderarea în calitate de membru a Turciei, deoarece majoritatea cetățenilor Europei sunt împotriva. Dacă este corect să respectăm principiul că deciziile trebuie luate cât mai aproape de cetățeni, atunci Europa ar trebui să înceteze să ne mai conducă viața de zi cu zi. Atunci ar avea credibilitate când ar vorbi despre democrație.

Anna Hedh (PSE), în scris. – (SV) Eu am votat în favoarea raportului dnei Grabowska referitor la perspectivele de dezvoltare a dialogului civil în cadrul Tratatului de la Lisabona. Consider că este important să consolidăm dialogul cu societatea civilă, pentru a crea o Uniune Europeană care ascultă și reprezintă părerile cetățenilor săi. De asemenea, sunt de acord cu solicitarea, exprimată în raport, ca lucrările Consiliului să fie mai deschise,

pentru a permite societății civile să participe la dialog într-un mod semnificativ. Cu toate acestea, consider că includerea Tratatului de la Lisabona nu a fost necesară, deoarece acesta nu mai este relevant după votul „împotriva” în cadrul referendumului din Irlanda.

De asemenea, este greșit ca bisericilor și comunităților religioase să li se acorde un statut special printre organizațiile societății civile. Bisericele și comunitățile religioase ar trebui să participe la dialogul cu instituțiile Uniunii în același mod ca și celelalte organizații.

Jörg Leichtfried (PSE), *în scris*. –(DE) Sunt de acord cu raportul referitor la perspectivele de dezvoltare a dialogului civil în cadrul Tratatului de la Lisabona.

Consider că dialogul civil este foarte important, pentru ca cetățenii UE să poate pătrunde în esența domeniilor de activitate ale reprezentanților lor aleși.

Aș dori să subliniez observația referitoare la faptul că dialogul dintre UE și cetățenii săi ar trebui să fie un dialog reciproc, deoarece nu este suficient doar să ne informăm țările din care provenim cu privire la implementarea proiectelor; trebuie, de asemenea, să ne ascultăm cetățenii și să le luăm în serios opiniile.

Nils Lundgren (IND/DEM), *în scris*. –(SV) Tratatul de la Lisabona nu a fost adoptat. A fost respins de către participanții la votul din Irlanda, într-un referendum, și, prin urmare, trebuie considerat mort. Ceea ce a fost, în esență, același proiect de tratat, fusese deja respins în cadrul referendumurilor din Franța și Țările de Jos.

Cu toate acestea, majoritatea federalistă din Parlamentul European nu este dispusă să asculte, insistând, în schimb, asupra unei Uniuni guvernate, chiar într-o măsură mai mare, la nivel supranațional, în pofida faptului că cetățenii săi și-au exprimat scepticismul în cadrul multiplelor referendumuri și că, dacă li s-ar oferi posibilitatea, și-ar manifesta scepticismul în și mai multe țări.

Modul de lucru demonstrat de majoritatea federalistă din Parlamentul European arată ce fel de dialog civil își dorește. Ei doresc să asculte numai acele părți ale societății civile care fac parte din tiparul federalist.

În afara procedurii legislative, raportul prezentat nouă nu este foarte impresionant. Punctul 9 din raport susține că toate instituțiile UE ar trebui să păstreze registre actualizate ale tuturor organizațiilor non-guvernamentale relevante. Aceasta presupune o sporire inutilă a birocrăției care nu va duce nicăieri. În plus, la punctul 11 din raport se vorbește despre promovarea activă a unui punct de vedere european în rândul cetățenilor UE. Cum ar putea fi definit acest „punct de vedere european”?

Cu toate acestea, cel mai negativ aspect din raport îl constituie apelul exprimat la punctul 22 de a oferi asociațiilor și organizațiilor societății civile europene un temel juridic comun la nivelul UE. Această propunere reprezintă încă un pas spre construirea unui stat UE.

Prin urmare, am votat împotriva acestui raport.

Andreas Mölzer (NI), *în scris*. –(DE) Poate părea foarte frumoasă discuția despre o dezbatere publică privind Tratatul de la Lisabona, în toate limbile. În pofida tuturor manevrelor de camuflaj, oamenii au înțeles foarte bine că un tratat care se aseamănă în proporție de 95% cu Constituția UE respinsă nu este o soluție genială, deși UE încearcă să îl reprezinte astfel.

De asemenea, este interesant că, având în vedere că dorim să desfășurăm acest dialog în toate limbile, nu suntem nici măcar în poziția de a ne asigura că președinția Consiliului deține un site web integrat disponibil în cele mai vorbite limbi ale Uniunii, și anume engleza, franceza și germana. De asemenea, probabil, părem ridicoli în fața cetățenilor noștri în proslăvirea noilor inițiative civile prevăzute în Constituție, ca pas spre o mai mare democrație, având în vedere că referendumurile sunt repetate până când este obținut rezultatul dorit de UE. Deoarece această inițiativă poate fi încă o pură campanie pro-Constituția UE, pentru care au fost cheltuiți deja destui bani, am votat împotriva raportului Grabowska.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), *în scris*. – Am votat favorabil acest raport întrucât în Europa societatea civilă joacă un rol important în procesul de integrare europeană, transmițând instituțiilor europene opiniile și solicitările cetățenilor Uniunii.

Pentru ca Uniunea Europeană să-și realizeze scopurile și obiectivele politice sunt necesare o dezbatere publică mai amplă, un dialog civil mai eficient și o dezvoltare a conștiinței politice, elemente recunoscute în acest raport.

De asemenea, raportul evidențiază importanța expertizei pe care societatea civilă o pune la dispoziția instituțiilor și subliniază rolul și semnificația funcțiilor de informare și de sensibilizare pe care le are dialogul civil.

Îmi exprim speranța că inițiativele existente ale UE, care urmăresc o implicare sporită a societății civile în procesul integrării europene, vor continua și pe viitor. Mă refer aici la inițiative precum *Europe by Satellite*, *Agora cetățenilor* și forumurile tematice pentru cetățeni.

Sper ca acest raport să stimuleze Consiliul Uniunii Europene în sensul facilitării și simplificării accesului la lucrările sale, aceasta reprezentând o condiție de bază pentru inițierea unui veritabil dialog cu societatea civilă.

Zuzana Roithová (PPE-DE), în scris. – (CS) Doamnelor și domnilor, salut faptul că raportul atrage atenția asupra nevoii de dialog civil într-o perioadă în care țările europene trec printr-o criză democratică. Oamenii fie nu înțeleg, fie nu sunt interesați de subiecte care nu au legătură cu grijile lor de zi cu zi. Prezența scăzută a alegătorilor la alegerile europene este o consecință logică a faptului că cetățenii europeni nu știu ce contribuție pozitivă ar putea avea legislația europeană pentru ei și nu cred că votul lor poate avea vreo influență. Este puțin cunoscut faptul că Tratatul de la Lisabona consolidează democrația participativă. Sunt de acord cu dna Grabowska, că statele membre ar trebui să ofere mai mult sprijin fundamental organizațiilor non-guvernamentale. Cu toate acestea, este necesar să ne asigurăm că ele sunt reprezentative și transparente. Am sprijinit raportul și pentru că îi solicită Comisiei să publice listele organizațiilor non-guvernamentale care au aplicat propunerile acesteia în timpul pregătirilor legislative. Acest lucru va reduce, cu siguranță, anonimitatea în cadrul întregului proces și va face ca organizațiile non-guvernamentale să devină mai reprezentative. De asemenea, din punctul meu de vedere, campania electorală pentru Parlamentul European le oferă o oportunitate excelentă membrilor Parlamentului European de a explica ce decizii luăm la Strasbourg, cum participă societatea civilă în activitatea noastră și cum va putea să participe după adoptarea Tratatului de la Lisabona.

Andrzej Jan Szejna (PSE), în scris. – (PL) Tratatul de la Lisabona acordă dialogului cu cetățenii statutul unui imperativ. Acesta are un caracter obligatoriu pentru toate politicile și sferile de activitate ale UE.

Succesul dialogului depinde de caracterul reprezentativ și, prin urmare, de angajamentul puternic al entităților cheie. Autoritățile naționale, regionale și locale ar trebui să utilizeze metoda dialogului, astfel încât cetățenii să poată experimenta democrația participativă în practică.

Trebuie să admitem că Uniunea Europeană are multe de făcut în domeniul comunicării și, în special, în domeniul dialogului cu cetățenii.

Cetățenii UE trebuie să se asigure că nu vor fi luate decizii la nivel european fără implicarea lor și că, prin votul în cadrul alegerilor, ei vor influența cu adevărat forma acestor decizii.

Eu sprijin întru totul apelul raportoarei de a încuraja promovarea inițiativelor în domeniul dialogului cu cetățenii.

Charles Tannock (PPE-DE), în scris. – Este prematur să discutăm despre ce se va întâmpla după ce va intra în vigoare Tratatul de la Lisabona. Tratatul este în suspensie și încă mai este posibil să fie respins prin vot a doua oară de către cetățenii irlandezi într-un nou referendum anul acesta.

În acest caz, nu ar trebui să ne comportăm de parcă Tratatul de la Lisabona ar fi deja în vigoare. Făcând acest lucru, suntem acuzați de aroganță și lipsă de respect pentru procesul democratic, care trebuie încheiat într-un fel sau altul.

În plus, nu aprob cheltuirea fondurilor UE pentru promovarea Tratatului de la Lisabona prin intermediul dialogului civil sau prin orice alte metode. Noi dispunem de o mass-media liberă și de democrații puternice în statele membre și suntem capabili să conducem această dezbatere conform propriilor condiții, fără ca lucrurile să fie influențate de Comisie. De fapt, în țara mea, Marea Britanie, încercările Comisiei de a promova, în continuare, integrarea UE tind să fie contraproductive.

Eu, ca și alți conservatori britanici, doresc să văd că Uniunea Europeană se îndreaptă în altă direcție, făcând mai puțin și mai bine.

Prin urmare, am votat împotriva acestui raport.

Frank Vanhecke (NI), în scris. – (NL) Raportul Grabowska este încă un exemplu al modului scandalos în care acest Parlament tratează principiile pe care susține că le servește. „Dialogul cu cetățeanul în cadrul Tratatului de la Lisabona”: ce glumă bună! Tratatul de la Lisabona, care este fosta constituție europeană deghizată, a fost expediat la maculatură în cadrul referendumurilor din Țările de Jos și Franța, și, ulterior, în Irlanda. Alte țări nici nu îndrăznesc să organizeze un referendum.

Dacă Europa dorește un dialog cu cetățeanul, ar trebui să înceapă prin respectarea democrației. Dacă rezultatul unui referendum nu este pe placul nomenclaturilor eurocratice, acest lucru nu înseamnă neapărat că publicului participant la vot îi lipsesc neuroni. Este adevărat tocmai contrariul! În orice caz, am votat cu hotărâre împotriva acestui raport. *Nec spe, nec metu* sau fără speranță sau frică.

Anna Záborská (PPE-DE), în scris. – (FR) Autoritățile europene trebuie să fie deschise la dialog și cooperare cu cetățenii și organizațiile societății civile. Oricine poate contribui la binele comun.

Cu toate acestea, anumitor grupuri de interese, lobby-uri care nu reprezintă binele comun, nu ar trebui să li se permită să se infiltreze în procesul legislativ sub pretextul dialogului cu societatea civilă. Accesul la dialog trebuie să fie echitabil.

Insist ca dialogul să aibă loc, în special, cu asociațiile care reprezintă vocea celor mai sărace persoane și familii. Lupta împotriva sărăciei extreme și a inechităților sociale nu va avea un succes prea durabil fără un dialog permanent cu familiile și persoanele care trăiesc sărăcia extremă în viața de zi cu zi. Acest dialog este dificil, dar reprezintă o necesitate. Autoritățile europene, naționale, regionale și locale nu pot alege calea cea mai ușoară, când noi construim o societate inclusivă și o Europă pentru toți. În ceea ce privește cele mai bune practici, ar trebui să acordăm recunoașterea cuvenită activității Comitetului Economic și Social European și a Mișcării Internaționale ATD – Fourth World care, începând cu anul 1989, au organizat sesiuni europene ale universităților din lumea a patra, care au permis existența unui dialog structurat între reprezentanții autorităților și oamenii care au trăiesc în condiții de sărăcie extremă.

- Raport: Barbara Weiler (A6-0514/2008)

Gerard Batten (IND/DEM), în scris. – M-am abținut de la acest vot, deoarece, deși eu și Partidul Independenței din Marea Britanie sprijinim, în totalitate, egalitatea între bărbați și femei, în Marea Britanie există deja o legislație privind egalitatea, care poate fi modificată sau îmbunătățită, atunci când este necesar, de către propriul nostru parlament responsabil și ales în mod democratic. UE este antidemocratică și subdemocratică și nu este protectoarea legitimă a drepturilor nimănui.

Sylwester Chruszcz (UEN), în scris. – (PL) Eu sprijin raportul Weiler și îmi exprim susținerea pentru măsurile menite să transpună directiva privind combaterea practicilor comerciale neloiale ale comercianților în relația cu consumatorii pe piața internă. Ideea creării unei liste negre de practici comerciale neloiale, nu numai pentru relațiile comercianți – consumatori, ci și pentru relațiile între comercianți, este lăudabilă. De asemenea, sprijin mecanismele de monitorizare și asigurare a punerii în aplicare a reglementărilor legale privind protecția consumatorului împotriva practicilor neloiale și inițiativa de a crea o bază de date publică privind măsurile naționale adoptate în transpunerea Directivei privind combaterea practicilor comerciale neloiale. Din punctul de vedere al consumatorului polonez și european, inițiativa este valoroasă.

Bruno Gollnisch (NI), în scris. – (FR) Noi ne-am abținut de la votul pentru raportul Weiler referitor la protecția consumatorilor și a companiilor împotriva practicilor neloiale și a publicității înșelătoare, deoarece avem critici importante privind acest raport.

Prima este că legislația europeană privind aceste probleme este prezentată ca directivă, cu alte cuvinte, statele membre sunt relativ libere în ceea ce privește resursele pe care le utilizează pentru a îndeplini obiectivele ce le-au fost trasate. Dorința de uniformitate a raportoarei, atât în esență, cât și sub forma legislației naționale, va rămâne la stadiul de dorință, dacă nu va exista o intervenție inacceptabilă din partea Uniunii Europene în sistemele juridice și administrative ale statelor membre, fără niciun beneficiu real pentru consumatori.

Al doilea comentariu se referă la faptul că principala valoare adăugată pe care Uniunea Europeană o aduce în aceste zone constă în ajutorul acordat în soluționarea disputelor transfrontaliere. Această problemă nu a fost soluționată în mod adecvat nici în textele aplicabile actuale, nici în cele solicitate.

Principalele obiective ale acestei legislații nu ar trebui să constea în existența lor în sine, ci în a proteja consumatorii și companiile.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), în scris. – (PL) Directiva privind practicile comerciale neloiale și Directiva privind publicitatea înșelătoare și comparativă au o semnificație imensă în ceea ce privește sporirea încrederii consumatorilor și o mai mare securitate juridică pentru comercianții de pe piața internă. Acest lucru are o semnificație aparte pentru tranzacțiile transfrontaliere, care sunt din ce în ce mai comune pe piața europeană. Autoritățile naționale de protecție a consumatorilor încă mai întâmpină dificultăți în întreprinderea de acțiuni corespunzătoare în țara țintă, în cazul acestor tranzacții.

Transpunerea, punerea în aplicare și asigurarea respectării acestor directive sunt esențiale pentru atingerea obiectivelor lor. Din păcate, multe state membre nu și-au îndeplinit această obligație, ceea ce nu contribuie la construirea unor relații corespunzătoare între comercianți și consumatori.

În 2007, Comisia Europeană a folosit pentru prima dată sistemul „EU Sweep” ca instrument pentru a verifica și pentru a asigura respectarea punerii în aplicare a legislației privind protecția consumatorului în ceea ce privește site-urile companiilor aeriene. Au fost constatate neregularități în 43,6% dintre site-urile scanate, ceea ce nu face decât să confirme necesitatea unei monitorizări mai intense în legătură cu asigurarea respectării dispozițiilor existente.

Salut inițiativa Comisiei de creare a unei baze de date publice privind măsurile naționale adoptate pentru transpunerea acestor directive.

Ian Hudghton (Verts/ALE), în scris. – UE a înregistrat progrese semnificative în îmbunătățirea drepturilor consumatorilor. Este dezamăgitor faptul că unele state membre încă nu au transpus Directiva privind practicile comerciale neloiale; Parlamentul a lansat astăzi un mesaj clar cu privire la faptul că aceste state membre ar trebui să rezolve neajunsurile respective.

Andreas Mölzer (NI), în scris. – (DE) Am adoptat o directivă UE privind protecția consumatorilor împotriva practicilor comerciale neloiale și publicității înșelătoare în anul 2005. Cu toate acestea, încă mai refuzăm să protejăm cetățenii de apelurile telefonice primite de pe internet, de apeluri telefonice publicitare nedorite și de restul înșelătoriilor. Companiile care înșală se ascund în spatele casuțelor poștale, al oamenilor-paravan și își schimbă numele.

Dacă sunt prinse, acestor companii le sunt aplicate amenzi ridicol de mici, care nu au niciun efect de intimidare. Este necesară mărirea drastică a amenzilor, în special a celor pentru încălcări repetate. Este important pentru clienții care au fost înșelați să poată solicita o despăgubire, altfel nu îi ajutam deloc. Schimbările planificate vor îmbunătăți situația pentru consumatori, din această cauză am votat în favoarea raportului.

Zuzana Roithová (PPE-DE), în scris. – (CS) Salut dezbaterile asupra raportului referitor la transpunerea, aplicarea și asigurarea respectării Directivei 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor pe piața internă față de consumatori și ale Directivei 2006/114/CE privind publicitatea înșelătoare și comparativă. Aceste directive formează baza protecției consumatorilor în UE, iar ele trebuie aplicate în mod consecvent în statele membre, în special în cazul cumpărăturilor pe internet. Piața internă nu trebuie să fie fragmentată, iar comercianții și consumatorii trebuie să se supună acelorași reguli și să fie protejați, indiferent de statul membru în care vând sau cumpără. Trebuie să vă atrag atenția asupra faptului că unele state membre, inclusiv Republica Cehă, au întârziat în transpunerea directivelor respective în legislația lor națională. Acum, cel mai important este dacă autoritățile naționale de supervizare le vor impune comercianților ce desfășoară practici incorecte să aplice aceste reguli. Reducerile din perioada de după Crăciun reprezintă o oportunitate excelentă pentru verificare. De asemenea, este necesar ca instituțiile europene să acorde sprijin, pentru o mai bună colaborare, consiliilor naționale ale audiovizualului care monitorizează conformitatea cu directivele referitoare la mass-media și este în interesul nostru ca supervizarea să aibă loc în mod consistent pe teritoriul întregii UE.

Luca Romagnoli (NI), în scris. – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, votez în favoarea raportului dnei Weiler referitor la transpunerea, aplicarea și asigurarea respectării Directivei 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și ale Directivei 2006/114/CE privind publicitatea înșelătoare și comparativă.

Sunt ferm convinși că punerea în aplicare adecvată a directivei va permite publicului să fie pe deplin informat asupra drepturilor sale. Extinderea drepturilor consumatorilor, prin intermediul Directivei privind practicile comerciale neloiale, trebuie susținută prin măsuri necesare pentru facilitarea exercitării acestor drepturi.

Sunt de acord cu raportoarea, atunci când susține că transpunerea, aplicarea și asigurarea respectării directivelor privind combaterea practicilor comerciale neloiale și a publicității înșelătoare comparative au o

importanță fundamentală pentru atingerea obiectivelor trasate în directive, în special în ceea ce privește diversele metode și sisteme de aplicare și implementare utilizate de statele membre, complexitatea anumitor concepte juridice conținute în directive, cantitatea și natura exhaustivă a standardelor naționale ce guvernează practicile comerciale neloiale și publicitatea înșelătoare și, de asemenea, domeniul complex de aplicare al directivei. În final, sunt încântată de inițiativa colegei mele, al cărei obiectiv îl constituie reglementarea legală a unui subiect de o importanță uriașă pentru Comunitate.

Andrzej Jan Szejna (PSE), *în scris.* – (PL) Susțin, cu siguranță, raportul Barbarei Weiler referitor la transpunerea, aplicarea și asigurarea respectării Directivei privind practicile comerciale neloiale pe piața internă și a Directivei privind publicitatea înșelătoare și comparativă.

Problema publicității înșelătoare și comparative în tranzacțiile dintre comercianți a fost reglementată prin introducerea unei singure directive consolidate. Problema practicilor comerciale neloiale în relațiile comercianți – consumatori a fost reglementată de Directiva 2005/29/CE.

Directivele au fost întocmite pentru a spori încrederea consumatorilor (protecția oferită lor a crescut, datorită întocmirii unei „liste negre” de practici comerciale care ar trebui interzise și a unei armonizări mai bune a protecției consumatorilor împotriva practicilor neloiale) și pentru a acorda o mai mare securitate juridică pentru comercianți.

Poate fi atins un nivel mai înalt de protecție, dacă dispozițiile directivei vor fi însoțite de măsuri legale ce permit asigurarea efectivă a respectării lor. Prin urmare, statele membre trebuie să își examineze sistemele juridice și să sporească claritatea procesului de transpunere.

Schimbările introduse trebuie sprijinite prin proceduri clare pentru punere în aplicare și măsuri eficiente de remediere, care vor acorda consumatorilor dreptul de a pretinde despăgubiri pentru pierderile suferite de pe urma practicilor comerciale neloiale, proceduri cum ar fi mecanismele de monitorizare a protecției consumatorilor în legătură cu site-urile companiilor aeriene, utilizate pentru prima dată în 2007. Ar trebui luată în considerare desfășurarea unor campanii de informare și a unor campanii pentru îmbunătățirea nivelului de instruire al consumatorilor pe tema drepturilor consumatorilor și a utilizării lor.

- Raport: Pedro Guerreiro (A6-0485/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström și Åsa Westlund (PSE), *în scris.* – (SV) Noi, social-democrații suedezi, am votat împotriva raportului referitor la abordarea ecosistemică în gestionarea pescuitului. Noi considerăm că raportul nu specifică clar că politica în domeniul pescuitului trebuie stabilită în baza criteriilor de mediu și de dezvoltare durabilă, ca punct de pornire. În plus, raportul se concentrează prea mult pe împiedicarea reformelor necesare privind politica în domeniul pescuitului și protejează interesele industriei pescuitului pe scară largă.

Duarte Freitas (PPE-DE), *în scris.* – (PT) Pe scurt, acest raport din proprie inițiativă al Parlamentului European are drept scop integrarea cerințelor comunitare privind conservarea mediului marin în politica comună în domeniul pescuitului (CFP), unul dintre obiectivele operaționale ale acesteia fiind implementarea treptată a unei abordări ecosistemice în gestionarea pescuitului.

Punctele fundamentale ale acestui raport, pe care aș dori să le evidențiez, constau în faptul că se consideră că sistemul actual de capturi totale admisibile și de cote nu servește scopului CFP reformat, dovedindu-se inadecvat atât pentru sectorul piscicol al Comunității, cât și pentru conservarea stocurilor de pești.

Ar trebui stabilite urgent sisteme alternative de gestionare și, în acest context, consider că UE ar trebui să se grăbească să discute abordări alternative, având în vedere că unele, cum ar fi gestionarea bazată pe drepturile de pescuit (de exemplu), sunt fundamentale în țări ca Statele Unite, Noua Zeelandă, Norvegia și Islanda, toate având o tradiție puternică și un potențial crescut în sectorul piscicol.

Reformularea planului de regenerare pentru merluciu și crevete este un alt punct fundamental care ar trebui avut în vedere.

Eu am votat în favoarea acestui raport.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *în scris.* – (PT) Deși nu sunt de acord cu întregul conținut al rezoluției adoptate, aceasta conține o serie de obiective și principii importante care ar trebui să prevaleze într-o politică în domeniul pescuitului.

Va fi îndeosebi de importantă reafirmarea și apărarea acestor obiective și principii după cum a făcut-o Partidul Comunist Portughez - PCP - în mod consecvent), multe dintre acestea nefiind respectate de politica comună în domeniul pescuitului (deși unele sunt incluse în aceasta), atunci când Comisia Europeană anunță ca va prezenta, în luna aprilie a anului viitor, o carte verde privind viitorul politicii comune în domeniul pescuitului, indicând o posibilă reformă a acestei politici în 2012.

Având în vedere obiectivele și intențiile care au fost stabilite de Comisia Europeană și de alte instituții UE cu privire la viitorul industriei piscicole, acest sector din Portugalia - care trece printr-o criză profundă, din cauza politicilor oneroase urmate timp de decade la nivel național și comunitar - ar trebui să fie alert și să se mobilizeze împotriva unor măsuri noi și mai oneroase. Dacă vor fi adoptate și aplicate, aceste măsuri vor aduce distrugerea unei mari părți din acest sector strategic, cu consecințe negative pentru Portugalia.

O asemenea politică nu este o concluzie de la sine înțeleasă.

Există politici alternative pentru industria piscicolă din Portugalia.

Acestea sunt politici propuse și apărute de PCP atât la nivel național, cât și în Parlamentul European.

Ian Hudghton (Verts/ALE), în scris. - Eu am votat în favoarea raportului dlui Guerreiro. Raportul observă corect că politica UE în domeniul pescuitului ar trebui să promoveze modernizarea și dezvoltarea durabilă a industriei piscicole, salvând viabilitatea și sustenabilitatea socio-economică a resurselor piscicole, garantând aprovizionarea cu pește pentru public și securitatea și suveranitatea alimentară, păstrarea locurilor de muncă și a condițiilor de trai îmbunătățite pentru pescari. Toate acestea constituie opusul a ceea ce a realizat CFP în ultimele trei decade și, prin urmare, eu sprijin repatrierea gestionării pescuitului.

Luca Romagnoli (NI), în scris. - (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, eu am votat în favoarea raportului dlui Guerreiro privind CFP (politica comună în domeniul pescuitului) și abordarea ecosistemică în gestionarea pescuitului. Este extrem de important să nu confundăm politica maritimă cu cea piscicolă: sunt totalmente de acord cu raportorul în această privință.

O politică în domeniul pescuitului trebuie să se bazeze pe principiul că există o interdependență între bunăstarea comunității piscicole și sustenabilitatea ecosistemelor din care aceasta face parte integrantă, în special prin recunoașterea naturii specifice și a importanței pescuitului de coastă la scară redusă și a pescuitului artizanal.

De asemenea, sunt de acord cu afirmația colegului meu referitoare la faptul că sarcina principală și cea mai importantă în domeniul gestionării pescuitului, ca activitate care implică exploatarea resurselor regenerabile, este de a controla (în mod direct sau indirect) efortul piscicol total pentru a garanta capturi maxime sustenabile. Dacă adoptăm această abordare, vom face încă un pas spre realizarea obiectivelor stabilite de Uniunea Europeană.

- Raport: Christa Klauß (A6-0443/2008)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), în scris. - (PT) Și în acest caz, compromisul final a luat în cele din urmă în considerare criticile pe care le-am făcut cu privire la propunerea inițială, în special cu privire la indicatorii și țintele de reducere, măsurile și calendarul de reducere a riscurilor și pericolelor asociate cu pesticidele și dependența de pesticide. După părerea noastră, este mai rezonabil să nu fie cuantificate aceste obiective încă de la început, pentru a nu crea mai multe obstacole pentru agricultura la scară redusă.

De asemenea, este binevenit faptul că scutirea de la inspecția obligatorie a echipamentului și accesoriilor incluse în propunerea inițială a Comisiei este menținută și că s-a renunțat la inspecția obligatorie a oricăror echipamente și accesorii utilizate de fermele mici familiale.

Noi considerăm că această diferențiere - în practică și în principiu - între fermele de familie și sectorul agricol intensiv ar trebui să fie prezentă în toate deciziile. Întâmplător, ar trebui să se țină cont, întotdeauna, de faptul că nu fermele mici de familie și metodele non-intensive de producție au cauzat ESB, criza dioxinelor, a nitrofuranilor și alte dezastre alimentare...

De aceea, am votat în favoarea compromisului.

Duarte Freitas (PPE-DE), în scris. - (PT) Sunt de acord cu raportorul și o felicit pentru raportul final.

Intrarea în vigoare a acestei directive va fi extrem de importantă în ceea ce privește presiunea în creștere pentru modificarea urgentă a politicii de reducere a riscurilor generate de pesticide care, în UE, a fost

caracterizată de o anumită lipsă de informare și de inspectare a practicilor și a produselor. Pentru a proteja sănătatea umană și mediul, este vital să contribuim la schimbarea abordării privind pesticidele agricole.

Acest document este fundamental, deoarece stabilește reguli pentru informarea și instruirea persoanelor care folosesc pesticidele și solicită inspectarea echipamentelor. De asemenea, interzice pulverizarea aeriană (permisă numai în cazuri de absolută necesitate și acolo unde nu există alternative). Un alt aspect pozitiv este posibilitatea ca fiecare stat membru să definească domeniile de protecție și cele de risc.

Robert Goebbels (PSE), *în scris.* – (FR) Eu m-am abținut de la votul pentru „pachetul referitor la pesticide”, pentru a protesta împotriva acestei metode antidemocratice de înaintare a compromisurilor către Parlamentul European, negociate în dialoguri informale între Consiliu, Comisie și reprezentanții Parlamentului European, care se bazează exclusiv pe compromisurile la care s-a ajuns în cadrul unei singure comisii parlamentare. De fapt, prin evitarea unei dezbateri democratice adecvate în primă lectură, nu numai că este anulat dreptul fiecărui membru de a face modificări, dar această situație produce o legislație europeană concepută în dezacord cu transparența democratică.

În plus, legislația adoptată în final este, în multe privințe, excesivă, birocratică și contraproductivă.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), *în scris.* – (FI) Doamnă președintă, eu consider că rapoartele adoptate referitoare la pesticide și produsele fitosanitare reprezintă cea mai bună realizare a noastră, sunt realiste și productive și, de aceea, le-am acordat sprijinul meu.

Deși, chiar spre sfârșitul ședinței plenare, unii membri au înaintat amendamente care, după părerea lor, ar fi asigurat faptul că legislația se bazează pe dovezi științifice mai puternice, acordând în același timp unor state membre individuale posibilitatea de derogare, pentru majoritatea membrilor a fost clar că ar fi nepotrivit să începem să tratăm cu lipsă de respect rezultatele negocierilor dintre Parlament și Consiliu, chiar dacă amendamentele erau justificate.

Raportul privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare a încins spiritele. Interesele și abordările naționale contradictorii și lipsa acordului în Consiliu au fost reflectate în dispoziția Parlamentului. Dezbaterile au fost aprigă și în cadrul grupului nostru. Cu toate acestea, feedback-ul din partea factorilor interesați din acest sector a demonstrat că legislația este consecventă și va permite realizarea obiectivelor stabilite de UE pentru acest domeniu, protejând în același timp mediul și sănătatea publică.

Carl Lang (NI), *în scris.* – (FR) Studiile de impact realizate de institutele și centrele tehnice franceze demonstrează că proiectul de revizuire a directivei europene privind pesticidele ar putea duce la dispariția de pe piață a multor produse.

Este important ca acest proiect să le ofere fermierilor din Uniune mijloace de protecție a culturilor lor. Fără aceasta, producția agricolă ar putea să scadă în mod considerabil și ar putea exista un impact semnificativ asupra producției zootehnice.

Sectoare agricole întregi ar putea fi condamnate în Franța și în Europa și ar fi amenințat însuși rolul agriculturii, care constă în hrănirea cetățenilor noștri cu produse sănătoase și diversificate.

Fără a pune la îndoială nevoia de a proteja consumatorii și utilizatorii, noua reglementare nu trebuie să amenințe inovația sau diversitatea în ceea ce privește substanțele chimice. Prin urmare, trebuie să includă imediat soluții alternative.

Aceasta este singura soluție pentru evitarea migrației unei mari cantități din producția agricolă, a locurilor de muncă și a bunăstării aferente.

Confruntându-ne cu aceste provocări cruciale pentru fermieri, în calitate de producători de legume, fructe și cereale, trebuie să rămânem vigilenți în ceea ce privește reformele actuale și măsurile întreprinse pentru implementarea lor la nivel național.

Astrid Lulling (PPE-DE), *în scris.* – (DE) Eu am votat în favoarea ambelor compromisuri la care s-a ajuns în cadrul dialogului dificil de negociere dintre Parlament, Consiliu și Comisie.

Pesticidele sunt de neevitat în agricultura modernă. Ele garantează utilizarea optimă a terenurilor agricole în Europa, asigurând prin urmare un standard înalt al producției alimentare.

Desigur, sunt mulțumit de faptul că s-a ținut cont de rezoluția mea adoptată în noiembrie, cu privire la faptul că trebuie să se acorde o atenție deosebită autorizării pesticidelor toxice pentru albine, pentru a ne asigura că pesticidele care s-au dovedit periculoase pentru acestea nu vor fi autorizate.

Obiectivul este eficiența, adică atât cât este necesar și cât mai puțin posibil. Reducerea lineară a numărului de produse ar fi o nebunie. Fermierii au nevoie de suficiente produse diversificate, chiar și numai pentru a evita rezistența la acumulare.

Desigur, mă îngrijorează în continuare efectele reale ale reglementării agriculturii, viticulturii și horticulturii în ceea ce privește aprovizionarea lor cu pesticide și prețurile și încă nu cunoaștem impactul asupra sectoarelor industriale afectate. O evaluare de monitorizare este indispensabilă aici.

Sunt încântat de faptul că Luxemburgul se află acum în aceeași zonă cu Belgia și Germania, fiind posibil pentru fermieri și viticultori să utilizeze aceleași produse de ambele părți ale graniței. Problema Franței trebuie soluționată cu înțelegeri.

Luca Romagnoli (NI), în scris. – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, eu am votat în favoarea raportului prezentat de dna Klaß referitor la directiva-cadru privind utilizarea durabilă a pesticidelor. Sunt de acord în totalitate cu adoptarea directivei Parlamentului European și a Consiliului.

Scopul directivei este de a reduce impactul pesticidelor asupra sănătății umane și a mediului. Prin urmare, reducerea cantitativă a utilizării pesticidelor ar trebui să reprezinte unul dintre scopurile practice ce urmează a fi atinse, în special, prin stabilirea unor ținte și prin implementarea planurilor de acțiune naționale. Controalele ar trebui să fie mult mai restrictive pentru a proteja la maximum sănătatea publică. De asemenea, consider că etichetele atașate acestor produse ar trebui să fie clare și inteligibile pentru toți, astfel încât să fie cunoscute efectele asociate utilizării fiecărui element în parte.

Bart Staes (Verts/ALE), în scris. – (NL) În cadrul dezbaterii de ieri am menționat că găsesc onorabil compromisul actual și că Grupul Verzilor/Aliața Liberă Europeană din Parlamentul European îl va susține. Cu toate acestea, aș dori să evidențiez faptul că, pentru a ajunge la un consens cu lobby-ul agricol și cu industria pesticidelor, a trebuit să facem câteva concesii. Încă regret faptul că am renunțat la obiectivul de 50%.

Drept rezultat, totul depinde de ambiția fiecărui stat membru. Este foarte posibil ca statele membre să nu fie prea ambițioase, ceea ce ar putea duce la prea multe rezerve. În plus, rezultatul obținut în legătură cu stabilirea zonelor tampon la marginea cursurilor de apă a fost moderat. Acest aspect este, de asemenea, lăsat în seama statelor membre. O distanță minimă stabilită la nivel european ar fi fost de preferat, din punctul de vedere al mediului și al sănătății publice. Cu toate acestea, aspectul pozitiv constă în faptul că locurile publice frecventate de grupuri vulnerabile (parcurile, spațiile sportive și recreative, școlile etc.) vor fi protejate mai bine. Acestui sector i s-a acordat deja atenție în Flandra și acum urmează să-i fie acordată atenție de către toate guvernele din Europa.

- Raport: Hiltrud Breyer (A6-0444/2008)

Martin Callanan (PPE-DE), în scris. – Această legislație poartă marca UE - este un caz clasic de folosire a unor mijloace disproporționate pentru a soluționa o problemă de mică dificultate. Efectul său asupra activităților din domeniul agriculturii și horticulturii din nord-estul Angliei, regiunea pe care o reprezintă, va fi considerabil.

Fără nicio îndoială, întreprinderile comerciale vor renunța la locuri de muncă și chiar vor înceta relațiile comerciale. Cu siguranță, fermierii noștri, deja supuși unor numeroase obligații, se vor confrunta cu și mai multă birocrație. Fără nicio îndoială, producția agricolă va scădea. Prin urmare, faptul că dezbateri și problema siguranței alimentare globale în această săptămână este de-a dreptul ironic. Pesticidele sunt esențiale pentru cultivarea hranei și ele sunt deja supuse unui regim de siguranță sever.

Nimeni nu contestă importanța protecției mediului, însă această legislație este lipsită de echilibru. Este excesiv de prescriptivă și lipsită de flexibilitate. Comisia nu a reușit să realizeze un studiu de evaluare a impactului suficient de cuprinzător și de actualizat.

Din aceste motive am votat împotriva propunerii prezentate.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark și Anna Ibrisagic (PPE-DE), în scris. – (SV) Astăzi am votat în favoarea raportului dnei Breyer referitor la introducerea pe piață a produselor

fitosanitare. Reglementarea menită să îmbunătățească atât siguranța alimentară, cât și impactul produselor fitosanitare asupra mediului, este corectă și importantă.

De la prima lectură în Parlamentul European, analizele au demonstrat că ar exista riscul ca reglementarea să fie extrem de vastă și lipsită de flexibilitate și ar putea să facă imposibilă cultivarea la scară comercială a culturilor comune (morcovul și ceapa, de exemplu) în Suedia. Nu ajută cu nimic faptul că evaluările de impact ale reglementărilor diferă în ceea ce privește concluziile importante, de exemplu, cele ale Inspectoratului suedez pentru produse chimice și ale echivalentului său britanic, Direcția de securitate a pesticidelor. Noi regretăm faptul că în a doua lectură în Parlament nu a existat posibilitatea de a vota pentru clarificarea acestui aspect, însă, în același timp, am dori să subliniem că textul adoptat conține îmbunătățiri față de cel adoptat în primă lectură în Parlament.

Am fi doriți să vedem că acordul dintre Parlamentul European și Consiliu este luat în considerare, ceea ce ar avea efectul de clarificare a reglementării, astfel încât utilizarea periculoasă să fie interzisă mai clar, în timp ce protecția plantelor necesară, responsabilă și sigură - care riscă acum să fie interzisă - să fie permisă în continuare.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), în scris. – (PT) Compromisul la care a ajuns Parlamentul European reprezintă o renunțare la propunerile maximaliste referitoare la eliminarea substanțelor active, în special la implicațiile negative pe care aceste propuneri le-ar fi avut în ceea ce privește insecticidele și pesticidele. Acest lucru este valabil, în special, în țări ca Portugalia, în care recoltele de fructe și legume, cartofi și mășline sunt afectate grav de dăunători și de anumite boli, ca nematodul lemnului de pin și cancerul de scoarță și unde, din cauza lipsei unei campanii eficiente de protecție a plantelor, acești dăunători și boli produc daune serioase, în special în fermele familiale.

Deși noi avem multe dubii în privința anumitor aspecte ale compromisului, ca, de exemplu, problemele referitoare la metodele non-chimice de control și prevenire și la combaterea dăunătorilor și gestionarea culturilor, considerăm că este corect să se aplice principiul recunoașterii reciproce a autorizațiilor pentru produsele fitosanitare și crearea unor zone ce cuprind regiuni cu tipuri de soluri și caracteristici climatice asemănătoare.

Totuși, insistăm asupra faptului că este necesar ca studiile să ne ofere o imagine corectă a consecințelor acestor măsuri asupra productivității și, prin urmare, asupra venitului fermierilor, astfel încât aceste costuri să poată fi suportate de întreaga societate, având în vedere că discutăm despre cerințe privind siguranța alimentară și cea a mediului.

Glyn Ford (PSE), în scris. –Eu am votat împotriva amendamentelor la raportul Breyer. A existat un grad de panică inutilă creată în Marea Britanie cu privire la acest raport, prevestind „sfârșitul agriculturii convenționale, așa cum o știm”. Aceasta nu este poziția adoptată de fermierii din alte state membre.

Cu toate acestea, impactul real este neclar, având în vedere neputința de a efectua o evaluare satisfăcătoare a impactului propunerii în forma sa actuală. Prin urmare, eu sprijin ideea derogării după 2015, când autorizațiile actuale expiră, în cazul în care vreun stat membru este îngrijorat cu privire la disponibilitatea unor pesticidele cu efecte semnificative asupra recoltelor.

Duarte Freitas (PPE-DE), în scris. – (PT) Acest document va contribui la armonizarea legislației privind pesticidele.

Eu sunt de acord cu raportul adoptat, în special deoarece aplicarea principiului recunoașterii reciproce a autorizațiilor pentru produsele fitosanitare va pune capăt dezechilibrului concurențial care există între diverse state membre (cu piețe de mărimi diferite) și va reduce, în mod special, preocupările cu privire la siguranța alimentară și a mediului. Crearea a trei zone care să includă regiuni cu tipuri de sol și caracteristici climatice asemănătoare este foarte benefică. Ar exista riscul grupării împreună a unor situații total diferite.

Problema substanțelor perturbatoare pentru sistemul endocrin are, după părerea mea, o bază fundamentală: textul propus se bazează pe o opinie științifică. Problema substanțelor perturbatoare pentru sistemul endocrin este că, spre deosebire de substanțele cancerigene sau mutagene, ele nu au parametri toxicologici, însă produc o varietate de efecte, începând cu dereglări hormonale minore și până la malformații genitale și/sau cancer.

Este important să reglementăm substanțele care au un efect advers demonstrat asupra sănătății umane.

Reglementarea are o bază legală triplă (agricultura, piața internă și sănătatea publică), ceea ce, în opinia mea, este un lucru pozitiv.

Andreas Mölzer (NI), *în scris*. –(DE) În ultimii ani, Uniunea a crescut în mod constant valorile limită și, prin urmare, o reducere era de mult timp așteptată. Faptul că pesticide extrem de dăunătoare pentru sănătate vor fi interzise constituie un progres, deși s-a efectuat prea puțină cercetare în acest sens. Utilizarea cumulativă a pesticidelor, la care se recurge pentru a depăși valorile limită specificate, încă mai reprezintă o cauză de îngrijorare. Știm încă prea puține despre posibilele interacțiuni și specificațiile legale în acest domeniu sunt depășite.

Măsura în care documentația și trasabilitatea sunt realmente eficace poate fi pusă la îndoială. Scandalurile privind carnea din ultimii ani demonstrează cât este de ușoară falsificarea etichetelor. În final, dar nu în ultimul rând, deși impunem producătorilor și fermierilor noștri specificații cu privire la pesticide, importăm produse din țări cu cerințe mai relaxate în acest domeniu. Episodul cu jucăriile chinezești ar trebui să fie o lecție pentru noi. Reglementările planificate constituie un pas în direcția corectă, de aceea am votat în favoarea lor, însă este nevoie de mult mai mult.

Bill Newton Dunn (ALDE), *în scris*. –Eu am votat împotriva concluziilor și recomandărilor trialogului dintre Consiliu, Comisie și Parlament, deoarece:

- această legislație urmează a fi adoptată într-o prea mare grabă, deoarece atât Parlamentul, cât și Comisia își vor încheia mandatul în această vară, ceea ce nu reprezintă, însă, un motiv suficient pentru a elabora legi în grabă;

- nu a fost realizată o evaluare a impactului propunerilor;

- recomandările nu se bazează pe principii științifice solide, ci mai mult pe temeri emoționale legate de cauzele dispariției alarmante a albinelor la nivel mondial sau de sănătatea umană;

- fermierii pe care îi reprezint în Lincolnshire și East Midlands m-au rugat în unanimitate să votez împotriva propunerilor și, întrucât ei sunt oameni practici care ne cultivă hrana, opiniile lor ar trebui respectate.

Luca Romagnoli (NI), *în scris*. –(IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, eu am votat în favoarea raportului prezentat de dna Breyer referitor la introducerea pe piață a produselor fitosanitare. Sunt de acord cu obiectivele și scopurile care constau în asigurarea unui nivel înalt de protecție pentru sănătatea umană și pentru mediu.

Uniunea Europeană a pus întotdeauna un accent deosebit pe subiectele referitoare la mediul înconjurător și această reglementare este încă o strategie menită să atingă acest scop. De asemenea, sunt convins că este corect să prevedem reducerea la minimum a experiențelor pe animale, efectuarea lor numai în caz de necesitate absolută și promovarea utilizării metodelor alternative, astfel încât animalele să fie scutite de suferința inutilă.

Brian Simpson (PSE), *în scris*. –Eu am decis să votez împotriva acestui raport din două motive.

În primul rând, trebuie să le oferim fermierilor instrumentele de care au nevoie pentru a-și desfășura activitatea și această propunere le va limita într-o mare măsură capacitățile, în special în cazul fermierilor care lucrează într-un climat umed și au nevoie de pesticide pentru a-și proteja recoltele și mijloacele de trai. Nu am auzit de niciun fermier care dorește în mod neapărat să folosească pesticide, însă acestea constituie o parte esențială în procesul de asigurare a hranei pentru populația noastră la un preț suportabil.

În al doilea rând, nu a fost realizat un studiu de evaluare a impactului acestei legislații, ceea ce mi se pare de neacceptat, din cauza implicațiilor grave pe care aceasta le-ar putea avea asupra sectorului agricol.

Bart Staes (Verts/ALE), *în scris*. –(NL) Am menționat, în cadrul dezbaterilor de ieri, că, în opinia mea, actualul compromis este unul onorabil și că Grupul Verzilor/Aliața Liberă Europeană din Parlamentul European îl va susține. Cu toate acestea, aș dori să evidențiez faptul că, pentru a ajunge la un consens cu lobby-ul agricol și cu industria pesticidelor, a trebuit să facem câteva concesii. Indiferent din care unghi ar fi privită problema, în ceea ce privește criteriile de referință s-a ajuns la un rezultat mai slab, în comparație cu poziția Parlamentului European în primă lectură.

Au fost create, în mod expres, opțiuni de derogare pentru 12 substanțe. Și noi am avut rezerve cu privire la abordarea zonală. Considerăm că ideea creării a trei zone pe un teritoriu atât de vast este problematică, deoarece circumstanțele de mediu din cadrul acestor zone pot varia enorm. Aspectul pozitiv, însă, constă în faptul că baza legală este întemeiată pe agricultură, piața internă și sănătatea publică, preocupării pentru sănătatea publică fiindu-i acordată prioritate în considerentele relevante și în articolul 1. De asemenea, criteriile de referință pentru substanțele care produc efecte inacceptabile asupra albinelor sunt completări

binevenite. Cerința de a înlocui mai repede produsele periculoase cu alternative sigure a fost, de asemenea, respectată. Deși rezultatul ar fi putut fi mai bun, am votat un compromis acceptabil.

Catherine Stihler (PSE), *în scris*. –Eu am fost dezamăgită de faptul că poziția comună a fost amendată. Aș prefera poziția comună, deoarece aceasta ar oferi un echilibru mai bun între sănătatea publică și producția alimentară.

Glenis Willmott (PSE), *în scris*. –Lipsa în continuare a unei evaluări complete a impactului înseamnă că Partidul Laburist din cadrul Parlamentului European nu va putea sprijini compromisul negociat între Consiliu și raportorul Parlamentului European, deoarece nu există niciun indiciu clar cu privire la impactul acestuia asupra producției alimentare.

Membrii laburiști ai Parlamentului European și-ar dori existența unor pesticide mai bune și mai sigure, însă avem, de asemenea, responsabilitatea față de producători și consumatori de a ști cu siguranță care ar fi eventualele efecte ale actualei propuneri asupra producției agricole și asupra prețurilor la alimente.

Deși, cu siguranță, compromisul nu va avea efectele catastrofale prezise de anumite grupuri, incertitudinea este destul de mare, motiv pentru care EPLP nu-l va putea sprijini.

- Rapoarte: Christa Klauß (A6-0443/2008), Hiltrud Breyer (A6-0444/2008)

Liam Aylward, Brian Crowley, Seán Ó Neachtain și Eoin Ryan (UEN), *în scris*. –Ne-am abținut astăzi de la votul privind legislația referitoare la protecția plantelor.

Este un vot foarte dificil. Am fost implicați în toate etapele negocierilor intense privind acest pachet controversat, până în acest punct.

În cadrul acestei legislații, accentul este pus pe sănătate și pe legătura dintre substanțele chimice și cancer. Fermierii sunt afectați în mod direct din cauza contactului direct. Deși acest pachet caută să limiteze disponibilitatea substanțelor cancerigene, statele membre pot permite introducerea pe piață a anumitor substanțe dacă există o amenințare serioasă la adresa sănătății plantelor. Propunerea caută să protejeze albinele și să reducă birocrăția în autorizarea substanțelor. Printr-o retragere treptată a substanțelor până în 2016, vom obliga industria să găsească produse eficiente și sigure din punct de vedere biologic.

Nu putem vota în favoarea acestei legislații. În pofida cererilor repetate pentru efectuarea unei evaluări de impact mai recente, Comisia nu a prevăzut niciun astfel de studiu. Noi nu putem să emitem legi fără niciun fel de baze! Produsele vor fi interzise în baza unor pericole potențiale și nu a unor riscuri științifice, care s-ar baza pe utilizare și expunere. În plus, definiția termenului de „perturbator al sistemului endocrin” nu a fost agreată la nivel științific și am depus amendamente pentru a aștepta opinia experților Comisiei privind această problemă.

Michel Teychenné (PSE), *în scris*. –(FR) Prin acest raport care limitează producția și vânzarea pesticidelor și prin textul ce îl însoțește și stabilește cadrul pentru utilizarea lor, Europa a obținut, în sfârșit, standarde exemplare pentru pesticide. Raportul lui Hiltrud Breyer urmează direcția corectă. Deși permite introducerea produselor cu risc scăzut pe piață, interzice 22 substanțe considerate foarte nocive.

Dacă sperăm să avem o agricultură rațională la nivel mondial, trebuie să salutăm acest pas înainte făcut de Uniunea Europeană. Forța agriculturii europene, care utilizează din abundență produsele fitosanitare, nu va fi slăbită. Totuși, prin intermediul acestor texte, UE va avea cea mai riguroasă legislație în lupta împotriva pesticidelor toxice.

- Raport: Wolf Klinz (A6-0497/2008)

Avril Doyle (PPE-DE), *în scris*. –Regimul legislativ pentru fondurile de investiții paneuropene, organismele de plasament colective în valori mobiliare transferabile (OPCVM), a fost supus unei revizuii importante. Aceste organisme sunt formate din scheme colective de investiții, care, după ce au obținut o autorizație într-un stat membru, pot utiliza acest „pașaport” pe întreg teritoriul Uniunii, fără a fi necesară examinarea suplimentară. În această perioadă de nesiguranță financiară generalizată, reglementarea tranzacțiilor financiare trebuie aplicată în mod corect și consecvent pentru a spori încrederea în acest sector.

Raportul lui Wolf Klinz propune introducerea „pașapoartelor” pentru societățile de administrare (SA) care sunt angajate de promotorii fondurilor OPCVM. Această propunere permite administrarea transfrontalieră a fondurilor fără condiția actuală indispensabilă de înființare a unor companii de administrare complet

operaționale. Este vital să fie disponibili suficienți administratori de fonduri pentru a supraveghea în mod adecvat pașapoartele societăților de administrare.

DI Klinz a prezentat un document de compromis pe care îl pot sprijini.

Andrzej Jan Szejna (PSE), *în scris.* – (PL) OPCVM (organismele de plasament colectiv în valori mobiliare) sunt fonduri de investiții armonizate care investesc în conformitate cu anumite politici de investiție definite. Directiva-cadru OPCVM, la care face referire raportul Klinz, asigură transparența costurilor - și ceea ce este deosebit de important în timpul crizei economice și financiare în UE - un nivel înalt de protecție a investitorului. Directiva stabilește cerințele de bază privind organizarea, administrarea și supravegherea fondurilor de investiții.

Este adevărat că, în comparație cu piața americană, fondurile europene de investiții sunt caracterizate prin dimensiunile mici, o consecință a acestui fapt fiind costurile înalte pentru investitori. Prin urmare, există nevoia de a revizui pachetul OPCVM, de a-l adapta la nevoile investitorului și de a asigura competitivitatea industriei fondurilor europene.

Schimbările propuse de raportor constau, în primul rând, în introducerea unor noi dispoziții privind fuziunea fondurilor (respectiv ca acestea să fie tratate ca fuziuni domestice și să păstreze neutralitatea fiscală), introducerea unui document care să ofere informații de bază pentru investitor (înlocuind prospectul simplificat) și simplificarea procedurii existente de notificare prin utilizarea schimbului de informații direct între autoritățile de reglementare.

- Raport: Donata Gottardi (A6-0507/2008)

Jan Andersson, Göran Färm și Åsa Westlund (PSE), *în scris.* – (SV) Noi sprijinim raportul, deoarece considerăm că finanțele publice durabile sunt foarte importante. Totuși, suntem împotriva formulării de la punctul 8, care susține că trebuie introdusă o reducere progresivă și accentuată a sarcinii fiscale asupra salariilor și pensiilor de nivel mediu și redus, prin deduceri fiscale, rate de impozitare revizuite și compensarea piedicilor fiscale. Noi considerăm că aceste aspecte nu ar trebui tratate la nivelul UE, ci ar trebui decise de statele membre.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), *în scris.* – (EL) Raportul privind finanțele publice în Uniunea Economică și Monetară (UEM) adoptă decizii antimuncitorești luate de Consiliu și Comisie, menite să consolideze competitivitatea monopolurilor în scopul salvagădării profiturilor de capital și să mute povara crizei capitaliste profunde pe umerii muncitorilor.

Este consolidat cadrul antipopular conturat de UE prin intermediul Pactului de stabilitate și al Strategiei de la Lisabona pentru statele membre, în special cele din cadrul UEM, pentru a exercita politica financiară.

Parlamentul European, ca și Comisia, încearcă să împiedice tendințele centrifuge și logica „fiecare pentru el” prin solicitarea unui grad mai mare de dedicație pentru finalizarea pieței interne, armonizarea fiscală și consolidarea concurenței și a regulilor pieței.

Criticile referitoare la faptul că sumele uriașe, puse la dispoziție pentru a face față crizei, nu ajung la întreprinderile mici și mijlocii, nemaivorbind de muncitori, ne pot înșela. Modelele învechite și nereușite de intervenție a statului, în vederea acoperirii deficiențelor de pe piață, reprezintă niște iluzii și o încercare de a dezorienta muncitorii prin căutarea acceptului social pentru un sistem corupt.

Singura soluție pentru muncitori este de a lupta pentru puterea mișcării populare și pentru ca economia populară să răstoarne barbarismul capitalist.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *în scris.* – (PT) Este destul de interesant că raportul recunoaște faptul că analiza situației finanțelor publice în 2007 și în prima parte a anului 2008 „dovedește clar o schimbare a tendinței economice și perspectiva iminentă a unei încetiniri a economiei și a creșterii, însoțite de menținerea unei rate mai mici a inflației și de creșterea disparităților în materie de venituri”.

Totuși, pentru a rezolva această criză, se prezintă, în esență, aceleași soluții care au cauzat și situația actuală, în loc să profite de această oportunitate pentru a propune schimbări ale politicilor neolibérale și monetariste care au contribuit la crearea situației grave actuale de creștere a inegalității, a șomajului, a muncii nesigure și prost plătite și a sărăciei.

Prin urmare, se insistă asupra stabilității prețurilor și a Pactului de stabilitate și de creștere, deși cu un oarecare grad de flexibilitate, și asupra Strategiei de la Lisabona, care, după cum știm, a fost utilizată drept pretext pentru a continua privatizarea și pentru a lua statului responsabilitatea pentru funcțiile sociale. Această abordare implică, de asemenea, și ideea de stat minimal și de eficiență crescută a sectorului privat, cu scopul de a impune acceptarea unei așa-numite restricții salariale care, de fapt, are drept rezultat pierderea puterii de cumpărare a salariilor.

Din această cauză am votat împotriva.

Bruno Gollnisch (NI), în scris. – (FR) Ceea ce înțeleg eu din raportul dnei Gottardi referitor la finanțele publice este că nu s-a învățat nicio lecție de pe urma crizei mondiale.

Dna Gottardi califică drept „deficiențe ale pieței” și „supervizare insuficientă” ceea ce reprezintă, în realitate, un eșec al unui sistem ce ne-a fost impus timp de ani de zile: cel al dereglementării, al filozofiei extreme a pieței libere la nivel mondial, al financiarizării absurde a economiei, în care piața conduce și se autoreglementsază. Cosmetizările vagi stabilite în cadrul reuniunii G20 sau la Bruxelles nu vor schimba în mod fundamental situația. Trebuie să analizăm critic dogmele economice cărora încă ne mai supunem. Criza ne-a demonstrat că libertatea totală de mișcare a bunurilor, serviciilor, capitalului și oamenilor nu conduce la prosperitate, ci la o catastrofă. De asemenea, ne-a demonstrat că statul-națiune constituie nivelul adecvat și eficace pentru decizii, acțiuni și reacții, chiar dacă dl Sarkozy a considerat ca trebuie să fie însoțit peste tot de dl Barroso pentru a-i face pe oameni să creadă că Uniunea Europeană a fost utilă în această situație.

În acest context, sfaturile bune ale raportoarei privind administrarea finanțelor publice și apelul dumneaei la respectarea Pactului de stabilitate și de creștere nu ne sunt utile, din păcate.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), în scris. –Noi considerăm binevenite unele dintre elementele pozitive ale acestui raport și, în special, recunoașterea nevoii de a distribui sarcinile mai corect, a importanței cheltuielilor publice și a unei guvernări economice sigure. Cu toate acestea, eu m-am abținut de la vot, din cauza aderării raportului la Strategia deficitară de la Lisabona, a accentului pe competitivitate, a sprijinului acordat conceptului de flexisecuritate și a amenințării implicite la adresa schemelor de pensii și a sistemului de sănătate și de îngrijire pe termen lung sub pretextul „reformei structurale”.

10. Corectările voturilor și intențiile de vot: a se vedea procesul-verbal

(Ședința a fost suspendată la ora 13.00 și reluată la ora 15.00)

PREZIDEAZĂ: DL VIDAL-QUADRAS

Vicepreședinte

11. Aprobarea procesului-verbal al ședinței anterioare: consultați procesul-verbal

12. Elementele de securitate și elementele biometrice integrate în pașapoarte și în documente de călătorie emise de statele membre (dezbateri)

Președintele. –Următorul punct pe ordinea de zi este raportul (A6-0500/2008) elaborat de domnul Coelho, în numele Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, referitor la propunerea de regulament al Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Regulamentul (CE) al Consiliului nr. 2252/2004 privind standardele pentru elementele de securitate și elementele biometrice integrate în pașapoarte și în documente de călătorie emise de statele membre (COM(2007)0619 – C6-0359/2007 – 2007/0216(COD)).

Carlos Coelho, raportor. – (PT) Doamnelor președinte, domnule Barrot, doamnelor și domnilor, propunerea pe care o discutăm astăzi are menirea de a modifica regulamentele aprobate în 2004 care au ameliorat și armonizat regulamentele de securitate referitoare la protecția pașapoartelor și a documentelor de călătorie ale cetățenilor Uniunii Europene împotriva utilizării frauduloase, introducând în același timp elemente de identificare biometrică. Spre deosebire de procedura din 2004, este vorba acum despre codecizie. Doresc să mulțumesc președinției franceze și comisarului Barrot pentru angajamentul enorm pe care și l-au asumat în acest caz pentru a ajunge la un acord în primă lectură. Aș dori de asemenea să mulțumesc raportorilor alternativ pentru activitatea și cooperarea acestora, indispensabile pentru obținerea acestui rezultat.

Această soluție era necesară, dacă ne gândim că acest regulament a intrat în vigoare în 2004 și, începând din iunie anul curent cel târziu, toate statele membre trebuiau să colecteze amprente copiilor la naștere. Totuși, conform studiilor existente ca rezultat al proiectelor pilot organizate în diferite state membre, colectarea este foarte dificilă, iar amprente copiilor care nu au împlinit încă șase ani nu sunt extrem de fiabile. Este adevărat că legislatura națională ar putea crea derogări de la această obligație. Totuși, acest lucru ar însemna că până la vârsta limită pentru care a fost acordată scutirea respectivă pot fi emise numai pașapoarte temporare. Ar fi o sarcină excesivă pentru părinți să trebuiască să obțină un pașaport pentru fiecare dintre copii de fiecare dată când doresc să călătorească în afara spațiului Schengen.

Am reușit prin urmare să ajungem la un acord care prevede o perioadă de patru ani în care vârsta limită va fi stabilită la 12 ani, cu o clauză derogatorie care ar permite statelor care au adoptat deja legislația care consacră o limită mai mică să aplice această dispoziție, cu condiția ca limita să nu fie mai mică de șase ani. Era așteptată, de asemenea, o clauză de revizuire, având în vedere rezultatele studiului pe care l-am solicitat Comisiei cu privire la credibilitatea amprentelor copiilor, care să stipuleze că limita de vârstă limită va fi stabilită în mod definitiv și armonizată pentru toate statele membre peste patru ani.

A fost introdusă o a doua derogare referitoare la persoanele care, din diferite motive, nu pot fizic furniza amprente. Recomandarea Organizației Aviației Civile Internaționale, „o persoană - un pașaport” a fost acceptată, de asemenea. După cum a spus Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor, este un avantaj în plus în lupta împotriva traficului cu copii.

Pentru a proteja copiii, am obținut de asemenea un acord interinstituțional semnat de cele trei instituții, pentru a obține o poziție comună privind adoptarea regulilor necesare pentru protejarea copiilor împotriva răpirii și traficului. Inițiativa respectivă ar trebui introdusă de Comisie în cadrul domeniului de drept civil corespunzător.

Trebuie să mărturisesc că ne confruntăm cu problema competenței reduce a Uniunii în acest sens: emiterea pașapoartelor este o prerogativă națională și Uniunea Europeană poate interveni doar în ceea ce privește consolidarea elementelor biometrice în pașapoarte și documente de călătorie pentru ameliorarea securității acelor documente în cadrul controlului la frontieră.

Trebuie să spun că am stabilit reguli care apără exercitarea competenței comunitare, determinând ce tip de date vor fi incluse – amprente și fotografii – și limitele privind utilizarea acestora. Acestea pot fi utilizate doar în scopurile prevăzute de acest regulament – controlul la frontieră – și pentru verificarea autenticității documentului și confirmarea că persoana care îl poartă asupra sa este sau nu purtătorul său legitim.

Am ajuns la un acord de asemenea în privința a două studii: unul privind așa-numitele „documente necesare pentru obținerea pașaportului”, pentru a garanta că documentele care permit emiterea pașapoartelor merită aceeași încredere ca și pașaportul pe care dorim să-l protejăm și altul referitor la analiza corespondenței datelor la controlul de frontieră, pentru a putea studia rata de respingere falsă. Ca rezultat al acelor studii și având în vedere clauza de revizuire de patru ani, la un moment dat, modificările necesare ar trebui introduse printr-o procedură de codecizie, fără a uita că este importantă consultarea Autorității Europene pentru Protecția Datelor, o regulă care nu a fost din păcate luată în considerare la redactarea prezentei propuneri.

Jacques Barrot, vicepreședintele Comisiei. –(FR) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, aș dori mai întâi să mulțumesc președintelui Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne. Doresc, de asemenea, să mulțumesc călduros raportorului Carlos Coelho pentru acest report remarcabil și pentru cooperarea excelentă pe care a avut-o cu Comisia în ceea ce privește acest aspect delicat și sensibil.

Propunerea Comisiei este de a introduce excepții armonizate de la cerința de a preleva amprente pentru ca toți cetățenii europeni să beneficieze de un tratament egal. În plus, Comisia a dorit să protejeze copiii de traficul de ființe umane făcând ca principiul recunoscut pe plan internațional „o persoană - un pașaport” să fie obligatoriu din punct de vedere juridic.

Salut eforturile Parlamentului European de a ajunge la un acord asupra acestei propuneri în primă lectură cu privire la inserarea amprentelor în pașapoartele emise de statele membre până la 28 iunie 2009 cel târziu. Dacă nu s-ar fi ajuns la un acord, toată lumea ar fi fost obligată să furnizeze amprente, inclusiv nou-născuții, de fiecare dată când călătoreau în străinătate cu un pașaport. Prin urmare, doresc să exprim satisfacția Comisiei cu privire la propunerea de compromis negociată. Acum, Comisia va lucra la raportul solicitat și cerut de Parlamentul European cât mai eficient posibil. Nu cred că este nevoie să continui. Voi asculta acum cu interes contribuțiile membrilor și mulțumesc din nou raportorului dumneavoastră, Carlos Coelho, care a desfășurat o activitate excelentă.

Urszula Gacek, în numele Grupului PPE-DE. – Domnule președinte, sprijin cu plăcere propunerile prezentate astăzi.

Consider că există o nevoie urgentă de a crea un set comun de standarde pentru verificarea datelor biometrice. Poate colegii nu cunosc faptul că în prezent există mari discrepanțe între țări în ceea ce privește gradul de rigurozitate la verificarea fotografiilor din pașapoarte, de exemplu. Multe țări solicită ca cetățenii care fac cerere pentru pașaport să se prezinte personal, împreună cu documentele și fotografiile, și în aceste cazuri ofițerii de la biroul emitent al pașaportului pot vedea dacă acea persoană seamănă cu fotografiile prezentate.

Totuși, în anumite țări – poate în special în Regatul Unit – cererile prin poștă sunt norma și autenticitatea fotografiei este confirmată doar de un „profesionist” care cunoaște solicitantul de cel puțin doi ani. Lista persoanelor eligibile pentru a face acest lucru în Regatul Unit asigură o lectură destul de interesantă. Această verificare poate fi realizată de opticianul sau dentistul dumneavoastră, dar și de un fotograf profesionist sau de un angajat al serviciului de pompieri – prin aceasta nu doresc să dau dovadă de lipsă de respect față de membrii acestor profesii.

De asemenea, este interesant că reguli destul de laxe de verificare există și în Statele Unite. Verificările fotografiilor de pașapoarte pentru persoanele care le solicită pentru prima oară pot fi realizate în așa-numitele „instalații acceptabile”. În realitate, acestea se referă la personalul de la poșta locală. Pare incredibil pentru o țară atât de preocupată de securitate, ai cărei cetățeni călătoresc fără viză în Europa, să aibă un asemenea sistem de verificare.

Deci, pentru ca pașapoartele să fie sigure, trebuie cu adevărat să utilizăm cât mai multe date biometrice fiabile, și anume amprente. Trebuie, de asemenea, să ne asigurăm că agenția responsabilă pentru prelevarea și verificarea acestora respectă aceleași standarde, nu numai în Uniunea Europeană, ci și în națiunile ale căror cetățeni călătoresc fără viză în Europa, să ne asigurăm că și ei întrunesc aceleași condiții exigente ca și cetățenii noștri aici în Europa.

Martine Roure, în numele Grupului PSE. – (FR) Domnule președinte, atunci când regulamentul privind elementele de securitate și integrarea elementelor biometrice în pașapoartele europene a fost adoptat în 2004, statele membre nu au prevăzut nicio derogare de la obligația de a furniza amprente. Experiența curentă arată că tehnologia existentă nu garantează că amprente copiilor care nu au împlinit 12 ani sunt destul de fiabile pentru a putea fi utilizate ca element de securitate în pașapoarte. Salut prin urmare compromisul la care au ajuns statele membre de a stabili 12 ani ca limită de vârstă pentru prelevarea datelor biometrice, compromis care include o clauză de revizuire în trei ani. În ceea ce ne privește, am acceptat această derogare pentru statele membre care au adopta deja legislația pentru copiii care au împlinit șase ani.

Utilizarea acestor date ar fi acceptabilă numai dacă ar fi oferit cu adevărat protecție copiilor noștri. Ceea ce încă nu este cazul. Rămânem, totuși, deschiși la orice modificări pozitive în ceea ce privește tehnologia din acest domeniu. Prioritatea noastră este garantarea siguranței copiilor noștri care călătoresc singuri pentru a evita răpirile și traficul cu copii. Integrarea acestor date în pașapoarte dă un fals sentiment de securitate, deoarece nu împiedică trecerea frontierei de către un copil fără consimțământul părinților. Compromisul la care s-a ajuns cu statele membre va permite Comisiei să prezinte un raport privind condițiile pentru minorii care călătoresc singuri în afara frontierelor externe. Acest raport va permite astfel propunerea de inițiative care vor garanta o abordare europeană a regulilor ce protejează minorii care trec granițele externe ale statelor membre.

Pentru a încheia, datele biometrice din pașapoarte trebuie să fie utilizate doar pentru a verifica autenticitatea unui document și utilizarea datelor cu caracter personal sensibile cum sunt elementele biometrice este acceptabilă doar dacă este coroborată cu reguli stricte în materie de protecție a datelor.

Gérard Deprez, în numele Grupului ALDE. – (FR) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, aș dori mai întâi să-l felicit pe raportorul nostru, Carlos Coelho, și președinția franceză anterioară care, după cum era de așteptat, nu se află printre noi, pentru facilitarea unui acord în primă lectură. A fost necesară voința de a face acest lucru plus abilitatea de a accepta compromisul necesar. Aș dori să-l felicit în mod special pe domnul Coelho, raportorul nostru, pentru că expunerea sa de motive, pe care îmi invit colegii să o citească, este un mic giuvaer de inteligență și abilitate politică.

O analiză adecvată a textului pe care îl aveți pe masă va dezvălui un principiu major, care este de asemenea principiul revoluționar al acestui raport. Acest principiu revoluționar nu are nimic de-a face cu datele biometrice. Acest lucru s-a decis în 2004. Principiul este „un pașaport - o persoană”. Acest lucru pune problema copiilor și vârsta la care pot fi prelevate amprente acestora. Haideți să nu ascundem faptul că a

fost extrem de dificil să se ajungă la un compromis. Unii, ca și domnul Coelho la început, doreau ca această vârstă să fie cea mai mică posibil, pentru a le oferi copiilor protecție cât mai devreme posibil. Totuși, acest lucru ar necesita date biometrice fiabile, care nu pot fi garantate deocamdată. În cele din urmă s-a ajuns la următorul compromis: amprentele copiilor sunt obligatorii începând cu vârsta de 12 ani. Statele care le prelevează mai devreme pot continua să facă acest lucru încă patru ani, dar în niciun caz limita de vârstă nu poate fi mai mică de șase ani; în anii următori, Comisia va raporta în ceea ce privește evaluarea sistemului aplicat și, dacă este cazul, acest lucru fiind inclus în text, va introduce modificările necesare. Prin urmare, trebuie să sperăm într-un progres major al tehnologiei, deoarece idealul protecției copiilor ar fi să avem date biometrice fiabile și comparabile cât mai curând posibil. Având în vedere acest lucru, putem preciza că suntem de acord cu acest text, pe care îl salut încă o dată, și felicit raportorul, Comisia, pentru propunerea sa inițială, și Consiliul, pentru spiritul său de compromis.

Roberta Angelilli, în numele Grupului UEN. – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, aș dori să încep prin a felicita raportorul pentru excelența sa activitate. În calitate de raportor pentru strategia Uniunii Europene privind drepturile copilului, este de datoria mea să subliniez anumite puncte importante din raportul domnului Coelho, chiar dacă alți colegi au făcut deja acest lucru.

În primul rând, principiul garantării unei abordări comune a regulamentelor care protejează copiii care trec granițele noastre externe este extrem de binevenit.

În al doilea rând, principiul „un pașaport - o persoană” este important, deoarece leagă direct datele biometrice de deținătorul documentului. Acest lucru elimină toate procedurile utilizate în prezent care permit adăugarea copiilor pe pașapoartele părinților. Această practică face mult mai dificilă și lipsită de fiabilitate verificarea identității copilului, facilitând răpirea copiilor implicați în dispute și comerțul și exploatarea copiilor.

În al treilea rând, raportul prevede prezentarea de către Comisie a unui raport care va analiza fezabilitatea tehnică a utilizării amprentelor pentru a identifica copii care nu au împlinit 12 ani. Este extrem de important lucrul la ameliorarea sistemului și la asigurarea fiabilității acestuia, în special pentru protecția copilului.

Voi încheia spunând că, după părerea mea, va fi extrem de utilă pe viitor identificarea celor mai sofisticate, adecvate și sigure metode tehnice de înregistrare și, astfel, de certificare categorică a identității și a vârstei unui copil cât mai repede posibil, dacă se poate chiar de la naștere.

Tatjana Ždanoka, în numele Grupului Verts/ALE. – Domnule președinte, mai întâi aș dori să-i mulțumesc domnului Coelho pentru activitatea sa excelentă. Deși avem cu toții opinii politice diferite, domnia sa a făcut tot posibilul pentru a se ajunge la un compromis.

Grupul Verts/ALE se opune vehement introducerii extensive a biometricii până când necesitatea acesteia va fi dovedită cu siguranță absolută. Considerăm că aceasta are implicații cruciale în ceea ce privește siguranța datelor cu caracter personal și drepturile fundamentale. Am votat împotriva biometricii în cazul vizelor. Suntem de asemenea împotriva biometricii în cazul pașapoartelor europene. Vedem propunerea curentă ca pe o modalitate posibilă de stabilire a unor limite pentru amprentarea oamenilor pentru un document de călătorie. De aceea, suntem mulțumiți că s-a ajuns la un compromis cu Comisia și Consiliul, că a fost stabilită limita de vârstă de 12 ani pentru statele membre în care amprentarea copiilor nu are loc și că a fost stabilită limita de vârstă de șase ani pentru alte state membre.

Aș dori să subliniez încă o dată că sprijinul nostru pentru dispozițiile privind limitele de vârstă nu înseamnă că suntem pentru amprentarea în sine. Credem cu tărie că biometrica în cazul pașapoartelor poate fi utilizată doar pentru verificarea autenticității documentului sau a identității deținătorului. Utilizarea acestor date în alte scopuri, cum este aplicarea legii, nu este nici legitimă, nici proporțională. Nu putem fi de acord cu principiul că oricine deține pașaportul european este un suspect obișnuit, ale cărui amprente trebuie stocate. Aceasta este poziția noastră, dar aș dori să subliniez încă o dată faptul că îl felicităm pe domnul Coelho, Comisia și Consiliul pentru acest compromis.

Sylvia-Yvonne Kaufmann, în numele Grupului GUE/NGL. – (DE) Domnule președinte, nu sunt în favoarea amprentării la copii mici sau chiar bebeluși. Copiii trebuie să fie scutiți de necesitatea de a furniza amprente biometrice pentru pașapoarte. Prin urmare, este corectă prevederea unei scutiri pentru copii în acest sens. Încă nu există cunoștințe sigure privind utilizarea amprentelor biometrice ale copiilor care nu au împlinit 12 ani. Principala ambiguitate se referă la cât de mult timp sunt fiabile amprentele prelevate de la copiii în creștere. Dacă am utiliza doar aceste date, am putea obține exact efectul invers, și anume mai puțină securitate, în loc de mai multă securitate. Este prin urmare disproporțională colectarea și utilizarea datelor a căror fiabilitate nu poate fi garantată cu certitudine absolută.

Compromisul la care s-a ajuns cu Consiliul reflectă aceste preocupări și, datorită insistenței Parlamentului și datorită activității excelente a raportorului, s-a stabilit o limită de vârstă de 12 ani pe o perioadă de tranziție de patru ani, timp în care se va realiza un studiu amplu pentru a cerceta fiabilitatea datelor biometrice ale copiilor. Din nefericire, compromisul furnizează de asemenea excepții pentru statele membre care au deja legi care permit prelevarea de amprente de la copiii care nu au împlinit 12 ani. Prin urmare, este chiar și mai important să stabilim în mod expres pe parcursul compromisului la care s-a ajuns că actul juridic european privind elementele de securitate și datele biometrice în pașapoarte și documente de călătorie nu poate fi folosit în niciun caz ca temei juridic de recurs pentru a stabili baze de date care conțin aceste date la nivel național.

Gerard Batten, în numele Grupului IND/DEM. – Domnule președinte, sunt extrem de încântat să spun că Regatul Unit este exclus din acest regulament, deoarece nu face parte din spațiul Schengen. Totuși, guvernul britanic a declarat că se va menține în linia regulamentului pentru a se asigura că documentele emise în Marea Britanie nu sunt considerate de clasa a doua. Acest lucru implică faptul că propunerile în cauză sunt considerate a fi de clasa întâi și că guvernul va fi angajat de substanța regulamentului în orice caz.

Dar, după cum arată raportul de față, sunt abordate tot felul de întrebări privind autenticitatea datelor biometrice și verificarea acestora. Ce fel de documente de bază sunt utilizate la identificarea inițială a solicitantului și cum se poate ști cu siguranță că acestea sunt autentice? Odată emis un pașaport, acesta nu poate fi prea util decât dacă datele conținute pot fi comparate cu identitatea deținătorului într-o bază de date de identitate națională sau centralizată.

Raportul recunoaște că ar trebui să existe mijloace de stocare extrem de sigure pentru păstrarea unor informații de acest gen, dar știu cu toții din experiență că în Marea Britanie nu există un astfel de mijloc extrem de sigur pentru stocarea acestor date. Informații personale și extrem de sensibile pentru practic milioane de persoane au fost pierdute sau dezvăluite din bazele de date guvernamentale în ultimii ani. Toată lumea în Regatul Unit știe că informațiile lor personale nu sunt sigure în mâna guvernului nostru.

Prezentul raport nu vorbește despre fiabilitatea datelor biometrice în sine. De fapt, încercarea de înscriere a biometricii de către Serviciului britanic de pașapoarte din 2004 a arătat o rată de eșec de 1 din 3 pentru recunoașterea facială, 1 din 5 pentru amprente și 1 din 20 pentru scanarea irisului. Identificarea biometrică este o idee atractivă, dar nu este un mecanism infailibil, după cum ne putem da seama cu toții. Partidul Independent britanic va vota prin urmare împotriva acestui raport.

Philip Claeys (NI). – (NL) Domnule președinte, după părerea mea, raportorul are perfectă dreptate atunci când atrage atenția asupra unui număr de puncte care reies în mare parte din faptul că prelevarea, procesarea și compararea datelor biometrice pentru pașapoarte sunt progrese relativ recente. Ar fi prin urmare rațional să revizuiți întreaga procedură, după cum a fost sugerat, peste trei ani.

De asemenea, este extrem de importantă introducerea unui grad de armonizare cu privire la manipularea datelor biometrice, deoarece un lanț nu este mai puternic decât veriga sa cea mai slabă. Teoretic, abolirea granițelor interne în Uniunea Europeană ar fi trebuit să aibă drept rezultat o mai bună supraveghere a granițelor externe, dar, în realitate, este evident că sistemul continuă să prezinte puncte vulnerabile destul de vizibile. Rețelele criminale internaționale, traficanții de droguri și imigranții ilegali au beneficiat toți de pe urma acestor puncte vulnerabile. Dacă dorim un sistem de supraveghere la frontieră mai eficient, este în orice caz momentul ca datele biometrice să facă parte în mod eficient din acest sistem.

Esther de Lange (PPE-DE). – (NL) Domnule președinte, aș dori să mulțumesc și eu raportorului, colegul meu, domnul Coelho, pentru contribuția sa. A reușit deja să ajungă la un compromis cu Consiliul și Comisia în primă lectură și sprijin cu tărie acest compromis, inclusiv principiul „un pașaport - o persoană”. Totuși, aș dori să analizez acest aspect mai în detaliu.

Acest principiu ar trebui să ofere mai multă protecție împotriva infracțiunilor cum sunt traficul cu copii și răpirea copiilor, deoarece fiecare copil ar trebui să aibă propriul pașaport cu un cip care conține datele sale biometrice. Bineînțeles, acest lucru va avea un preț. Acest lucru va fi cu siguranță valabil în statele membre care au permis până acum includerea copiilor în pașapoartele părinților. În Țările de Jos, costul maxim al unui pașaport este peste 48 EUR și costul includerii unui copil pe pașaportul părintelui este 8,50 EUR. Pentru o familie cu trei copii acest lucru va reprezenta prin urmare dublarea costului obținerii pașapoartelor, de la 120 EUR în prezent la peste 240 EUR. Bineînțeles, fiecare părinte ar plăti fericit acea sumă dacă ar contribui la siguranța copilului său. Totuși, nu este oare adevărat că, dacă poți răpi un copil, este posibil să faci rost și de pașaportul acestuia? După aplicarea regulamentului modificat, nu va mai fi posibilă includerea copiilor pe pașapoartele părinților. Totuși, includerea unui copil pe pașaportul părintelui nu servește în anumite

cazuri interesului siguranței copilului, deoarece ne indică ce părinte are custodia copilului? Cum va fi posibilă atunci realizarea unor verificări eficiente asupra autorității părintești?

Peste trei ani, Comisia Europeană va trebui să analizeze necesitatea unui regulament suplimentar, de exemplu norme comunitare privind trecerea frontierei de către copii. În prezent, statele membre au opinii încă destul de împărțite în ceea ce privește acest aspect. Solicit Comisiei să utilizeze revizuirea respectivă pentru a analiza dacă și cum introducerea unui singur pașaport per persoană a contribuit la diminuarea numărului de răpiri de copii. A produs compromisul actual efectul dorit sau a dus doar la anumite efecte secundare care necesită rezolvare?

Domnule comisar, siguranța copiilor noștri necesită atenția noastră permanentă. Astăzi facem un pas special. Dacă va fi necesară realizarea altor pași pe termen mediu, veți beneficia cu siguranță de sprijinul creștin-democraților din acest Parlament.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Domnule președinte, faptul că părerea Parlamentului a prevalat astăzi asupra încercărilor Consiliului de a introduce înregistrările datelor biometrice pentru copii de șase ani este o victorie pentru principiul fundamental conform căruia datele cu caracter personal pot fi prelevate doar dacă se poate dovedi că este necesar, proporționat și, bineînțeles, util să se realizeze acest lucru, principiu care mă tem că a fost în mod frecvent ignorat de Consiliu și Comisie în ultimii ani în inițiativele lor legislative.

În cazul pașapoartelor și al amprentelor copiilor, bineînțeles, copiii au nevoie de propriile pașapoarte cu elemente de identificare biometrice în efortul de a preveni răpirile, pornografia infantilă și traficul de copii.

În același timp, totuși, este bineînțeles ilegală colectarea de astfel de elemente de identificare, dacă acestea nu sunt necesare. În ceea ce privește amprente, avem studii care arată că acestea nu sunt aproape deloc utile pentru copiii de șase ani. Ampretele lor se schimbă atât de rapid, încât pașapoartele și elementele de recunoaștere aferente acestora sunt inutile.

Prin urmare, astăzi, Parlamentul a obținut un echilibru. Parlamentul solicită un studiu serios din partea Comisiei pentru a vedea când pot fi cu adevărat copiii protejați utilizând amprente și va permite prelevarea lor doar la vârste la care știm sigur că acest lucru este posibil.

Pentru a încheia, în orice caz, în ceea ce privește elementele de identificare biometrice din pașapoarte, am spus „da” recunoașterii titularului, „da” identificării titularului, „da” confirmării faptului că pașaportul nu a fost falsificat, dar am spus „nu” creării de fișiere cu date electronice privind milioane de cetățeni inocenți.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). – (PL) Introducerea pașapoartelor cu elemente biometrice de identificare a titularului este un răspuns la apelurile de angajare în lupta împotriva falsificării documentelor, terorismului și imigrației ilegale. Prin urmare, este deosebit de importantă asigurarea unui nivel ridicat de încredere în procesul de prelevare a datelor biometrice și de creare a unor standarde de bază comune privind colectarea de date, într-un mod care să garanteze securitatea și fiabilitatea acestora.

Mă raliez propunerii raportorului pentru realizarea unei analize privind diferențele dintre statele membre în domeniul documentelor care trebuie prezentate pentru obținerea unui pașaport. Și aceasta deoarece, în mod normal, securitatea acestor documente este mai scăzută decât nivelul aplicat la emiterea pașapoartelor biometrice. Astfel, există riscul ca acestea să fie falsificate mult mai ușor.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Domnule președinte, armonizarea prevederilor referitoare la standardele de securitate, coroborate cu introducerea elementelor de identificare biometrice, ar trebui să aibă un efect benefic asupra verificării documentelor în timpul inspecției acestora și este, prin urmare, un element în lupta împotriva falsificării. Acești factori sunt la rândul lor o garanție a unei lupte mai eficiente împotriva criminalității, terorismului și imigrației ilegale.

Având în vedere lipsa unor teste corespunzătoare cu privire la utilizarea noilor tehnologii, statele membre ar trebui să-și introducă propriile cerințe în domeniul protejării drepturilor cetățenilor. Trebuie stabilită o limită de vârstă mai mare pentru copiii care trebuie să fie titulari de pașaport și, de asemenea, cazurile în care un pașaport unic este emis unui titular și copilului său (copiilor săi) fără să conțină date biometrice ar trebui să fie eliminate. Situațiile de acest gen pot favoriza traficul cu copii, deoarece verificarea identității copilului este îngreunată. Pentru a împiedica acest tip de procedură, fiecare persoană ar trebui să dețină propriul pașaport.

În final, aș dori să subliniez că, pentru a asigura securitatea titularilor de pașapoarte și de alte documente de identitate, trebuie introdus un nivel ridicat de discreție privind procesul de prelevare a datelor biometrice.

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Domnule președinte, este o realitate că regulamentul de modificare pe care ni se cere să-l aprobăm va aduce poate o ameliorare în anumite state membre în care elemente biometrice de identificare sunt prelevate chiar și de la bebeluși și va împiedica temporar anumite state membre să supună unor asemenea proceduri persoanele care nu au împlinit 12 ani și care, în prezent, nu sunt obligate în niciun caz în anumite țări să călătorească cu un pașaport personal.

Trebuie să evaluăm excepțiile propuse pe baza motivelor reale de adoptare a acestora, având în vedere faptul că, în ciuda limitei de vârstă pentru prelevarea elementelor de identificare biometrice, la un anumit moment vom putea fi toți, fără excepție, înregistrați electronic.

Regulamentele de genul acesta mențin în special și instituționalizează și mai mult utilizarea metodelor de înregistrare a datelor cetățenilor pretutindeni – și a câtor cetățeni inocenți – și conferă dreptul de a transfera datele noastre sensibile și personale.

Prin urmare, este de datoria noastră de a reaminti cetățenilor cărora le vom cere peste câteva luni să-și reînnoiască votul în favoarea principiilor și politicilor Uniunii Europene că nu suntem în favoarea unor asemenea măsuri.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Domnule președinte, teoretic, colectarea datelor biometrice este cu siguranță unul dintre modurile de garantare a faptului că pașapoartele și documentele de călătorie nu pot fi falsificate. Înainte de toate, să sperăm că noua tehnologie ne va ajuta în lupta împotriva crimei organizate și avalanșei de imigranți ilegali.

Totuși, toate statele membre trebuie să înțeleagă în acest sens că agenția Frontex trebuie acum modernizată în ceea ce privește finanțarea și personalul pentru a putea funcționa în mod cu adevărat eficient. Dacă nu există frontiere interne, cele externe trebuie protejate în mod corespunzător. Atunci când pirații informatici se laudă pe internet cât de ușor este să falsifici amprente din registrele germane și subliniază că în cazul în care cărțile de identitate se reduc la dimensiunea cărților de credit, fotografiile sunt și ele micșorate, făcând recunoașterea biometrică mai dificilă, este suficient să începem să ne îndoim de această tehnologie.

Un lucru este sigur: dacă sunt utilizate date biometrice, protecția datelor trebuie să fie garantată pentru noi, cetățenii normali.

Edít Bauer (PPE-DE). – (HU) Domnule președinte, domnule comisar, doamnelor și domnilor, înainte de toate aș dori să-i mulțumesc colegului meu, domnului Coelho, pentru activitatea sa excelentă. Aș dori să comentez doar un punct din raport.

Experiența recentă a demonstrat că traficul de ființe umane și, în special, traficul de copii atinge niveluri îngrijorătoare atât în interiorul Uniunii Europene, cât și în afara acesteia. Prin urmare, consider că este un pas pozitiv înainte faptul că minorii vor putea pe viitor să treacă frontierele externe ale Uniunii Europene cu propriile pașapoarte. Din perspectiva traficului cu copii, acest lucru poate pe de o parte să ofere o mai mare securitate, dar, pe de altă parte, trebuie să recunoaștem că un copil care are propriul document poate călători cu absolut oricine.

Consider regretabil faptul că propunerea comună nu a menționat că pașapoartele minorilor ar trebui să conțină, în afara datelor acestora cu caracter personal, cele ale persoanei sau ale persoanelor care dețin răspunderea părintească pentru ei. Este adevărat că primul articol din propunere menționează că un raport va fi prezentat de Comisie privind condițiile pentru copiii care călătoresc singuri sau însoțiți în afara granițelor externe ale statelor membre și că aceasta va face propuneri, după caz, privind protecția copiilor care trec granițele externe ale statelor membre.

Acest lucru oferă oportunități pentru viitor și, prin urmare, solicit Comisiei ca, împreună cu toate organizațiile implicate în acest aspect, cum sunt OSCE, OCDE, UNICEF, UNHCR, OIM și nu în ultimul rând Europol, să evalueze în comun evoluțiile înregistrate și să facă pașii necesari pentru a le oferi copiilor o protecție mai eficientă. Experiența a demonstrat că numărul de copii victime ale traficului uman crește în mod constant.

Armando França (PSE). – (PT) Domnule președinte, domnule Barrot, doamnelor și domnilor, îi felicit pe domnul Coelho, pe doamna Roure și pe ceilalți membri pentru munca lor. În decembrie 2004, Consiliul a adoptat Regulamentul privind standardele pentru elementele de securitate și elementele biometrice integrate în pașapoarte și în documente de călătorie emise de statele membre. A trebuit acum să facem pași noi spre combaterea răpirii și a traficului cu copii.

Utilizarea de pașapoarte de către copii conform principiului „un pașaport - o persoană” poate fi un mijloc fundamental în câștigarea acestei bătălii dificile și importante. În țara mea, Portugalia, prelevarea amprentelor copiilor care au împlinit șase ani este deja o practică îndelungată, motiv pentru care poate nu am nicio obiecție împotriva acesteia. Ca susținător al cauzei europene, consider că este importantă existența unei armonizări în acest sens. Mă liniștește să știu că statele membre care, ca și Portugalia, au stabilit acum mult timp în urmă șase ca vârstă minimă pentru prelevarea de amprente, nu vor trebui să-și modifice legislația națională.

Trebuie să subliniez că securitatea pașapoartelor care este consolidată acum nu se termină odată cu existența unui pașaport. Pașaportul în sine corespunde unui nivel ridicat de securitate, începând cu depunerea documentelor necesare pentru emiterea pașapoartelor, urmată de prelevarea datelor biometrice, până la verificarea și controlul corespondențelor la punctele de frontieră. Prezentul raport este încă un pas în afirmarea drepturilor persoanelor și în garantarea securității acestora.

Mihael Brejc (PPE-DE). – (SL) Mă raliez raportului elaborat de domnul Coelho, care a redactat un text excelent, ca de obicei. Sunt de acord cu propunerile exprimate, inclusiv cu cea care se referă la principiul „un pașaport - o persoană”.

Totuși, aș dori să aud ceea ce Comisia, în special, sau poate colegul meu, domnul Coelho, au de spus despre ceea ce trebuie făcut atunci când un copil călătorește singur, neînsoțit de părinți, deoarece nu există o politică uniformă cu privire la ce documentație trebuie să poarte copiii care călătoresc asupra lor. Propunerea raportului este ca numele persoanelor care dețin răspunderea părintească să fie imprimate pe pașaportul copilului. Totuși, uneori, copiii călătoresc însoțiți de alți membri ai familiei și pot, de fapt, chiar să locuiască cu aceștia și așa mai departe. Pe scurt, trebuie să fim rezonabil de flexibili în acest sens.

Pe de altă parte, îngrijorarea mea este că nimeni nu a discutat practicabilitatea călătoriei unui copil de șase ani neînsoțit. Poate fi posibil cu avionul (să nu discutăm acum posibilele traume pe care copilul – un băiețel sau o fetiță de șase ani – le poate experimenta în avion), deoarece copilul poate fi însoțit până la avion, așteptat la destinație și predat unuia dintre părinți, de exemplu, sau unei alte persoane. Totuși, ce aranjamente ar fi pertinente atunci când copiii călătoresc cu trenul, autobuzul sau alte mijloace de transport public? Cum ar fi monitorizată călătoria în aceste cazuri? Dacă există părinți care sunt destul de iresponsabili pentru a-și trimite copiii în asemenea călătorii, cred că ar trebui să adoptăm o poziție mai pozitivă în acest sens și să spunem că nu li se permite copiilor să călătorească singuri la vârste atât de fragede. Acest lucru poate suna oarecum dur, dar, deoarece înainte s-a menționat deja cât de prețioși sunt copiii, aspectul răpirilor și așa mai departe, ar trebui de asemenea să adoptăm o atitudine mai îndrăznească în acest sens.

Aș dori de asemenea să întreb Comisia cum stau lucrurile cu declarația comună a Consiliului și Parlamentului European privind securitatea documentelor originale necesare pentru emiterea unei vize. Și asta deoarece mă îngrijorează faptul că, dacă acest lucru este adevărat, sistemul dintr-un anumit stat membru ar putea permite existența abuzurilor la punctul de emisie. Aș adresa o întrebare finală Comisiei sau poate domnului Coelho: ce ar trebui să facem atunci când oamenii ajung la un punct de trecere a frontierei, dar datele din pașapoartele lor nu corespund cu cele existente în bazele de date oficiale? Cred că ar trebui să includem o instrucțiune în avantajul copilului sau, mai degrabă, al pasagerului.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). – (DE) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, mii de copii pe an cad victime traficantilor de copii și un număr și mai mare sunt răpiți. Un studiu actual arată că victimele acestor infracțiuni sunt minorii neînsoțiți. De aceea, salutăm faptul că în modificările aduse regulamentului vechi, Comisia Europeană ia acum în considerare copiii. Atunci când solicităm ca aceștia să aibă datele biometrice incluse în pașapoarte de la o anumită vârstă, aceasta nu se datorează unei isterii în masă, pe care nu o împărtășesc, ci faptului că dorim să le oferim copiilor noștri o protecție mai bună. Totuși, o asemenea protecție poate fi oferită numai dacă fiecare copil are propriul pașaport care conține datele sale biometrice și numele persoanelor responsabile pentru el.

Ca în cazul oricăror prelevări de date, este deosebit de important pentru grupul meu să se garanteze cel mai înalt nivel de securitate posibil la prelevarea, stocarea și procesarea datelor biometrice ale tuturor cetățenilor; de asemenea, trebuie să putem întotdeauna urmări cine are acces la ce date. Regulamentele și deciziile Consiliului referitoare la acest aspect prevăd mecanisme și organisme de control foarte stricte pentru a preveni abuzul de date. Trebuie să menționez că am mare încredere în autoritățile mele naționale, spre deosebire de multe companii private, dintre care unele sunt capabile de a transmite date neprotejate terților prin subterfugii de securitate scandaloase și să primească bani pentru acest lucru. De aceea este atât de important pentru autoritățile naționale să capitalizeze credibilitatea dobândită și să lucreze îndeaproape cu autoritățile de

protecție a datelor. Contrar celor întâmplate în cazul de față, acest lucru include onorarea de către Comisia Europeană a obligațiilor sale legale de a consulta ofițerii europeni de protecție a datelor.

(PT) Aș dori să-l felicit pe prietenul meu Carlos Coelho pentru activitatea sa excelentă în cadrul acestui Parlament. Mulțumesc foarte mult.

Dushana Zdravkova (PPE-DE). – (BG) Mulțumesc, Domnule președinte, domnule comisar, doamnelor și domnilor, aș dori să felicit raportorul, pe domnul Coelho, pentru echilibrul atins în acest raport între asigurarea unui nivel mai mare de securitate pentru documentele internaționale de călătorie și protejarea datelor cu caracter personal și a integrității umane a cetățenilor Uniunii Europene. Sugestiile făcute pentru ameliorarea unui anumit număr de cerințe tehnice vor sprijini lupta împotriva criminalității transfrontaliere, imigrației ilegale și traficului de ființe umane. Pentru țări de frontieră ca Bulgaria, expuse unei presiuni intense a fluxurilor migratorii și a activităților crimei organizate internaționale, introducerea rapidă și de succes a noilor standarde va fi extrem de importantă în sensul protejării granițelor externe ale Uniunii Europene.

Din nefericire, în țara mea avem câteva cazuri serioase care implică dispariția unor copii despre care nu se știe încă nimic nici acum. De aceea, simt că acest raport furnizează orientări corecte pentru viitoarea evoluție a standardelor pentru elementele de securitate și biometrice din pașapoarte pentru cetățenii cei mai tineri ai Europei. Introducerea principiului „un pașaport - o persoană” le va furniza un nivel și mai ridicat de securitate atunci când vor călători în afara teritoriului Uniunii Europene. Propunerea de a introduce informații suplimentare în pașapoartele copiilor mai mici de 18 ani va limita oportunitățile pentru activitățile ilegale de trafic cu copii. Când este vorba despre aplicarea regulamentului în cadrul legislațiilor lor naționale, statele membre trebuie, în mod evident, să ia în considerare posibilele repercusiuni financiare pentru familiile numeroase. Acest lucru a fost menționat de asemenea de câțiva antevorbitori. Libertatea de mișcare nu trebuie să fie restricționată pentru acele familii din cauza faptului că trebuie să plătească sume importante pentru pașapoartele copiilor lor.

Pentru a încheia, în ceea ce privește aspectul liberei circulații a persoanelor în interiorul Uniunii Europene, cred că trebuie abolită limita privind vârsta la care persoanele au dreptul de a primi cartea de identitate, deoarece acest lucru va încuraja și garanta de asemenea libera circulație a celor mai tineri cetățeni ai Uniunii Europene.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Domnule președinte, aș dori să încep prin a felicita raportorul și să precizez că susțin raportul elaborat de domnia sa. Consider că raportul nu este doar important, ci și bun. Poate voi începe cu afirmația care a fost făcută aici conform căreia pașaportul este un document emis de statele membre în conformitate cu regulamentele naționale. Este adevărat că avem pașapoarte diferite, în afara coverțelor, dar este important să obținem un echilibru între măsurile de securitate a acelor pașapoarte, pentru ca acestea să identifice un cetățean al Uniunii Europene sau o altă persoană care intră pe teritoriul Uniunii Europene și să reziste în același timp infracțiunilor, care implică în mare măsură pașapoartele, cum sunt imigrația ilegală, terorismul, traficul cu copii sau falsificarea documentelor. Echilibrul a fost găsit, cred, în acest raport. Nu există indicații că restricțiile pe care le includem în raport vor influența sau restricționa în vreun fel statele membre în ceea ce privește emiterea pașapoartelor.

Doresc să atrag atenția asupra unui principiu la care mă raliez pe deplin: principiul „un pașaport - o persoană”. În ceea ce privește copiii, este un principiu bun, dar nu aș dori să fie o barieră financiară pentru părinții care doresc pașapoarte individuale pentru copiii lor, dar care pot avea mijloace financiare limitate. Aș dori, de asemenea, să atrag atenția asupra unui punct mai slab din raport, deși raportorul l-a menționat deja, și anume faptul că tehnologiile moderne, netestate, trebuie să fie reevaluate și este bine că peste trei ani vom putea să facem acest lucru. Pledez de asemenea pentru ca rolul Autorității Europene pentru Protecția Datelor să fie luat totuși în considerare. Această instituție din cadrul Uniunii Europene trebuie să fie implicată mai mult în întreaga procedură și pledez pentru acest lucru.

Robert Evans (PSE). - Domnule președinte, aș dori să-i mulțumesc și eu domnului Coelho. Acest raport este foarte important pentru viitorul Europei și pentru cei 500 de milioane de cetățeni ai săi: pentru siguranța și securitatea acestora, precum și pentru măsurile antiterorism, printre altele. Dacă tehnologia există, după cum a spus doamna Zdravkova, ar trebui să o utilizăm.

Din punctul de vedere al copiilor, doamna Angelilli, domnul Lambrinidis și alții au menționat că aceasta poate fi o armă vitală împotriva contrabandei cu copii, de exemplu.

Totuși, punctul crucial se află cu adevărat în noul articol 3, care menționează că scopul datelor biometrice este verificarea nu numai a autenticității documentului, ci și a identității titularului prin intermediul unor

elemente comparabile disponibile imediat. În prezent, multe țări se bazează aproape exclusiv pe fotografii și foarte mulți oameni, aș sugera eu – poate și dumneavoastră, domnule Președinte, și chiar și domnul Barroso – nu mai arată ca fotografiile din pașaport – mulți dintre noi nici nu ar dori acest lucru! Prin urmare, consider că dacă există proceduri și metode noi de identitate disponibile, trebuie să fim pregătiți să le utilizăm.

În ceea ce îi privește pe doamna Gacek și domnul Batten și contribuțiile lor antibritanice de tip „atacă și fugi” – spun asta deoarece dumnealor nu se află acum aici pentru a auzi răspunsul – aș sugera că sistemul Regatului Unit nu este probabil nici mai bun, nici mai prost decât multe altele din Uniunea Europeană. Avem verificări și bilanțuri, dar putem face mai multe. Dacă noua tehnologie a secolului al XXI-lea este disponibilă, trebuie să fim pregătiți pentru a o utiliza, după cum a spus doamna Grabowska acum câteva clipe, trebuie să fim pregătiți să o modificăm permanent pentru a profita de facilitățile existente în cadrul Uniunii Europene.

Milan Gaľa (PPE-DE). – (SK) Protejarea copiilor de infracțiuni precum răpirea și traficele necesită introducerea pașapoartelor pentru copii.

Principiul „un pașaport - o persoană” înseamnă că fiecărui copil care călătorește în afara Spațiului Schengen i se va emite un pașaport. Noua metodă de identificare va simplifica controlul la frontiere. Instrumentele pentru protejarea copiilor de răpire vor include o linie telefonică de asistență europeană pentru raportarea copiilor dispăruți, răpiți sau exploatați sexual, pașapoarte cu date biometrice și sistemul paneuropean de alertă privind răpirea copiilor, care va fi lansat în curând.

Trebuie să acordăm atenție asigurării unui grad ridicat de confidențialitate în procesul de prelevare și utilizare a datelor biometrice. Susțin părerea raportorului conform căreia trebuie realizat un studiu privind posibilele deficiențe ale sistemelor de identificare a amprentelor din statele membre ale Uniunii Europene. Ulterior va trebui avut în vedere introducerea unui sistem european comun pentru compararea amprentelor.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). - Îl felicit pe domnul Carlos Coelho pentru acest raport.

Salut această inițiativă, care reprezintă un real progres înregistrat în urma Consiliului European de la Salonic, prin stabilirea unei legături între documentul de călătorie și posesorul acestuia, și prin adoptarea principiului „o singură persoană - un singur pașaport”.

Doresc să subliniez trei aspecte importante.

În primul rând, este vorba de necesitatea de a adopta principiile și excepțiile prevăzute în acest raport la rezultatele și problemele apărute în practică. Așadar, trebuie pus accentul pe termenul de revizuire de trei ani stabilit de către acesta ca termen în care atât statele membre, cât și Comisia trebuie să încerce să identifice recomandările între principii teoretice și impedimente practice.

În al doilea rând, o serioasă problemă se ridică în ceea ce privește securitatea datelor stocate și protejarea identității posesorului.

În cele din urmă, aș vrea să atrag atenția asupra necesității de a elabora principii comune în privința actelor necesare pentru eliberarea documentelor de călătorie sau a pașapoartelor, aceasta fază fiind esențială atât pentru asigurarea securității bazelor de date, precum și pentru prevenirea falsificării acestor documente.

Martine Roure (PSE). – (FR) Domnule președinte, încă o secundă pentru a vă mulțumi, domnule Coelho, și a vă spune că este o mare plăcere să lucrez cu dumneavoastră, ați dat întotdeauna dovadă de mare abilitate, aveți o adevărată capacitate de ascultare și analiză și datorită dumneavoastră am ajuns la acest rezultat.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). - România a introdus începând de la 1 ianuarie 2009 utilizarea pașapoartelor biometrice. Acest tip de pașapoarte prezintă 50 de elemente de siguranță și cuprinde pentru prima dată în Uniunea Europeană atât elementul de identificare facial, cât și cel al amprentelor digitale.

România a făcut astfel un pas important către intrarea în spațiul Schengen, prevăzută pentru anul 2011. Introducerea pașapoartelor biometrice anulează ultima condiție de fond a includerii României în programul Visa Waiver. În consecință, refuzul scutirii românilor de vize pentru Statele Unite se bazează de acum înainte doar pe motive subiective și sper ca Statele Unite să ia în considerare acest lucru.

Felicit încă o dată raportorul pentru că aduce regulamentului îmbunătățiri importante, în special crearea unui sistem european uniform pentru verificarea compatibilității dintre elementele biometrice și datele stocate în cip.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - Armonizarea la nivel european a standardelor de securitate pentru pașapoartele biometrice este o extindere a prevederilor acquis-ului Schengen. Regulamentul prevede obligația generală de furnizare a amprentelor, care sunt stocate pe un cip fără contact în pașaport.

Susțin excepțiile privind furnizarea amprentelor în cazul copiilor sub 12 ani și solicit revizuirea și armonizarea legislațiilor naționale specifice.

Consider că prelucrarea datelor din pașapoartele biometrice trebuie să se facă cu respectarea legislației comunitare privind protecția datelor cu caracter personal și a vieții private. Comisia și statele membre trebuie să ia măsurile necesare pentru a garanta acest lucru privind prelucrarea datelor din pașaportul biometric, atât la frontieră, cât și în procesul de întreținere a bazelor de date aferente, în situația în care legislația națională prevede acest lucru.

Atrag însă atenția că limitarea valabilității unui pașaport biometric pentru persoanele ale căror amprente sunt indisponibile, temporar sau permanent, la 12 luni sau mai puțin, face viața persoanelor cu dizabilități mai dificilă și rog Comisia să reevalueze textul aferent.

Marios Matsakis (ALDE). - Domnule președinte, niciun cetățean care respectă legea nu trebuie să fie îngrijorat de verificarea identității sale sau a copiilor săi. Salut prin urmare utilizarea datelor biometrice în cazul pașapoartelor și al altor documente.

Am dorit doar să menționez un punct de referință viitoare. Este o realitate că niciun element biometric nu rămâne la fel din copilărie până la maturitate, cu excepția unuia singur: amprentarea ADN. Acesta rămâne aceeași de la concepție până la moarte și chiar și după. Este posibilă astăzi identificarea cuiva chiar și la mulți ani după moarte, obținând o mostră mică din oseminte. Tehnologia de amprentare ADN este în prezent rapidă, ieftină și poate fi realizată asupra câtorva celule doar, care pot fi obținute dintr-o mostră de mucoasă bucală sau de la o picătură de sânge extrasă de exemplu din cordonul ombilical.

Prin urmare, susțin că în viitor ar trebui să luăm în considerare amprentarea ADN ca singura modalitate de identificare biometrică – care este garantată a rămâne la fel pentru fiecare persoană – pentru toți cetățenii europeni.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Domnule președinte, îi mulțumesc lui Carlos Coelho și îl felicit pentru acest raport. Am fi fost cu toții dezamăgiți dacă raportul său ar fi fost sub valoarea nominală, deoarece ne-am obișnuit deja cu cele mai înalte standarde de calitate din partea domniei sale. Personal, mi-a plăcut faptul că domnul Carlos Coelho a evidențiat în mod clar de la început că raportul său se referă la securitatea copiilor. Putem obține această securitate emițând pașapoarte sigure și prelevând amprente pentru a ne asigura că este posibilă verificarea faptului că persoana care trece frontiera este chiar persoana din pașaport.

Prin urmare, este vorba despre un obiectiv care poate fi utilizat pentru a obține securitate pentru copii. Faptul că acum discutăm dacă amprente trebuie prelevate la șase ani sau la doisprezece ani este o chestiune tehnică, nu o chestiune de perspectivă. Nu aş avea nicio problemă în ceea ce privește prelevarea amprentelor de la vârsta de șase ani, deoarece este vorba despre copii și securitatea acestora. Pentru mine, este de la sine înțeles că trebuie respectate legile privind protecția datelor. Nici nu ar trebui să discutăm acest lucru. Este de datoria statului constituțional controlarea acestui fapt. Dacă ajungem să avem pașapoarte sigure și sunt respectate legile privind protecția datelor, atunci Uniunea Europeană va fi făcut un pas decisiv înainte în ceea ce privește interesele copiilor și împotriva traficului și a contrabandei cu copii.

Jacques Barrot, vicepreședinte al Comisiei. – (FR) Domnule președinte, cred că întregul Parlament apreciază activitatea domnului Coelho și calitățile sale și aş dori să mă alătur aprecierii doamnei Roure.

Aş dori să spun, în spiritul celor precizate de Gérard Deprez, că trebuie să ne îndreptăm spre date biometrice din ce în ce mai fiabile, din ce în ce mai comparabile, care ne-ar permite să utilizăm cât mai bine cele mai sofisticate tehnologii pentru a asigura securitatea în acest spațiu liber în care locuim. De aceea am programat această întâlnire. Salut prin urmare faptul că Parlamentul s-a angajat de asemenea în acest efort de a face identificarea copiilor mai sigură, lucru necesar pentru siguranța acestora.

Am fost întrebat dacă avem deja dovezi că aceste procese sunt eficace. Aş spune că doar atunci când va fi implementat, vom putea să verificăm în mod adecvat eficacitatea sistemului, dar, *a priori*, totul sugerează că o mai mare securitate va fi obținută printr-o mai bună identificare a copiilor care călătoresc singuri. În orice caz, nu putem să nu luăm acest obiectiv major în considerare. Voi oferi Parlamentului mai multe răspunsuri la mai multe întrebări.

În primul rând, trebuie să spun că, în propunerea sa, Comisia a subliniat întotdeauna principiul protecției datelor. Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în privința propunerii de bază și aceasta a făcut remarci pe care Comisia le-a luat în considerare. Aș dori să menționez, de asemenea, că în ceea ce privește elementele de identificare, standardele sunt armonizate cu standardele ICAO (Organizația Aviației Civile Internaționale), lucru care, după cum s-a mai spus, va facilita dialogul cu Statele Unite.

Apoi, aș dori să vă reamintesc că, în ceea ce privește pașapoartele copiilor, există, bineînțeles un cost financiar pentru familie, dar aceasta ține de competența statelor membre și aș dori să evidențiez că, pentru călătoriile în spațiul Schengen, cartea de identitate este suficientă. Pașaportul este necesar doar pentru a călători în afara Uniunii Europene.

Pentru a încheia, aș dori să confirm că un studiu comparativ va fi realizat de Comisie cu privire la regulile existente în statele membre pentru minorii care călătoresc singuri. La momentul oportun, vom propune adoptarea măsurilor necesare de către Consiliu pentru protejarea mai eficace a copiilor și pentru prevenirea traficului cu copii. Este extrem de evident că acest studiu este, pe bună dreptate, dorit de Parlament și, bineînțeles, mă angajez să mă asigur că personalul serviciilor de care mă ocup îl elaborează în cele mai bune condiții și în cel mai scurt timp posibil.

Atât am avut de spus și mulțumesc din nou Parlamentului pentru contribuția sa extrem de constructivă la legislația europeană.

Carlos Coelho, raportor. – (PT) Domnule președinte, dacă a reieșit un lucru din dezbateri, acela este faptul că există o oarecare îngrijorare privind combaterea eficace a traficului de ființe umane – și în special a traficului cu copii – în rândul majorității membrilor acestui Parlament. Aceasta este obiectivul cel mai important al măsurii pe care o vom adopta și sunt încântat de faptul că aproape toți vorbitorii au menționat acest lucru.

Aș dori să mulțumesc încă o dată tuturor raportorilor alternativi pentru colaborarea acestora; și nu este o simplă laudă. Trebuie spus că doamna Roure, colega mea, a avut un rol crucial pentru ajungerea la un acord, la care au contribuit foarte mult și comisarul Barrot și președinția franceză. Doresc să îi mulțumesc în special comisarului Barrot pentru disponibilitatea Comisiei de a oferi sprijinul instituțional necesar pentru revigorarea luptei împotriva traficului cu copii, ca și pentru disponibilitatea acesteia de a colabora la cele trei studii pe care le-am solicitat: privind fiabilitatea amprentelor copiilor, documentele necesare pentru obținerea pașaportului și rata de respingere falsă, care sunt unele dintre preocupările pe care le avem cu privire la punerea în aplicare a acestor reguli.

În încheiere, domnule Președinte, mă voi referi la problema ridicată de domnul Brejc: a întrebat dacă putem spune că emiterea pașapoartelor este sigură. Să fiu pe deplin sincer, trebuie să spun că acest lucru diferă de la țară la țară. Unele țări au sisteme mai riguroase decât altele și acest lucru este un alt motiv pentru care studiul privind documentele necesare pentru obținerea pașaportului este extrem de important. Știu că Europa nu are jurisdicție în acest domeniu – emiterea pașapoartelor este o prerogativă națională – și de aceea am fost extrem de mulțumit atunci când comisarul Barrot a fost de acord cu colaborarea Comisiei la studiul privind documentele necesare pentru obținerea pașaportului. Nu are sens să avem pașapoarte care sunt foarte sigure dacă această securitate poate fi sabotată pe parcursul procesului de emitere. Nu este vorba despre impunerea unor măsuri statelor membre, ci despre schimbul de bune practici, de natură să garanteze că pașaportul european este o realitate sigură la granițele noastre externe. Vă mulțumesc tuturor pentru colaborare.

Președintele. – Dezbateri este închisă.

Votul va avea loc mâine, miercuri, la orele 12.00.

Declarații scrise (articolul 142 din Regulamentul de procedură)

Siiri Oviir (ALDE), în scris. – (ET) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, adoptarea acestui regulament este un pas important spre obținerea unor documente de călătorie mai sigure pentru cetățenii Uniunii Europene. Drept rezultat, până la 29 iunie 2009 ar trebui să existe o legătură clară în cadrul Uniunii Europene între pașaport și titularul acestuia, lucru care va reprezenta un pas important către protejarea pașapoartelor împotriva fraudei.

Salut în mod deosebit punerea în practică a principiului „un pașaport - o persoană”, care face posibilă ameliorarea securității călătoriilor, în special pentru copii, și obstrucționează acțiunile persoanelor implicate în traficul și răpirea copiilor. Este lăudabil că această cerință va fi acum aplicată în toate statele membre. În Estonia, ea este în vigoare încă din anul 2000.

În afara documentelor sigure de călătorie, poliștii de frontieră din statele membre au un rol important și trebuie să fie din ce în ce mai atenți la inspectarea persoanelor minore care călătoresc cu sau fără însoțitor și trec granițele externe ale Uniunii Europene, la fel ca și în cazul adulților.

Securitatea documentelor de călătorie nu se limitează cu siguranță la pașapoarte și întregul proces este la fel de important. Prin urmare, nu are rost să se consolideze securitatea pașapoartelor dacă nu se acordă atenție și restului ochiurilor din lanț.

Consider că, în afara garantării unor documente mai sigure, Comisia Europeană ar trebui să aibă în vedere adoptarea unei abordări comune la nivelul Uniunii Europene pentru a înlocui diferitele reguli pentru protecția copiilor care trec granițele externe ale Uniunii Europene, aflate în prezent în vigoare în cele 27 de state membre.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), în scris. – Amenințările teroriste au adus cu sine necesitatea introducerii unor elemente suplimentare de securitate și biometrice care să asigure o protecție sporită a pasagerilor care călătoresc în Uniunea Europeană. Elementele cele mai importante ale propunerii de regulament sunt combaterea traficului de copii prin introducerea principiului „o persoană-un pașaport”, precum și introducerea derogărilor privind prelevarea amprentelor de la copiii sub 12 ani. Cu toate acestea, legislația anumitor state membre prevede furnizarea amprentelor digitale de la copiii sub 12 ani, însă aceasta va fi posibilă doar pe o perioadă tranzitorie de 4 ani, vârsta limită neputând totuși depăși 6 ani. Anumite studii pilot realizate de statele membre au demonstrat că amprente de copii sub vârsta de 6 ani nu sunt de calitate bună, acestea putându-se schimba în timpul creșterii. Prin fixarea unei vârste limită, riscul apariției unei erori de identificare a persoanei prin prelevarea amprentelor este mai scăzut, iar posibilitatea traficului de copii este îngreunată. Nevoia de protecție a călătorilor a devenit tot mai evidentă după evenimentele de la 11 septembrie 2001, însă creșterea gradului de protecție a securității trebuie să fie însoțită de o asigurare a drepturilor și demnităților pasagerilor, așa cum este stipulat de Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

13. Accesul publicului la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (dezbateri)

Președintele. – Următorul punct pe ordinea de zi este raportul (A6-0459/2008) elaborat de domnul Cappato, în numele Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne, referitor la accesul publicului la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei [punerea în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1049/2001].

Marco Cappato, raportor. – (IT) Doamnelor și domnilor, acesta este un report despre situația accesului public la documentele Uniunii Europene și o oportunitate de a formula anumite sugestii. În scurtul timp pe care îl avem la dispoziție, doresc să ridic trei probleme importante.

Prima se referă la Consiliu. Guvernele din cadrul Uniunii Europene se întrunesc în cadrul Consiliului cu puteri de legiferare, iar acesta, ca orice adunare cu puteri de legiferare, ar trebui să fie obligat să-și facă publice lucrările și deciziile. Doresc să subliniez acest lucru în mod special deoarece au fost depuse amendamente de către Grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat) și al Democraților Europeni pentru un vot divizat asupra anumitor puncte. Sper ca voturile divizate să nu elimine părți semnificative din raport. De exemplu, punctul 3 din raport solicită adoptarea de acțiuni ca urmare a hotărârii judecătorești pronunțate în cazul înaintat de Maurizio Turco, un membru al Parlamentului European din Partidul Radical, care a câștigat o cauză la Curtea de Justiție privind publicarea deciziilor juridice luate de serviciile juridice ale instituțiilor europene și privind obligația de a dezvălui identitatea membrilor delegațiilor statelor membre în cadrul Consiliului. Avem dreptul să știm cine votează în Consiliu și cum. Sper, prin urmare, că nu va vota nimeni împotriva punctului 3 sau a punctului 9, care solicită informații despre ceea ce se întâmplă în cadrul Coreper, Comitetul Reprezentanților Permanenți, și solicită ca acesta să facă publice documentele întrunirilor sale și să nu clasifice toate documentele privind politica internațională ca documente diplomatice. Acest aspect este extrem de important!

Cealaltă problemă pe care doresc să o ridic se referă la Parlament, deoarece trebuie să fim primii care ne facem publică activitatea. Noi, italienii radicali, îl numim „registru public al reprezentanților aleși”, cu alte cuvinte un registru în care putem găsi toate informațiile despre activitățile membrilor Parlamentului European: cine este prezent, cine este absent, cum votează și, bineînțeles, cu cât sunt plătiți. Aveți grijă, totuși, și spun acest lucru pentru că o cerere a fost depusă pentru un vot divizat și asupra punctului 5, ar fi o greșeală să credem

că dacă menținem o parte din aceste informații confidențiale – mă adresez aici doamnei Cederschiöld, care știu că este preocupată de acest aspect – nu ne vom expune în realitate și mai mult atacurilor agresive, demagogice, asupra membrilor Parlamentului European. Știm că anumiți colegi au filmat alți membri ai Parlamentului European, spionându-și deci colegii. Modul de rezolvare a acestui aspect este nu numai prin simpla împiedicare a acestuia, ci prin publicarea întregii noastre activități, zădărniciind planurile persoanelor care doresc să se uite pe gaura cheii și difuzând activitatea comisiilor parlamentare, reuniunile și toate procedurile acestui Parlament pe internet.

A treia problemă pe care doresc să o ridic se referă la formatele documentelor, deoarece Grupul PPE-DE a solicitat, de asemenea, un vot divizat asupra punctului 7 referitor la acest aspect. În acest punct, solicităm ca documentele să fie create, din punct de vedere tehnologic, utilizând procesoare de texte cu sursă deschisă, un multilingvism eficient și tehnologii care permit persoanelor cu handicap să obțină acces la informații și documente. Sper că nimeni din acest Parlament nu este împotriva accesului multilingv cu sursă deschisă, utilizând tehnologii care facilitează accesul persoanelor cu handicap, deoarece acesta este un aspect esențial pentru o parte a cetățenilor Uniunii Europene.

Știm că s-a propus din partea Comisiei o reformă a regulamentelor noastre și vom trata acest aspect în raportul Cashman, dar această hotărâre este prima noastră oportunitate de a stabili anumite puncte de referință pentru Parlament. Sper că oportunitatea nu va fi irosită și că toate aspectele cruciale pe care m-am gândit să le menționez în acest raport nu vor fi în zadar.

Margot Wallström, vicepreședintă a Comisiei. –Domnule președinte, aș dori să încep mulțumindu-vă pentru un raport foarte bine redactat și interesant și felicit raportorul. Acest subiect este important și prețios, în special în contextul revizuirii Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 și având în vedere modificările pe care Tratatul de la Lisabona – dacă intră în vigoare – le va aduce în ceea ce privește aceste aspecte importante.

Raportul se referă în principiu la punerea în aplicare a Regulamentului 1049/2001 și, de aceea, permiteți-mi să încep reamintind unul dintre elementele pozitive ale punerii în aplicare a acestui regulament, deoarece, după cum arată datele cantitative și după cum recunoaște raportul Parlamentului, instituțiile Uniunii Europene au acordat accesul la un număr mai mare de documente, înregistrând în același timp o reducere a numărului și a ratei de respingere.

Ne angajăm să sporim în continuare transparența și deschiderea. Bineînțeles, anumite recomandări din raport merg mult mai departe de aplicarea Regulamentului 1049/2001 în 2006 și unele dintre acestea nu sunt legate direct de activitățile Comisiei, după cum tocmai s-a spus.

Raportul se referă la un număr de aspecte referitoare la deschiderea și comunicarea cu cetățenii și salut în special acest lucru ca o contribuție valoroasă la reflecția generală asupra transparenței, comunicării și sferei de acoperire.

Permiteți-mi să menționez pe scurt câteva dintre recomandările și principiile care stau la baza acestora, deoarece ele merită să fie luate în considerare.

În ceea ce privește cauza Turco, vă asigur că această hotărâre judecătorească este luată pe deplin în considerare de Comisie. După cum s-a menționat, se referă în principal la nevoia unei deschideri mai mari în ceea ce privește acțiunea Consiliului în capacitatea sa legislativă, dar se aplică și Comisiei și tuturor instituțiilor, iar Comisia se asigură că fiecare solicitare de acces este evaluată cu atenție de la caz la caz în funcție de parametrii stabiliți de Curtea de Justiție.

În al doilea rând, propunerea de a stabili reguli comune privind procedurile administrative necesită mai multă reflecție, deoarece multe dintre aceste proceduri sunt foarte specifice ca natură și, în anumite cazuri, unice pentru fiecare instituție. Aceasta înseamnă că vom avea nevoie de mai mult timp pentru a vedea cum se poate realiza acest lucru.

Recomandarea de a fuziona Regulamentul nr. 1049/2001 și Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 354/83 privind deschiderea arhivelor istorice este destul de complexă dintr-un motiv special, întrucât articolul 255 din Tratatul CE și Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 nu se aplică tuturor instituțiilor și organismelor. Acest lucru s-ar putea schimba de asemenea dacă și când Tratatul de la Lisabona intră în vigoare, deoarece prin acesta se va extinde dreptul de acces la documente către toate instituțiile și organismele. De aceea nu este atât de ușor să fie fuzionate aceste două regulamente, sfera lor de acoperire fiind diferită.

La remarcă critică a ombudsmanului cu privire la registrele publice ale Comisiei, aș dori să vă asigur că luăm această remarcă în serios. După cum știți, avem un registru public de documente care este în funcțiune din

iunie 2002 și, de atunci, Comisia a creat și un registru dedicat procedurilor de comitologie și un registru privind grupurile de experți. Facem întotdeauna tot ce ne stă în putință pentru a ne moderniza sistemele interne de IT.

Acest lucru, din nefericire, nu se va întâmpla peste noapte, întrucât necesită multă muncă. Avem întotdeauna în vedere necesitatea de a mări acoperirea registrului public și sper că îmi cunoașteți și angajamentul personal în acest sens. Recunoaștem că încă mai trebuie să extindem acoperirea registrelor noastre publice și ne confirmăm angajamentul de a dezvolta registrele publice în sensul unei mai mari transparențe.

Rezoluția vizată se referă la aspectele gestionării documentelor, la un portal comun și la proiectul Trans-Jai. Comisia sprijină ideea creării unui portal comun pentru a facilita accesul cetățenilor la documentele legislative. Cred că acest lucru ar implica o metodologie comună și trebuie să studiem toate consecințele practice ale acesteia asupra identificării și referințelor documentelor. Am dori să vedem un portal care să implice disponibilitatea completă a documentelor publice pentru fiecare instituție, prin urmare suntem gata să lucrăm împreună cu dumneavoastră în acest sens.

În ceea ce privește proiectul Trans-Jai, revin la ceea ce am spus într-un răspuns în octombrie, și anume că se așteaptă deschiderea acestuia pentru publicul larg în anul 2010.

Permiteți-mi, de asemenea, să comentez aspectul schimbului de informații între instituții. Înțeleg ceea ce se dorește aici și ceea ce urmăriți, dar aș dori să vă reamintesc că între instituțiile noastre am stabilit deja o metodă de lucru în ceea ce privește schimbul de informații confidențiale deținute de Comisie și aceasta este reglementată în una dintre anexele la acordul-cadru. Ar trebui de asemenea să avem în vedere că problema schimbului de informații între instituții nu se referă la accesul public și considerăm că acest aspect ar trebui tratat separat, după cum se întâmplă în prezent.

Acest raport și această dezbatere constituie, de asemenea, contribuții apreciate și de valoare pentru un alt moment când le putem discuta la o scară mai largă. Sunt recunoscătoare pentru eforturile Parlamentului de a menține aspectul transparenței și al deschiderii pe poziții prioritare ale agendei Uniunii Europene. Vom reveni la multe dintre aceste aspecte în viitorul foarte apropiat, de exemplu în timpul reuniunii mixte a Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne cu parlamentul ceh de săptămâna viitoare, la care voi avea plăcerea să particip și apoi în doar câteva săptămâni, când vom trata aspectul important al revizuirii Regulamentului 1049/2001.

Consider că discuțiile nu trebuie să se încheie aici. Trebuie să fim deschiși în ceea ce privește transparența și să ne gândim la ceea ce putem face în mod proactiv în afara cadrului legislației formale, ca de exemplu ameliorarea registrelor, o mai mare ușurință de utilizare și accesibilitate, diseminarea activă și publicarea mai rapidă a documentelor. Ceea ce am făcut personal anul trecut a fost publicarea registrului corespondenței mele personale direct pe web. Sunt sigur că și dumneavoastră aveți idei și exemple similare în legătură cu ce se poate face dacă există voință în acest sens. Prin urmare, haideți să facem acest lucru.

Luis Herrero-Tejedor, în numele Grupului PPE-DE. – (ES) Doamnă președinte, domnule Cappato, raportul dumneavoastră este plin de intenții bune, dovada cea mai clară a acestora fiind faptul că nu a fost considerată necesară nicio modificare a acestuia de către Comisia pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne.

Dumneavoastră ați introdus 18 amendamente la propriul raport. Aceste amendamente au dat raportului o latură radicală – ca să mă exprim în termeni generali – și m-au făcut să am îndoieli foarte serioase.

Aș diviza în patru grupuri diferite amendamentele propuse de dumneavoastră – amendamente propuse de dumneavoastră înșivă, aș dori să subliniez – la un raport care inițial a primit sprijinul tuturor grupurilor. Mai întâi, unele dintre acestea sunt imposibile; faceți niște sugestii care sunt imposibile. De exemplu, domnule Cappato, unele dintre sugestiile dumneavoastră nu au nicio bază juridică încă: până la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, va fi imposibilă armonizarea regulilor diferitelor instituții. Comisarul Wallström tocmai a spus ceva similar. De asemenea, solicitați ca anul 2009 să fie declarat Anul European al Transparenței, dar ați întârziat, nu mai este timp. Unele dintre sugestiile dumneavoastră sunt prin urmare imposibile.

În al doilea rând, unele dintre sugestiile dumneavoastră nu sunt recomandabile. De exemplu, solicitați transparență la reuniunile grupurilor politice. Acest lucru nu va funcționa. Există nevoia de confidențialitate, deoarece confidențialitatea este un bun politic. Dacă doresc să nu fiu de acord cu partidul meu și să-mi mențin opoziția, vreau să fac acest lucru în spatele ușilor închise: aceasta nu înseamnă lipsă de transparență. Trebuie să existe transparență în cadrul organismelor publice, dar nu în cadrul partidelor, confidențialitatea dezbaterilor acestora trebuind garantată. Prin urmare, nu pot fi de acord cu dumneavoastră asupra acestui punct.

Câteva dintre celelalte afirmații ale dumneavoastră, domnule Cappato, sunt incorecte. De exemplu, afirmați că 90% din activitatea legislativă este realizată prin intermediul comitologiei. Aceasta este o exagerare îndrăznească, domnule Cappato. În plus, comitologia are standardele sale proprii de transparență implicită. Dacă introducem mai multe mecanisme, mai multă birocrație și mai multe controale, vom obține exact opusul a ceea ce dorim să realizăm: transparența, care este strâns legată de simplitate.

În cele din urmă – înainte ca Președintele să mă avertizeze, deoarece mă apropii deja de finalul timpului care mi-a fost alocat – unele dintre sugestiile dumneavoastră nu sunt necesare. De exemplu, înțeleg că este de-a dreptul minunat și atractiv pentru opinia publică să se vorbească despre transparența activităților membrilor, pentru a putea vedea dacă participă la ședințele plenare. Se poate vedea deja acest lucru, domnule Cappato. Se poate vedea, de asemenea, dacă aceștia participă la reuniunile comisiilor; există procese-verbale pentru fiecare reuniune, la care toți cetățenii au acces. Indemnizațiile membrilor Parlamentului European sunt de asemenea publice. Cu alte cuvinte, este perfect posibil ca cetățenii să obțină acces la aceste informații.

Înțeleg, prin urmare, că este minunat din perspectiva opiniei publice și dă bine să susținem transparența, dar trebuie să vă dați seama că aceasta înseamnă asigurarea faptului că lucrurile sunt văzute exact cum sunt în realitate și în cazul în care contribuim la distorsionarea modului în care sunt văzute lucrurile, domnule Cappato, nu contribuim la transparență. Vă mulțumesc pentru generozitate, domnule Președinte.

Michael Cashman, în numele Grupului PSE. – Domnule președinte, mulțumesc, Marco, pentru un raport foarte bun, dar, din nefericire, trebuie să fiu de acord cu alte persoane din acest Parlament că ai depășit competențele existente – și știu de ce.

Antevorbitorul meu a spus că unele recomandări sunt imposibile. Dacă nu cerem imposibilul, cum vom obține vreodată schimbarea?

Dar, bineînțeles, ți-ai depășit competența. Nu vom difuza discuțiile grupurilor politice. Faptul că membrii Parlamentului European publică pe site-urile lor web sau prin intermediul Serviciului de Informații al Parlamentului ce fac și unde merg nu înseamnă că desfășoară o activitate eficace; nu înseamnă că sunt buni parlamentari.

Regulamentul se referă la accesul la toate documentele deținute, primite sau elaborate de cele trei instituții atunci când acționează în capacitatea lor legislativă. La acest aspect trebuie să revenim. Trebuie să definim ce reprezintă „capacitatea legislativă”. Trebuie să analizăm cum a funcționat regulamentul până acum și să-l ameliorăm. Doresc să realizez acest lucru în comun cu toți actorii implicați și am plăcerea de a primi aici pe ministrul suedez, Cecilia Malmström, care a lucrat la început la acest subiect. Cu toții dorim să progresăm în ceea ce privește accesul publicului la documente.

De ce? Pentru că recunoaștem că multă lume își dă seama că există situații, în special în Consiliu, după cum ați exemplificat, în care miniștrii lor, miniștrii lor naționali, sunt implicați, dar modul lor de argumentare și voturile exprimate rămân secrete. Odată dezvăluit acel element de secret și prezentând modul în care votează de fapt miniștrii statelor membre, aceștia vor fi considerați răspunzători acasă, în statele lor membre, și dintr-o dată cetățenii naționali se simt conectați la toate activitățile europene.

Deci, Marco ai mers mai departe decât competența alocată, în special cu acest vis pe care îl ai. Dacă nu ai fi declarat că ești un italian radical, nu aș fi știut niciodată acest lucru din raport, dar faptul că te aștepti ca partidele politice să-și difuzeze dezbaterile interne – acest lucru nu se va întâmpla și, într-adevăr, după cum a spus antevorbitorul meu, tot ceea ce faci este să expui diviziunea existentă, mai degrabă decât să reafirmi faptul că ne aflăm aici deoarece credem într-o Europă răspunzătoare în fața cetățenilor săi. De aceea va fi dificilă redactarea listei de votare. Inima mea este alături de tine, dar trebuie să-mi urmez rațiunea.

Alexander Alvaro, în numele Grupului ALDE. – (DE) Domnule președinte, bine ați venit, doamnă comisar, mâine vom vota raportul pregătit de colegul meu, domnul Cappato, privind accesul public la documente. Domnul Cashman, un coleg foarte bun și în mod normal incredibil de eficient, a subliniat deja că cel mai important lucru este ca publicului să i se permită accesul la documentele discutate și decise aici.

L-am putea acuza pe domnul Cappato, cum au făcut domnul Herrero-Tejedor și domnul Cashman, că și-a depășit competența. Aceasta este fără îndoială o chestiune de interpretare și în acest caz nu se justifică pe deplin. Aspectul conform căruia, în principiu, întrunirile de grup ar trebui difuzate sau nu este cu siguranță ceva ce se poate discuta. Ideea este, prin urmare, dacă am avea dreptul, de exemplu, să desfășurăm o asemenea întrunire privată la solicitarea majorității membrilor grupului, deoarece există cu siguranță anumite aspecte

sensibile – după cum știm cu toții de la propriile noastre întruniri – care trebuie clarificate între noi înainte de a le face publice. După părerea mea, este normal să ne spălăm rufele murdare acasă, nu pe stradă.

Aș putea adăuga, de asemenea, că acest exemplu arată că partidele politice – nu grupurile de partide în acest caz – au întotdeauna un anumit interes în publicul general atunci când le convine acest lucru. Altfel, conferințele de partid nu ar fi difuzate atât de masiv. În mod interesant, nimeni nu se plânge că anumite conferințe de partid cu discuții destul de aprinse au putut fi difuzate integral.

Consider că pot spune, prin urmare, că domnul Cappato a redactat un text bun, deși – după cum ne-am obișnuit – alte grupuri pot face sugestii de ameliorare. În anumite cazuri, aceste sugestii sunt cu adevărat atât de bune încât trebuie să fie luate în considerare.

În comparație cu oricare altă instituție, Parlamentul mai poate fi considerat încă lider în sensul transparenței și, prin urmare, nu l-aș face prioritatea mea numărul unu, devreme ce, cu privire la accesibilitatea documentelor și la transparența ședințelor sale și a activităților membrilor săi, suntem mai deschiși decât orice alt parlament național. Asta nu înseamnă că nu este loc de mai bine, inclusiv în alte instituții, în special în Consiliu, ai cărui reprezentanți, din păcate, nu se află acum aici. Domnul Cashman tocmai a spus că trebuie să știm cine a luat ce decizie și cum pentru a putea determina răspunderea pentru acțiunile politice.

Este chiar și mai importantă furnizarea accesului la documentele redactate în cadrul procedurii de comitologie, de exemplu. Un exemplu specific este Regulamentul privind lichidele în bagajele de mână, a cărui anexă nu a fost accesibilă pentru cetățeni și nici pentru parlamentari. Cerința transparenței nu a fost introdusă în majoritatea statelor membre ale Uniunii Europene fără un motiv întemeiat, și anume de a oferi oamenilor șansa de a înțelege activitățile politice, pentru a putea determina cui îi revine răspunderea și pentru a permite poate ulterior luarea unor decizii diferite la alegeri.

Vă mulțumesc foarte mult pentru timpul suplimentar acordat, domnule Președinte. Succes, Marco. Îți voi fi alături la votare mâine și consider că vom ajunge la o concluzie satisfăcătoare.

Ryszard Czarnecki, în numele Grupului UEN. – (PL) Domnule președinte, dacă Uniunea Europeană există pentru cetățeni mai degrabă decât pentru eurocrați, atunci trebuie bineînțeles să fie mai transparentă, la fel ca și activitățile organismelor Uniunii Europene. Doar atunci poate Uniunea să câștige credibilitatea pe care a lăsat-o în mod neglijent la o parte. De exemplu, credibilitatea sa a fost deteriorată de încercarea de a forța adoptarea Tratatului Constituțional și de lipsa organizării referendumurilor naționale. De aceea, este corectă solicitarea ca toate dezbaterile Consiliului, deoarece acestea decid soarta Europei, să fie accesibile cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene. Totuși, aceste dezbateri nu includ dezbaterile grupurilor politice.

Este de asemenea important ca Parlamentul, Consiliul și Comisia Europeană să adopte aceleași principii pentru acordarea accesului la documente, pentru a nu rămâne izolate în spațiul informațional și de IT. Consider că acest raport este un pas semnificativ spre transparență. Totuși, sunt convins că în ceea ce privește anumite aspecte, poate duce lucrurile cu un pas prea departe. Chiar și tovarășul Lenin spunea cândva că uneori trebuie să facem doi pași înainte pentru a face acel pas înapoi. Raportorul ar trebui să nu piardă acest lucru din vedere.

Eva-Britt Svensson, în numele Grupului GUE/NGL. – (SV) Domnule președinte, raportul redactat de domnul Cappato indică faptul că există probleme majore cu privire la accesul la documentele Uniunii Europene. Susțin propunerea raportorului pentru introducerea de îmbunătățiri cu privire la raportul anual. Susțin, de asemenea, amendamentele depuse de raportor. Presupun, pe lângă aceasta, că Parlamentul va vota în favoarea principiului real al accesului public în cadrul viitoarei procedurii de vot asupra raportului domnului Cashman referitor la Regulamentul privind accesul public.

În ceea ce privește raportul anual, aș dori să subliniez în mod special faptul că este complet inacceptabil ca accesul public să nu fie garantat în ceea ce privește dreptul derivat, care include 90% din actele juridice cu forță obligatorie adoptate în fiecare an de instituțiile Uniunii Europene. Participarea membrilor la activitatea Parlamentului și toate circumstanțele financiare legate de numirea lor în Parlament trebuie să fie, de asemenea, complet transparente. Sprijin propunerea unui registru public combinat.

Pentru a încheia, aș dori să menționez că accesul sporit al publicului nu este o cerință populistă, ci una democratică.

PREZIDEAZĂ: DL MAURO*Vicepreședinte*

Nils Lundgren, în numele Grupului IND/DEM. – (SV) Domnule președinte, într-o democrație, transparența este un concept de onoare. În țările democratice, cetățenii își aleg guvernul prin vot. Aceștia din urmă numesc funcționari publici responsabili cu aplicarea deciziilor democratice. Ar fi, deci, absurd ca reprezentanții aleși și funcționarii desemnați să aibă dreptul de a împiedica accesul alegătorilor la informații. Faptul că acest lucru se întâmplă, totuși, are două explicații. Prima ar fi o reminiscență din societatea predemocratică în care oamenii erau considerați supuși conducătorilor nealeși. Supușii nu aveau dreptul să se amestece în activitatea conducătorului. A doua explicație ar fi că unele situații, precum securitatea națiunii, respectarea integrității cetățenilor, secretele de afaceri, influența pe piață și alte considerente similare impun excepții de la regula transparenței.

Prima explicație este complet irelevantă în prezent. Autoritățile nu trebuie, în calitatea pe care o dețin, să împiedice accesul cetățenilor la informații. Totuși, a doua explicație este logică și implică un exercițiu de echilibrare foarte dificil. Aceste exigențe legitime de a găsi echilibrul corect sunt, din nefericire, de multe ori folosite de autorități pentru a menține opțiunea de confidențialitate.

UE nu are o tradiție strălucită în ceea ce privește transparența. În „copilăria” și „adolescența” sa, UE a fost aproape total secretă, chiar și cu privire la numerele de telefon interne ale Comisiei. UE a început prin a fi și continuă să fie o ligă elitistă, deși s-au realizat progrese importante: Codul de conduită din 1993, acceptarea cererilor Asociației Jurnaliștilor din Suedia în 1998 și Regulamentul din 2001.

Constat, cu o oarecare mândrie, că țara mea, Suedia, are cea mai lungă tradiție istorică în materie de transparență statutară. Acesta a fost motivul pentru care statul suedez s-a implicat în cauza Turco, determinând Curtea Europeană de Justiție să anuleze decizia Consiliului și a Tribunalului de Primă Instanță vara trecută. Acesta a fost încă un pas de îndepărtare față de liga elitistă, însă drumul stabilirii unei transparențe democratice în UE este lung. Există o puternică rezistență internă față de acest lucru. Prin urmare, raportul dlui Cappato ar trebui să fie pe deplin sprijinit de Parlament, ceea ce ar fi încă un pas pe drumul acela lung.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Domnule președinte, stimați colegi, voi vorbi doar câteva secunde pentru a-mi exprima acordul cu mare parte din raportul dlui Cappato. Nici nu aş putea fi de altă părere, deoarece cred că am fost singurul membru al Parlamentului de naționalitate italiană care a încercat să facă publică o listă cu prezențele și numărul de întrebări ridicate de către delegația italiană în Parlament. Am înregistrat toate aceste informații, în fiecare an, într-o broșură care conține bilanțul activităților mele parlamentare.

Aș fi mai mulțumit dacă, de exemplu, presa italiană, care adesea ne arată cu degetul, ar publica informații care, fără a avea nimic senzațional, ar constitui elemente indicative pentru a ilustra tipul activităților desfășurate de un deputat italian în incinta Parlamentului. Ar fi mult mai bine dacă acest lucru ar pune în evidență faptul că activitățile noastre, dacă sunt bine realizate, sunt independente de partidele politice din care facem parte, în sensul că încercăm să aducem servicii întregului sistem.

Îmi exprim sprijinul față de inițiativa dlui Cappato. Voi vota „da” pentru aproape toate propunerile din raport.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). - Uniunea Europeană este fondată pe principiul transparenței, la care face referire Tratatul Uniunii Europene în articolul 1 și articolul 6, precum și Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene în articolul 41.

Europa a promovat de la început luarea deciziilor într-un mod cât mai transparent și cât mai aproape de cetățean. Parlamentul European, prin natura lui, este primul care promovează accesul publicului la procesul decizional, opiniile diferite asupra lucrărilor legislative sau nelegislative contribuind la creșterea încrederii cetățenilor europeni în instituțiile europene.

În acest moment, accesul publicului la documentele instituțiilor europene este destul de bun. Este evident însă că legislația europeană din 2001, care reglementează acest drept de acces, trebuie adusă la zi.

Parlamentul a cerut Comisiei încă din 2006 să prezinte propuneri de modificare a regulamentului, formulând mai multe recomandări:

- toate documentele care servesc la elaborarea actelor juridice să fie direct accesibile publicului și
- înființarea unui punct unic de acces la documentele care servesc la elaborarea legislației.

Comisia a ținut cont de aceste recomandări, care au fost, de altfel, incluse în noua propunere de regulament din 2008.

Pe parcursul procesului decizional părțile se confruntă cu opinii diverse, câteodată contradictorii. Negocierile conduc la cea mai bună decizie acceptabilă pentru toți. Cetățeanul european trebuie să fie informat despre tot parcursul care a condus la adoptarea deciziilor, pentru că aceste decizii îi afectează viața în mod direct.

Marianne Mikko (PSE). – (ET) Doamnelor și domnilor, democrația este bazată pe transparență și deschidere. Acesta este un lucru deosebit de important acum, în apropierea alegerilor parlamentare programate în iunie.

Simplificarea mediului web va contribui la creșterea participării la vot cu ocazia acestor alegeri. Dacă le oferim cetățenilor informații clare despre activitățile reprezentanților și funcționarea Parlamentului European în general, vom reuși să stărnim interesul persoanelor de toate vârstele pentru munca noastră. Inițiativa e-Parlament este foarte binevenită.

Pe baza criteriilor de căutare, cetățenii ar trebui să dispună de toate informațiile despre activitatea unui reprezentant. Sunt de acord cu raportorul că cetățenii ar trebui să aibă acces și la activitățile desfășurate în comisii și delegații, în afară de cele din plen. Cetățenii trebuie să aibă posibilitatea de a înțelege pe deplin activitățile noastre.

De asemenea, susțin ideea creării unui registru comun de informații și documente. Este important ca cetățenii să poată monitoriza procedurile care îi interesează și să aibă acces la toate documentele dintr-un singur loc. Crearea unui portal comun necesită timp, însă ar trebui să facem progrese în acea direcție. Aceasta este și va fi calea pe care o vom urma. Sunt în favoarea raportului Cappato.

Marian Harkin (ALDE). - Domnule președinte, aș dori să-l felicit pe colegul meu, Marco Cappato, pentru raportul său. Este important că îl dezbatem aici în Parlament.

Când ne referim la responsabilitate și transparență, trebuie să începem prin a da exemplu noi înșine și mă refer la toate instituțiile UE. Sunt de acord, în ansamblu, cu acest raport. Am doar una sau două obiecții. De exemplu, trebuie să ne asigurăm că, dacă oferim informații despre activitatea deputaților, de pildă, acestea sunt inteligibile. În caz contrar, riscăm să pierdem din vedere ceea ce este cu adevărat important. Prin aceasta vreau să spun că volumul nostru de activitate este foarte amplu. Nu înseamnă doar prezența în comisii sau în plen. Informațiile referitoare la activitățile deputaților ar trebui să includă toate activitățile. Altfel, anumite lucrări foarte importante care nu se desfășoară în Parlament ar putea să fie omise deoarece ar fi invizibile.

În legătură cu intervenția colegului meu, dl Romagnoli, aș dori să remarc faptul că activitățile sale pozitive nu au fost comentate de mass-media fiindcă doar cei care nu își îndeplinesc datoria sunt protagoniștii știrilor.

În cele din urmă, consider că problema de fond este că ar trebui să existe transparență atunci când acționăm în calitate de legiuitor. Sunt de acord cu Michael Cashman că toți cetățenii ar trebui să știe cum votează miniștrii lor în Consiliu. Este un lucru esențial. Altfel, facem jocul celor care dau vina pe Bruxelles de câte ori ceva nu merge bine într-un stat membru.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Domnule președinte, presupun că experiența mea este foarte similară cu cea a milioane de europeni. Doamnă comisar, mi-am început mandatul în acest Parlament în 1999, cu același entuziasm debordant de care continuați să dați dovadă și dumneavoastră. După aceea, am făcut ceea ce fac mulți cetățeni: am vrut să aflu câteva informații, și anume: cum se iau deciziile? Unde se duc banii? Cine îi primește? Din ce în ce mai mulți alegători mi s-au adresat, plângându-se de faptul că nu știu cum stau lucrurile în UE. Și eu am avut aceeași experiență. Din nefericire, atunci ne dăm seama că dincolo de multe măsuri se află intenția de ascunde iresponsabilitatea care continuă să existe în instituțiile noastre, inclusiv atribuirea neclară a puterilor legislative. Pot doar să vă încurajez să vă păstrați convingerile, ajungând mai departe de raportul Cappato și făcând posibil accesul la aceste informații esențiale. Aceasta ar fi o realizare și spun acest lucru după 10 ani.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Domnule președinte, doamnă Wallström, doamnelor și domnilor deputați, principiul transparenței este un principiu fundamental al Uniunii Europene: consolidează natura democratică a instituțiilor noastre și facilitează participarea cetățenilor la procesul de luare a deciziilor, asigurând astfel o legitimitate mai mare a autorităților publice, sporindu-le eficacitatea și responsabilitatea față de cetățeni. Sprijin principiul conform căruia toate instituțiile democratice au datoria de a se asigura că activitatea, documentele și deciziile acestora sunt accesibile publicului. Accesul la documente este un element esențial al necesității de cooperare leală între instituțiile europene.

În timpul investigației activităților CIA în Europa, am criticat aspru Consiliul deoarece a violat această cooperare leală prin impunerea de restricții – totale și parțiale – asupra accesului la documente fundamentale. Tocmai din acest motiv am aplaudat, de asemenea, decizia Curții de Justiție privind cauza Turco, care a statuat că există, în principiu, o obligație de a divulga avizele Serviciului Juridic al Consiliului referitoare la procesul legislativ. Acele avize ar putea fi indispensabile pentru a înțelege direcția adoptată în procesul de luare a deciziilor.

Sunt de acord că ar trebui să se continue revizuirea Regulamentului din 2001, nu doar pentru a soluționa deficiențele detectate pe parcurs, ci și pentru a incorpora cea mai recentă jurisprudență, mai ales decizia luată în cauza Turco. Cu toate acestea, este evident că trebuie să respectăm temeiul juridic existent. Unele din propunerile raportorului merg mult mai departe de limitele temeiului juridic, după cum au menționat deja domnii Herrero și Cashman.

Există, de exemplu, norme lipsite de temei juridic ce vizează parlamentarii naționali. În decizia privind cauza Turco, Curtea de Justiție admite ea însăși că aplicarea regulamentului menționat trebuie să respecte un echilibru între riscurile asociate divulgării și servirea interesului public prin facilitarea accesului la acel document. În anumite cazuri, propunerile domnului Cappato, în opinia mea, pun în pericol acest echilibru.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). - Aș dori să subliniez faptul că, dacă inițial domnul Cappato a avut o inițiativă cu o largă susținere, cele 18 amendamente introduse ulterior au dus la o pierdere a sprijinului inițial.

Susțin totuși faptul că accesul publicului la documentele Parlamentului, Consiliului și ale Comisiei este esențial pentru apropierea Uniunii Europene de cetățean. Subliniez în primul rând necesitatea publicării documentelor principale din cadrul procedurii comitologiei.

În al doilea rând, consider că pe site-ul Parlamentului European, la fișa personală cu activitățile fiecărui eurodeputat, ar fi bine să se publice și amendamentele depuse de către deputat în comisiile parlamentare din care face parte. Cetățeanul trebuie să vadă clar ce amendamente a depus eurodeputatul în procesul decizional european, alături de rapoarte, rezoluții, discursuri în plen.

În al treilea rând, Consiliul European, atunci când acționează ca instituție colegislativă alături de Parlament, ar trebui să își publice dezbaterile, așa cum Parlamentul și le publică pe ale sale. Consiliul ar trebui să dea dovadă de transparență, publicându-și dezbaterile încă de pe acum, înainte ca Tratatul de la Lisabona să îl oblige la aceasta.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Domnule președinte, drepturile civile includ dreptul la informații cu privire la activitățile reprezentanților aleși de societate care îndeplinesc funcții publice importante. Acest lucru este valabil mai ales în cazul instituțiilor Uniunii Europene, inclusiv Consiliul, ale cărui documente sunt mult mai greu accesibile. Programele de informare disponibile pe internet ar trebui să fie ușor de folosit și să permită persoanei interesate să identifice cu ușurință documentul căutat. Însă, deși multe persoane au acces la internet în prezent, acest lucru nu este valabil pentru toată lumea. Avem nevoie de publicații care să poată fi consultate în biblioteci și rezumate care să fie mai accesibile persoanelor care nu sunt obișnuite cu lectura. Cu toate acestea, trebuie să vedem dacă este necesară publicarea transcrierilor integrale ale discuțiilor grupurilor politice.

Charlotte Cederschiöld (PPE-DE). – (SV) Domnule președinte, transparența a cunoscut o schimbare profundă în UE – și sunt convinsă că doamna comisar va fi de acord în această privință – de la punerea în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 și de la apariția site-urilor web.

Aș dori să subliniez, de asemenea, că, în opinia mea, Comisia și doamna comisar au avut contribuții extrem de pozitive și constructive în acest sens în ultimii ani. Încă de la început, aceasta nu a fost o sarcină ușoară, însă cred că în ultimii ani cooperarea s-a dovedit a fi foarte constructivă, iar pentru acest lucru meritați aprecieri pozitive. Toată lumea își arată mereu nemulțumirea față de Comisie, însă nu cred că aceasta este complet justificată în toate privințele.

Evident, nu putem tolera situația în care legislația din domeniul justiției și al afacerilor interne să nu fie transparentă în ceea ce privește justificările sale. Dl Alvaro are absolută dreptate în această privință. Lucrul acesta este, desigur, imposibil. Totuși, a ajunge la situația extremă în care un funcționar sau un membru al Parlamentului depune zilnic un raport cu privire la activitățile sale este complet irațional. În cele din urmă, aceștia ar petrece jumătate din zi la întocmirea unui astfel de raport.

În încheiere, aș dori să-mi exprim sprijinul pentru raportul dlui Cappato, cu condiția ca acesta să se concretizeze într-un text legislativ simplu și clar, care nu va conduce la sporirea birocrăției.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Domnule președinte, presupunând că în sistemele democratice, bazate pe statul de drept, ar trebui să existe obligația de a publica prevederile obligatorii pentru cetățeni, ar fi bine să ne asigurăm că activitățile instituțiilor sunt transparente și deschise. În practică, ședințele și dezbaterile organelor legislative democratice, precum și voturile acestora, ar trebui, acolo unde este posibil, să fie transparente, iar proiectele legislative ar trebui să fie accesibile publicului. Din nefericire, modul în care Consiliul acționează adesea face dificilă asocierea dintre un document și o procedură, ceea ce ulterior împiedică accesul cetățenilor la aceste documente.

După cum știm, internetul are un rol extrem de important, permițând cetățenilor să consulte documentele UE. Prin urmare, avem nevoie de un singur portal UE, care să faciliteze accesul la documente, proceduri și instituții. Ar trebui să definim normele comune de aplicare a procedurilor administrative, precum și de depunere, clasificare, înregistrare și diseminare a documentelor. Parlamentul trebuie să fie un exemplu pentru celelalte instituții.

Avril Doyle (PPE-DE). - Domnule președinte, am ascultat cu atenție intervenția raportorului. Există două categorii referitoare la această chestiune: accesul la informații privind activitatea legislativă a UE și accesul la documente din afara sferei legislative. În ceea ce privește prima categorie, sprijin ceea ce se numește transparența activă, având ca model libertatea de informare și, bineînțeles, un număr foarte limitat de reuniuni secrete și documente interne la nivelul Consiliului. Cred că ar trebui să știm cum votează miniștrii noștri, pentru ca aceștia să își asume responsabilitatea, punând capăt astfel tendinței de a da vina pe Bruxelles, care există în parlamentele naționale. De asemenea, sunt în favoarea facilitării accesului la listele de prezență și vot în timpul lucrărilor parlamentare la toate nivelele.

Suntem aleși de cetățeni pentru a ne îndeplini datoria și este drept să fim răspunzători față de aceștia. Pe de altă parte, a sugera că toate grupurile politice sau reuniunile de partid trebuie deschise publicului este o absurditate evidentă și o formulă perfectă pentru bulversarea ordinii de zi. Nu mi-e teamă de transparență. Ne îndeplinim cu cinste datoria în calitate de politicieni și trebuie să susținem demnitatea profesiei noastre.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Domnule președinte, stimați colegi, sunt absolut sigur că raportul dlui Cappato a evitat cu atenție să aducă atingere dreptului funcționarilor publici care se preocupă de protecția vieții private și de nevoia de a menține confidențialitatea cu privire la anumite situații de această natură. Acesta este, desigur, un motiv important pentru a sprijini raportul, însă aș dori să împrăști grijile unora dintre noi, care se tem că este încălcat dreptul nostru la libertatea de acțiune și la protecția vieții private.

Să ne uităm, de pildă, la ceea ce se întâmplă atunci când administrația publică dorește să afle ceea ce fac cetățenii. Nu putem avea niciun secret: în unele state membre, sunt interceptate chiar și apelurile telefonice private dintre soț și soție, dintre părinți și copii ș.a.m.d. Nu trebuie să ne temem absolut deloc de faptul că cetățenii vor ști exact cum se fac legile și cum se iau deciziile la nivelul Comisiei sau al Consiliului, ceea ce este valabil și în cazul deciziilor legislative luate de Parlament. Salut această inițiativă.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Claritatea și transparența ar trebui să stea la baza activităților instituțiilor Uniunii Europene. Numai prin atingerea unui nivel durabil de transparență, activitățile noastre vor deveni mai ușor de înțeles pentru cetățeni și, astfel, mai aproape de aceștia. Criza instituțională cu care se confruntă Uniunea ne arată toate consecințele adoptării unei abordări greșite a acestei probleme. După părerea mea, tocmai această atitudine lipsită de considerare față de cetățenii Uniunii Europene a stat la baza eșuării reformelor constituționale și a eșecului ratificării Tratatului de la Lisabona în Franța, Țările de Jos și Irlanda.

Prin urmare, ar trebui să desprindem învățămintele corecte și să ținem seama de faptul că acceptarea socială a activităților Uniunii Europene ar trebui să fie prioritatea noastră fundamentală. Pentru a obține această acceptare, cetățenii ar trebui să fie la curent cu activitățile noastre, cu modul nostru de operare și, în cele din urmă, cu deciziile pe care le luăm. Avem nevoie de o sursă clară, coerentă și inteligibilă de informare asupra activităților tuturor instituțiilor Uniunii Europene. Locul Parlamentului European este, desigur, în fruntea acestei schimbări, fiind instituția cea mai apropiată de cetățenii Uniunii Europene. Ar trebui să ne amintim că Uniunea a fost creată tocmai pentru cetățeni.

Margot Wallström, vicepreședintă a Comisiei. – Domnule președinte, vă mulțumesc pentru această dezbateră și discuție. Cred că este dificil să fac o sinteză, în care, probabil, aș repeta ceea ce unii dintre dumneavoastră au afirmat, și anume că acesta este un element esențial în orice democrație.

Prefer să îl privesc din perspectiva cetățenilor: dreptul acestora de a ști ceea ce se petrece și de a avea acces la informații și documente, pentru ca apoi să poată face o alegere informată. Ne așteaptă un an crucial, deoarece

pe 7 iunie cetățenii Europei își vor exprima votul. Desigur, este absolut esențial ca aceștia să aibă acces la informații.

Încă mai suntem condiționați de diferențele istorice dintre culturile și opiniile noastre despre ceea ce trebuie publicat sau nu. Cred că, în unele cazuri, aceasta este încă o problemă. În țara mea există o foarte lungă tradiție a principiului deschiderii și accesului la documente, în timp ce în alte state membre situația a fost contrară: documentele sunt inițial secrete și doar cele desecretizate prin decizie ar trebui făcute publice. Cred că sunt necesare eforturi suplimentare pentru a aborda și rezolva această problemă. Cred că raportul a arătat, de asemenea, toate conexiunile și interconexiunile dintre toate aceste chestiuni și trebuie să îl privim dintr-o perspectivă politică.

Din nou, avantajul Tratatului de la Lisabona este că, de fapt, va extinde dreptul la informație și acces la documente, în speranța că se va pune capăt jocului de aruncare a vinei, oferindu-ne totodată șansa de a urmări dezbaterile din cadrul Consiliului European. Dl Cashman și alți colegi au menționat acest lucru și cred că el este foarte important pentru noi toți.

Sper că știți că puteți conta pe sprijinul meu pentru continuarea zilnică a eforturilor de convingere a Comisiei în vederea îmbunătățirii accesului la documente. Putem urmări activitatea noastră din comisii; ne putem îmbunătăți activitatea pe baza registrelor și a mai multor propuneri formulate de dl Cappato, care ne sunt de folos. Cred că ar trebui menținută presiunea asupra Comisiei, însă, ați arătat, de asemenea, că acest lucru este valabil și pentru Parlament. Și acesta se poate îmbunătăți, devenind mai deschis și mai transparent. Bineînțeles, aceasta contribuie la consolidarea democrației în Europa. Vom avea ocazia de a ne ocupa de acest aspect în timpul pregătirilor pentru alegerile PE. Acesta va fi unul din testele fundamentale pentru noi toți.

Vă mulțumesc mult pentru discuție; vom reveni în curând la aceasta, atunci când vom dezbate Regulamentul (CE) nr. 1049/2001.

Marco Cappato, raportor. – (IT) Domnule președinte, stimați colegi, aș dori să-i adresez calde mulțumiri doamnei comisar. Nu am menționat acest lucru mai devreme, însă raportul admite faptul că a existat o îmbunătățire în accesul efectiv, în răspunsurile pozitive la cererile de acces la documente. Am încercat să subliniez, de fapt, necesitatea, ca să spun așa, a unei schimbări de mentalitate, a unei paradigme în care informația este deja concepută pentru a fi făcută publică din momentul producerii.

Dnă Cederschiöld, nu doresc sporirea birocrăției generată de necesitatea de a relata și publica totul, ci crearea unui sistem care să faciliteze nu doar accesul la un anumit document, atunci când este solicitat, ci și accesul la informație din momentul în care aceasta este produsă, bineînțeles, respectând confidențialitatea în legătură cu grupurile politice și cu ședințele acestora. Această remarcă se adresează atât dnei Doyle, cât și dlui Herrero, care a plecat.

În raport este vorba despre disponibilitatea mai mare și mai facilă a informației, ceea ce, desigur, nu înseamnă că grupurile nu vor mai putea să organizeze reuniuni cu ușile închise. Nu este vorba de impunerea unei obligații absolute și ideologice tuturor ședințelor, ci despre asigurarea unei infrastructuri corespunzătoare în caz de necesitate. Nu cred că afirmațiile dlui Herrero, referitoare la disponibilitatea completă a informațiilor despre prezențe, voturi ș.a.m.d. sunt valabile. Nu este adevărat. Procesele-verbale sunt disponibile pentru fiecare comisie, iar informațiile se pot reconstitui doar prin cercetarea fiecărei ședințe în parte.

Chiar eu am fost victima unei astfel de încercări. Într-un ziar italian a apărut o pagină cu titluri mari, afirmând că eu am lipsit cel mai mult dintre toți, doar fiindcă începusem activitatea la jumătatea mandatului, iar calculele ziariștilor s-au bazat pe acele câteva luni, comparând prezențele din cei trei ani precedenți. Prin acest exemplu se ilustrează necesitatea ca noi să fim cei care pun la dispoziție informațiile, permițând o transparență maximă, în scopul evitării manipulărilor și abuzului de acele informații.

Sunt pe deplin conștient că demnitatea activității unui parlamentar nu rezidă exclusiv în prezențe și absențe, dar nu pot înțelege de ce ar trebui să fim noi cei care ar ascunde pe jumătate aceste informații, generând prin aceasta cele mai cumplite și demagogice manipulări. Sper, deci, că asupra acestui aspect, precum și asupra accesului la informații pentru persoanele cu handicap – nu înțeleg de ce grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat) și al Democraților Europeni au cerut un vot separat – sper cu adevărat că nu vor exista surprize în ultimul moment, deoarece aceasta este o chestiune de maximă importanță pentru toți. Vă mulțumesc, domnule președinte, pentru înțelegerea dumneavoastră.

Președintele. –Dezbateră este închisă.

Votul va avea loc miercuri, 14 ianuarie 2009, la ora 12.

Declarații scrise (articolul 142 din Regulamentul de procedură)

John Attard-Montalto (PSE), în scris. – Referitor la ultimul aspect, nu este cazul tuturor comisarilor și este de regretat faptul că în prezent nu suntem în postura de a publica informații cu privire la alte fonduri primite. Totuși, există o concepție greșită asupra veniturilor noastre.

În primul rând, în prezent, toți membrii Parlamentului European primesc același salariu ca membrii parlamentelor naționale. Aceasta înseamnă că delegația malteză la PE primește un onorariu egal cu cel al membrilor care îndeplinesc aceeași funcție atât la Bruxelles, cât și în Malta.

Poate ar fi bine ca atât comisarii, cât și parlamentarii să completeze anual declarații financiare auditate referitoare la totalitatea veniturilor pe care le percep. Publicul ar trebui să aibă acces la aceste declarații. Cred că sugestia aceasta ar putea fi punctul de echilibru dintre două aspecte importante: protecția informațiilor și transparența.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), în scris. – (FI) Domnule președinte, sunt de acord cu multe din chestiunile abordate în acest raport, pe care îl vom vota marți. În viitor, Consiliul va trebui să se asigure că toate dezbaterile, documentele și informațiile sale sunt accesibile publicului.

De asemenea, sprijin propunerea din raport conform căreia ar trebui să existe mai multe informații pe website-ul Parlamentului referitoare la activitățile și prezența membrilor.

14. Contractele de achiziții publice în domeniile apărării și securității (dezbateri)

Președintele. – Următorul punct pe ordinea de zi este raportul (A6-0415/2008) elaborat de dl Lambsdorff, în numele Comisiei pentru piața internă și protecția consumatorilor, referitor la propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind coordonarea procedurilor de atribuire a anumitor contracte de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii în domeniile apărării și securității (COM(2007)0766 – C6-0467/2007 – 2007/0280(COD)).

Alexander Graf Lambsdorff, raportor. – (DE) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, în lumea întreagă există în prezent 13 misiuni UE care contribuie la promovarea păcii și stabilității. Nouă misiuni și-au încetat deja activitatea. În multe din aceste operațiuni, forțele armate din statele membre, care adesea includ ofițeri de poliție, intervin în medii dificile. În același timp, știm cu toții că există în continuare multe zone de conflict, fiind mai probabil ca solicitările pentru intervenții europene pe plan internațional să crească, nu să se reducă; din nefericire, știm și că noi, europenii, rareori ne aflăm într-o situație care să ne permită desfășurarea misiunilor așa cum ar trebui de fapt, adică având la dispoziție echipamente optime și în condiții de interoperabilitate și redizlocare strategică. Trebuie să obținem toate acestea; este o datorie față de soldații și agenții noștri de poliție care participă la operațiuni în lumea întreagă. Totuși, acest obiectiv este încă departe de a fi realizat.

Unul dintre motive ar fi piața fragmentată a echipamentelor de apărare. Cele 27 de state membre sunt angajate în 89 de programe de cercetare, unele din acestea chiar identice. În SUA există doar 29. Cooperarea dintre statele membre este insuficientă în ceea ce privește dezvoltarea de produse. Sunt preferați așa-numiții furnizori tradiționali în locul celor netradiționali, dar poate mai eficienți, și dorim ca acest lucru să se schimbe.

Bunuri și servicii în valoare de circa 91 de miliarde EUR sunt achiziționate anual pe piața europeană a echipamentelor de apărare. Din acestea, în medie, doar 13% sunt oferite spre licitație la nivel european. În partea de jos a clasamentului, în cazul acesta, aș putea adăuga, se află Germania, cu doar circa 2%. Rezultatul este că piața internă a produselor din domeniul apărării nu funcționează. Multe inovații importante din această industrie de înaltă tehnologie nu se pot folosi, forțele armate nu dispun de cele mai performante echipamente, iar banii contribuabililor sunt risipiți. Ca urmare, produsele inovatoare din domeniul apărării devin din ce în ce mai scumpe, în timp ce bugetul apărării rămâne același sau chiar este redus. În această situație, se vede clar că nu este vorba despre majorarea cheltuielilor pentru armament, ci despre cheltuirea mai înțeleaptă a fondurilor existente. Aceasta este soluția. Este datoria noastră față de contribuabili.

Așadar, într-un raport din 2005, acest Parlament a invitat Comisia să prezinte o directivă privind acest sector. Comisia a prezentat o astfel de directivă, de comun acord cu Parlamentul și Consiliul. A fost important pentru noi, dar și pentru mine, ca raportor, că președintele Sarkozy a menționat explicit piața europeană a echipamentelor de apărare în discursul domniei dale despre prioritățile președinției franceze. Prin aceasta,

a devenit clar că Parlamentul, Consiliul și Comisia vor colabora în acest sens, unindu-și eforturile. Acordul în primă lectură este rezultatul acestei voințe politice comune. Măine, sperăm că împreună vom stabili bazele unui nou cadru juridic european, care va asigura o reală deschidere a pieței și o mai mare transparență și concurență în ceea ce privește achiziționarea.

De asemenea, trebuie să privim această directivă în context. În luna decembrie, am adoptat cu succes Directiva privind transferul produselor din domeniul apărării în interiorul Comunității. Directiva supusă dezbaterii astăzi este al doilea element esențial al pachetului legislativ privind echipamentele de apărare europene. Deși cele două directive sunt teoretic independente, în practică se completează reciproc. Acesta este un alt motiv pentru care mâine este foarte importantă finalizarea pachetului legislativ privind echipamentele de apărare. În mod evident, acesta nu va revoluționa piața peste noapte, însă este un pas important în direcția cea bună, contribuind la un progres substanțial al politicii europene în domeniile securității și apărării.

Aș dori să le mulțumesc sincer colegilor mei, raportorii alternativi Charlotte Cederschiöld, Barbara Weiler și Gisela Kallenbach, pentru cooperarea acestora loială, uneori critică, dar întotdeauna constructivă. De asemenea, doresc să adresez mulțumiri Consiliului și Comisiei. Toți cei implicați au dat dovadă de o îmbinare uimitoare de voință politică, profesionalism și disponibilitate de compromis.

Cu toții avem față de cetățeni datoria de a adopta politici constructive pentru Europa. Sper că mâine vom îndeplini această obligație, în sfera competenței noastre, prin adoptarea acestui pachet. Ca o paranteză, ar fi trebuit ca această dezbatere să aibă loc la Bruxelles, nu la Strasbourg. Vă mulțumesc.

Charlie McCreevy, membru al Comisiei. –Domnule președinte, mai întâi, aș dori să prezint scuze pentru vocea mea slabă, datorită unei răceli foarte puternice.

Sunteți pe punctul de a vota propunerea de directivă privind achiziționarea de echipamente din domeniile apărării și securității, depusă de către Comisie în decembrie 2007, ca parte integrantă a pachetului de măsuri în domeniul apărării. Această propunere este un important pas înainte pentru stabilirea unei piețe comune europene a apărării, ceea ce reprezintă o contribuție la politica de securitate și apărare a Uniunii. Cu alte cuvinte, această directivă este un instrument politic extrem de important, care va contribui la consolidarea capacităților de apărare ale Europei, la eficientizarea cheltuielilor publice și la întărirea securității cetățenilor noștri.

Procesul de negociere asupra propunerii a beneficiat de o strânsă cooperare între Parlament, Consiliu și Comisie. Așadar, aș dori să îi adresez calde mulțumiri raportorului, dl Lambsdorff, pentru activitatea sa intensă și eficientă în vederea realizării acestui acord cu Consiliul în primă lectură. Aș dori să le mulțumesc și raportorilor alternativi pentru cooperarea lor constructivă. De asemenea, aș dori să felicit atât președinția franceză, cât și pe cea slovenă, pentru felul în care au coordonat cu succes negocierile în Consiliu. În cele din urmă, aș dori să mulțumesc președinției cehe pentru angajamentul de a finaliza acest dosar.

Comisia salută textul pe care îl dezbatem acum. Noua directivă este adaptată achizițiilor din domeniile apărării și securității. Acesta va oferi autorităților contractante flexibilitatea necesară pentru negocierea contractelor care sunt adesea deosebit de complexe și delicate. De asemenea, le va permite să invoce clauze specifice de securitate pentru a proteja informații clasificate și să asigure securitatea aprovizionării. Directiva devine astfel un instrument de care statele membre se pot folosi pentru achizițiile publice în domeniul apărării fără a-și pune în pericol interesele de securitate.

Noua directivă se va aplica și în cazul achizițiilor sensibile în domeniul securității nemilitare. Această abordare este în concordanță cu mediul strategic actual, în care amenințările transnaționale și noile tehnologii au estompat limita dintre securitatea militară și nemilitară, internă și externă. Achizițiile publice nu pot trece cu vederea aceste evoluții: în situațiile în care, de exemplu, echipamentele pentru forțele de poliție au caracteristici similare celor din domeniul apărării, este logic să se aplice aceleași reguli de achiziție.

Toate acestea vor aduce avantaje importante: noua directivă va permite statelor membre să limiteze recurgerea la derogarea prevăzută de articolul 296 din Tratatul CE la cazuri excepționale. Astfel, principiile pieței interne se vor aplica, cel puțin, unor părți importante din piețele de apărare și securitate din Europa. Norme corecte și transparente privind achizițiile se vor aplica în întreaga Uniune, permițând companiilor să liciteze mai ușor în alte state membre. Industriile europene vor beneficia de o piață „internă” mult mai amplă, cu campanii de producție mai lungi și economii de scară. La rândul său, acest lucru va diminua costurile, conducând la reducerea prețurilor.

În cele din urmă, vom obține o mai mare deschidere a piețelor, în beneficiul tuturor: industriile vor deveni mai competitive, forțele armate vor valorifica mai bine fondurile, iar contribuabilii vor beneficia de o eficiență

sporită în cheltuielile publice. Acesta este, de asemenea, rezultatul activității și efortului dumneavoastră. Așadar, permiteți-mi să vă mulțumesc și să vă felicit încă o dată.

Charlotte Cederschiöld, în numele Grupului PPE-DE. – (SV) Domnule președinte, o piață europeană a produselor din domeniul apărării nu se poate crea peste noapte; totuși, raportorul a stabilit o cooperare bazată pe încredere, care ne-a permis, împreună cu Consiliul, și în special cu Comisia, să facem un prim pas foarte important. De acum, produsele din domeniul apărării vor respecta în mod clar regulile de bază ale pieței interne, ceea ce ar trebui să contribuie la reducerea prețurilor. Odată cu sporirea deschiderii pieței, sporește și competitivitatea europeană și eficiența producției de echipamente.

Guvernul francez merită, de asemenea, aprecieri pozitive pentru rolul său constructiv, însă raportorul, dl Lambsdorff, a fost, desigur, cel mai important contribuitor. As dori să adresez mulțumiri, de asemenea, industriei apărării pentru contribuția valoroasă care a sporit flexibilitatea. Multe elemente din Directiva din 2004 privind achizițiile au fost menținute. În același timp, sunt respectate interesele de securitate națională și condițiile speciale de aprovizionare și protecția informațiilor, de exemplu. Aplicarea articolului 296 este în continuare prevăzută de actuala legislație, însă abuzul este limitat. Și acest lucru ar trebui apreciat de industrie, care, desigur, va continua să își exercite influența asupra aplicării directivei, precum și asupra dezvoltării de noi practici.

În Parlament, suntem mulțumiți de modul în care Consiliul a venit în întâmpinarea propunerii noastre referitoare la valorile limită și transparența, pentru a da doar câteva exemple din numeroasele succese ale Parlamentului European, ale Comisiei pentru piața internă și protecția consumatorilor și ale raportorului. Personal, sunt mulțumită că a fost posibilă rezolvarea aspectelor celor mai controversate referitoare la legislația CE în vigoare. Dacă Parlamentul, după cum sper și cred, va acorda un sprijin larg acestui raport, atunci se va face un pas important și logic în direcția cea bună.

Sincere mulțumiri tuturor colegilor deputați și altor părți interesate care au contribuit la acest proces constructiv și entuziasmant.

Barbara Weiler, în numele Grupului PSE. – (DE) Domnule președinte, domnule comisar, doamnelor și domnilor, la sfârșitul anului trecut au apărut în presă unele titluri remarcabile, afirmând că „lumea se reînarmează”, „comerțul cu arme înflorește”, „industria echipamentelor pentru apărare – prețuri ridicate, lipsă de concurență”, discutând și despre cazuri de corupție în Germania și în alte țări ale Uniunii Europene. Noi, social-democrații, suntem absolut împotriva acestui fel de cursă pentru înarmare, a acestei creșteri a fluxului de armament, precum și a atitudinii *laissez-faire* față de corupție. Suntem de acord cu colegii noștri naționali asupra acestui aspect.

Obiectivele pachetului legislativ, cu aceste două directive privind transferul și achiziția pe care le dezbatem astăzi, vor garanta că nu este vorba doar de competitivitate, ci și de stoparea cheltuirii ineficiente a banilor contribuabililor pentru producerea de echipamente de apărare și de prevenirea corupției. Aceste motive sunt suficient de întemeiate pentru ca social-democrații să accepte rezultatul.

Va exista un cadru juridic european de atribuire a contractelor de achiziții publice de bunuri și servicii în domeniile apărării și securității, va exista o cooperare mai strânsă între statele membre, altfel spus, nu vor mai fi suprapuneri inutile, companiile de arme nu vor putea înșela statele, iar în ansamblu va exista mai multă concurență și mai puține excepții în temeiul articolului 296.

Pentru noi, deputații, pentru toate grupurile, cred, a fost important să introducem Directiva privind căile de atac, adică directiva pregătită de dl Fruteau. Pentru Consiliu, nu a fost chiar atât de limpede. Pentru noi a fost important să se prevadă sancțiuni în caz de corupție, mergând până la excluderea din contracte. Cred că este o noutate pentru această industrie, care a fost răsfățată până acum.

Totuși, a fost, de asemenea, important pentru noi ca rezultatele să fie viabile în toate cele 27 de state membre. Chiar dacă numai șase sau șapte dintre acestea produc arme pe cont propriu, iar alte câteva participă la comerț, este important ca toate cele 27 de state să ne urmeze. Am reușit să atingem acest obiectiv. Nu sunt sigură dacă totul va merge precum ne imaginăm și, prin urmare, am introdus mențiunea că Parlamentul dorește să aibă în continuare un anumit control. Dorim să fim informați, nu doar în mod automat de către Comisie, ci să primim informații despre rezultatele și transpunerea acestui pachet de directive.

În viitor, când piața internă europeană va fi și mai consolidată, dobândind puteri europene, după cum are în vedere dl Sarkozy, atunci, Parlamentul European, în calitate de instituție aleasă a Europei, va trebui să se implice în desfășurarea unui veritabil control, care există deja în parlamentele naționale, însă nu și în

Parlamentul European. În orice caz, aceasta este o sarcină pentru viitor. În Germania, de exemplu, am avut de suferit datorită producerii de echipamente de apărare și creșterii prețurilor. Proiectul nostru, Eurofighter, este extraordinar de scump, poate chiar cel mai scump, și sunt convinsă că fiecare stat membru are experiențe similare.

În cele din urmă, nu simt nevoia să adresez mulțumiri. Cooperarea a fost constructivă și rezultatele sunt, mai presus de toate, semnificative. Cu toate acestea, aș dori să afirm deschis că procedura parlamentară a fost intolerabilă. Parlamentul nu ar trebui să aibă ca obiect de activitate ajungerea la compromisuri cu Consiliul și Comisia în primă lectură. De aceea, această procedură trebuie să fie o excepție absolută în viitor. De fapt, ea nu a fost necesară pentru acest pachet legislativ. Ar trebui să ne apărăm opiniile și, imediat după vot, să eliminăm acest tip de procedură pentru activitatea neparlamentară.

Cristian Silviu Bușoi, în numele Grupului ALDE. – Domnule președinte, aș dori, mai întâi, să-l felicit pe colegul meu, dl Lambsdorff, pentru raportul său excelent. Știu că s-a dedicat acestui proiect foarte important. Cred că este crucial să se creeze o piață comună a armamentului și să se stabilească un cadru juridic în acest sens pentru a dezvolta în continuare politica europeană de securitate și apărare (PESA).

De asemenea, consider că este o realizare importantă faptul că principiile tratatului, în special transparența, nediscriminarea și deschiderea, vor fi aplicate pe piața securității și apărării; după cum s-a afirmat deja, acest lucru va avea ca rezultat îmbunătățirea eficienței cheltuielilor în domeniul apărării.

Propunerea Comisiei, precum și raportul dlui Lambsdorff au reușit să stabilească un set de norme privind contractele de achiziții în domeniile securității și apărării, care permit funcționarea corespunzătoare a pieței comune de armament.

Aș dori să menționez cel puțin două îmbunătățiri importante atât pentru furnizori, cât și pentru autoritățile contractante, având ca scop protejarea securității UE și a statelor membre. În primul rând, prevederile referitoare la securitatea aprovizionării, și anume furnizarea de informații despre ofertanți și subcontractanți către autoritățile contractante și asumarea de angajamente de către ofertanți cu privire la securitatea aprovizionării. Pe de altă parte, ofertanții sunt, de asemenea, protejați prin introducerea procedurii de revizuire, care garantează corectitudinea procesului de atribuire și absența discriminării.

Propunerea sporește transparența în procedura de lucru, iar statele membre nu ar trebui să aibă rezerve în această privință, deoarece interesele acestora de securitate sunt protejate, în special prin menținerea derogărilor de la dezvăluirea de informații atunci când interesele de securitate sunt în joc.

În concluzie, aș dori să subliniez faptul că este foarte important pentru noi să existe o piață comună europeană în domeniul apărării. În același timp, când discutăm acest aspect – piața europeană comună în domeniul apărării – sau dacă discutăm aspecte mai delicate, precum compensările din viitor, ar trebui să luăm în considerare interesele strategice și situația concretă a fiecărui stat membru.

Mieczysław Edmund Janowski, în numele Grupului UEN. – (PL) Domnule președinte, domnule comisar, domnul Lambsdorff a realizat un raport excelent. Felicitări. Cheltuirea banilor publici a creat întotdeauna controverse, mai ales în cazul achiziționării de armament pentru forțele armate sau de apărare. Este vorba de mari sume de bani și trebuie să alegem fabricanții și furnizorii de servicii cei mai buni, mai degrabă decât soluția cea mai ieftină. Avem nevoie de calitate superioară la prețuri rezonabile.

De asemenea, trebuie să luăm în considerare meticulozitatea acestei activități și calitatea materialelor folosite, precum și probleme specifice, ca de exemplu confidențialitatea, chiar menținerea secretului, mai ales cu privire la chestiuni esențiale. Aceste aspecte sunt, de asemenea, legate de problemele compensării și asigurării unui randament al investițiilor. Cred că va trebui să revenim asupra acestei teme. Consider că poziția prezentată în propunerea de directivă este corectă. În opinia mea, soluțiile propuse vor spori eficiența sistemului european de licitații publice în domeniul apărării. Merită să primească avizul nostru favorabil.

Gisela Kallenbach, în numele Grupului Verts/ALE. – (DE) Domnule președinte, aș dori să îi mulțumesc raportorului pentru cooperarea sa constructivă, deoarece datorită criticilor justificate asupra procedurii în primă lectură, cooperarea a fost, în realitate, condiția prealabilă pentru ca vocea Parlamentului să fie clar auzită în dialog.

Decizia noastră de astăzi se bazează pe un compromis privind un obiect al comerțului pentru care piața anterioară a fost limitată la doar câteva state membre. A fost o experiență cu adevărat interesantă pentru mine să observ susținătorii înfocați ai pieței interne și ai concurenței ridicând brusc obstacole pentru a putea

utiliza în continuare mecanismele naționale de luare a deciziilor și de izolare. Nu au reușit, ceea ce este un lucru pozitiv.

Care a fost motivul? Acest lucru s-a datorat faptului că o concurență mai puternică în comerțul cu echipamente de apărare va avea ca rezultat o îndepărtare de dictarea prețurilor și posibilitatea ca banii publici destinați acestui scop să fie limitați și folosiți mai eficient. Același lucru este valabil și pentru reducerea corupției. Este o datorie față de cetățeni. De asemenea, în mod evident, se vor aplica condițiile clare de licitare, ceea ce va genera o mai mare transparență cu privire la atribuirea de contracte, oferind în sfârșit IMM-urilor o șansă reală de a intra pe piață. Ba mai mult, toate portile posibile pentru evitarea procesului de licitare au fost limitate și orice devieri avute în vedere trebuie să fie stabilite în prealabil împreună cu Comisia. Trocul, care s-a practicat pe scară largă, deși până acum a fost interzis prin lege, nu a fost autorizat de această directivă. În cele din urmă, căile de atac se pot folosi acum pentru prima oară.

Sperasem că le vom putea europeniza și mai mult, prin reducerea valorilor limită și obținerea unei mai mari transparențe, însă acesta este deja un pas important în direcția cea bună și aștept cu nerăbdare transpunerea acestor măsuri.

Tobias Pflüger, în numele Grupului GUE/NGL. – (DE) Domnule președinte, această directivă face parte din pachetul legislativ din domeniul apărării, al cărui context este, citez, „strategia pentru o industrie europeană de apărare mai puternică și mai competitivă”. Principala linie directoare, ca în multe alte cazuri, este liberalizarea pieței și pentru produsele din domeniul apărării, adică arme, iar cu armele se ucide și se poartă războaie. Scopul acestei directive este îmbunătățirea eficienței și competitivității industriei de armament în UE. Dl Swoboda a vorbit clar în dezbaterile anterioare, afirmând că este nevoie de ameliorarea condițiilor inițiale pentru industria europeană de armament, având în vedere concurența, mai ales cea din Statele Unite.

În 2005, statele membre ale UE au devenit, împreună, pentru prima oară, primul exportator de arme din lume. Din totalul exporturilor, 70% provin din cele patru mari națiuni: Franța, Germania, Marea Britanie și Italia. Principalii importatori sunt statele din Orientul Mijlociu. Preocuparea noastră nu ar trebui să fie eficientizarea industriei armelor, ci mai degrabă dezarmarea, și, spre deosebire de industria de armament, pentru aceasta nu există nicio directivă. Este foarte clar despre ce este vorba de fapt.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, aș dori să adresez, de asemenea, sincere mulțumiri raportorului din partea Comisiei pentru piața internă și protecția consumatorilor, dar și Subcomisiei pentru securitate și apărare, președintelui acesteia și autorului avizului privind raportul Lambsdorff, prietenului meu Karl von Wogau.

Nu este vorba aici despre exporturile de arme către state din afara pieței interne europene, ci doar despre modul în care vânzarea și comerțul cu arme în interiorul acestei piețe, adică în cele 27 de state membre ale Uniunii Europene, pot deveni mai eficiente din punct de vedere al costurilor și performanței. Consider că este foarte binevenit faptul că Parlamentul a adoptat o poziție comună în acest sens, deoarece, ca urmare, cetățenii vor fi cei care vor face economii substanțiale într-o piață cu o cifră anuală de 70 de miliarde EUR și, prin urmare, pot primi un fel de dividend al păcii.

Acest proiect – este o dezamăgire că astăzi sunt prezenți atât de puțini reprezentanți din Consiliu – și această decizie sunt extrem de binevenite, având în vedere discuțiile extrem de dificile dintre statele membre în trecut. Oricât de mult aș fi de acord cu opinia privind dificultățile întâlnite în dialog, cum au menționat social-democrații, trebuie să spun că într-o zi vom realiza prin aceasta un obiectiv de referință în politica europeană de apărare. Sunt și mai dezamăgit că atât de puțini colegi deputați sunt prezenți pentru această decizie.

Astăzi dimineată am celebrat 10 ani de la adoptarea euro. Sper că peste câțiva ani vom sărbători și această zi ca fiind un moment de referință în cooperarea europeană dintre statele membre în domeniul apărării și al politicii externe și de securitate, pentru că în viitor, în principiu, va exista situația în care, indiferent de condițiile pe care le stabilim în propriul stat membru, acestea să se aplice automat în toate celelalte state membre. Acest lucru presupune o mare doză de încredere pe care statele membre încep să fie dispuse să o acorde. Sunt foarte recunoscător pentru aceasta.

Totuși, aș dori să mulțumesc și Comisiei, care a lucrat cu multă energie la această directivă, depășind opoziția statelor membre și încercând să ajute Parlamentul în mod constructiv să găsească o cale de ieșire din subramurile încălcate ale legislației privind achizițiile publice. Aceste aspecte pozitive au fost deja menționate, inclusiv îmbunătățirile care vor fi aduse legislației achizițiilor, și nu este cazul să repet aceste lucruri.

Cu această a doua parte a pachetului pentru crearea unei veritabile piețe interne europene a produselor din domeniul apărării, am atins cu adevărat un obiectiv de referință în această direcție. Aceasta consolidează, de asemenea, capacitatea autonomă a Uniunii Europene de a reacționa la crizele internaționale, dl von Wogau dedicându-se în mod special acestui proiect în cadrul Subcomisiei pentru securitate și apărare. Dacă este posibilă, după cum s-a descris, o operațiune autonomă a Uniunii Europene în Africa, sub conducerea unui general irlandez, având un vicecomandant polonez și fiind alcătuită din trupe provenind din 15 state membre, atunci lucrul acesta demonstrează cât de departe a ajuns Uniunea Europeană în construirea forței de apărare europene. Trebuie să continuăm în această direcție. Vă mulțumesc mult.

Joel Hasse Ferreira (PSE). – (PT) Domnule președinte, în primul rând, aș dori să adresez mulțumiri raportorului, dl Lambsdorff și raportorilor alternativi, în special dnei Weiler.

Stimați colegi, consider că este esențial progresul pe calea integrării piețelor naționale de apărare și chiar pe calea coordonării strategice a producției acestora. Trebuie să avansăm, ținând seama de precauțiile și elementele specifice necesare, către aplicarea regulilor esențiale ale pieței interne în industriile de apărare, sporind transparența în organizarea proceselor de licitare și atribuire a contractelor la nivelul statelor membre ale Uniunii Europene. Însă, în același timp, trebuie să contribuim la crearea condițiilor care să permită creșterea competitivității echipamentelor și produselor europene pe piețele mondiale.

Domnule comisar McCreevy, mi se pare important că prin această directivă se poate garanta o îmbunătățire a cadrului juridic referitor la contractele publice în domeniile apărării și securității. Trebuie să se continue procesul de construire a pieței interne, respectându-se totodată drepturile și interesele statelor membre, în special în domeniul securității; mă refer, în special, la acele state în care se fabrică armament, muniții și echipamente de apărare și securitate, precum țara mea.

Domnule președinte, aș sublinia, de asemenea, prevederile care permit simplificarea accesului pe această piață a întreprinderilor mici și mijlocii, în mod specific prin îmbunătățirea regulilor de subcontractare. Evidențiez, în egală măsură, perspectiva unui impact mai amplu și mai profund asupra sistemului industrial, pentru a crea o adevărată piață europeană a industriilor de apărare. Acest lucru ar putea contribui la consolidarea cercetării și dezvoltării, nu numai în aceste industrii, ci și într-un ansamblu de industrii europene care depind de dezvoltarea acestora.

În încheiere, cred că s-ar putea menționa legătura evidentă dintre industriile de apărare și politicile externe ale Uniunii. În orice caz, ca replică la un discurs anterior, aș dori să citez un dicton clasic roman: „dacă doriți pace, pregătiți-vă pentru război”. În Uniunea Europeană, care este aproape o superputere pacifistă, aceste industrii sunt denumite „industrii de apărare”, nu „industrii de război”, fiindcă dorim pacea, nu războiul. Este un motiv în plus pentru care avem nevoie de aceste industrii de apărare.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Domnule președinte, Statele Unite cheltuiesc circa 500 de miliarde USD pentru apărare. Uniunea Europeană cheltuiește puțin peste 200 de miliarde în același domeniu. Însă, întrebarea este dacă, în schimbul acestor 200 de miliarde, capacitățile militare ale Uniunii Europene reflectă cu adevărat această investiție, precum în cazul Statelor Unite. Când am fost ministru al apărării, la o întâlnire cu reprezentanți ai industriei, le-am spus că eram ministrul responsabil de apărarea națională, nu de apărarea industrială. Cred că tipul de directivă despre care discutăm astăzi, și pentru care doresc să îi adresez mulțumirile și recunoștința mea dlui Lambsdorff, va conduce la folosirea mult mai atentă și mai rezonabilă a marilor sume de bani cheltuite pentru apărare, iar capacitățile militare ale Uniunii Europene vor reflecta nivelul cheltuielilor pentru apărare.

Angelika Beer (Verts/ALE). – (DE) Domnule președinte, stimați colegi, aș dori să subliniez încă o dată că discutăm despre un pachet de măsuri: rezoluția din decembrie și dezbaterile de astăzi. Doar atunci când sunt privite împreună, regulamentul privind transferul produselor din domeniul apărării în interiorul Comunității și directiva privind achizițiile, acestea capătă sens.

Am elaborat avizul Comisiei pentru afaceri externe. Obiectivul nostru politic central a fost ca, odată cu armonizarea industriei europene de armament și liberalizarea acesteia în interiorul UE, să se aplice măsuri de control mai dure cu privire la problema exporturilor în afara UE. Dacă tot se vor menționa aspectele negative, atunci ar trebui menționate și cele pozitive. La ultima sa întâlnire de la sfârșitul anului trecut, Consiliul, sub președinția franceză, a adoptat un cod de conduită ca instrument juridic cu caracter obligatoriu. Este un lucru pozitiv pe care Parlamentul l-a solicitat în repetate rânduri.

Prin urmare, aș dori să subliniez încă o dată că această armonizare pe care o considerăm justă – și nu numai armonizarea, ci și dezvoltarea unui mecanism de sancționare care să fie folosit dacă directiva nu va fi respectată

– se află acum sub controlul statelor și al Parlamentului. Vom urmări cu mare interes nu doar armonizarea, ci și acest proces.

Jacques Toubon (PPE-DE). – (FR) Domnule președinte, aș dori să sprijin aceeași poziție exprimată de dl Schwab acum câteva clipe. Aș spune că adoptarea acestei directive, astăzi, este o decizie importantă pe care o datorăm eforturilor remarcabile ale raportorului nostru, dl Lambsdorff, ale raportorului alternativ, Charlotte Cederschiöld, căreia îi mulțumesc, și, bineînțeles, ale președinției franceze care, la sfârșitul anului trecut, a depus eforturi considerabile pentru a se ajunge la un compromis.

De fapt, astăzi asistăm la finalizarea unui ciclu extraordinar de rapid, cu o durată de câteva luni, cuprinzând atât directiva privind piața internă a produselor de apărare, adoptată în decembrie, Codul de conduită în materie de exporturi, care a devenit lege în același moment, cât și această directivă care presupune concilierea articolului 296 din tratat cu normele comune privind contractele publice. De fapt, tot acest pachet legislativ, ca să spunem așa, ne angajează în ceea ce voi numi „comunitarizarea” economiei apărării. Aceasta ar putea părea o amenințare la adresa preocupării pentru suveranitate sau chiar a caracteristicilor politicii de apărare. În realitate, se traduce printr-o dorință de integrare a suveranităților statale.

De altfel, același lucru se va constata în materie de justiție. Pe întreaga durată a președinției franceze, încă din timpul președințiilor portugheze și slovene, s-au realizat progrese deosebite într-un domeniu în care, de asemenea, suveranitățile naționale doreau să împiedice orice acord sau cooperare.

De fapt, stimați colegi, adoptarea unui astfel de text, în opinia mea, contribuie la epuizarea dezbaterii ideologice asupra naturii și formei proiectului european. Este un spațiu și o putere care va fi din ce în ce mai recunoscută în materie de apărare și politică externă.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). - Domnule președinte, noi, conservatorii britanici, suntem, în general, susținători puternici ai piețelor deschise, însă, după cum au confirmat unii colegi, efectul fundamental al acestui raport este mai degrabă consolidarea PESA și a integrării UE, nu beneficiile economice. În mod cert, nu are nicio legătură cu consolidarea capacităților de apărare.

Constat că ar putea exista unele beneficii marginale prin facilitarea accesului Marii Britanii pe piețele altor state europene în materie de achiziții în domeniul apărării. Însă pentru alții, accesul pe piața britanică, având cele mai mari cheltuieli pentru apărare, este mult mai avantajos și, apropo, Marea Britanie are deja cea mai deschisă piață de achiziții pentru apărare din Europa.

Un motiv de preocupare este faptul că, în conformitate cu normele propuse, un guvern sau o companie care a realizat investiții majore în cercetarea și dezvoltarea din domeniul apărării nu își mai poate recupera investiția în faza dezvoltării și a producției. Contractele de dezvoltare vor fi deschise concurenței europene, ceea ce va priva guvernul național de mijloacele de protejare a proprietății intelectuale și a oportunităților de locuri de muncă sau exporturi. Cercetarea și dezvoltarea vor stagna.

Mai există și alte motive de preocupare, însă trebuie să spun că acest raport nu este neapărat necesar din punct de vedere al apărării, al industriei sau, desigur, al economiei.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – Domnule președinte, directiva privind achizițiile în domeniul apărării este un pas important atât spre PEEA, cât și spre PESA. Recunosc dificultățile reconcilierii principiilor pieței libere cu inevitabila discreție aferentă contractelor de apărare și a normelor comune referitoare la atribuirea contractelor publice cu practicile specifice privind contractele de apărare.

Acest set foarte complex de reglementări trebuie, desigur, să treacă testul practicii, deoarece asocierea forțată a unor elemente adverse precum transparența și confidențialitatea, caracterul comun și individualitatea, va necesita monitorizarea constantă și hotărârea de a sancționa orice încercare individuală de a favoriza un element față de altul, într-un efort continuu de a menține un echilibru între aceste patru elemente.

Funcționarea corespunzătoare va fi atât o funcție, cât și o reflectare a hotărârii organismelor UE de a arbitra această piață europeană recent creată și a adevăratei voințe a susținătorilor apărării naționale și a statelor membre din spatele acestora de a respecta și de a juca conform noilor reguli.

În ceea ce privește compensarea, pentru țări precum România, aceasta este, cel puțin pentru moment, un mecanism important care asigură supraviețuirea industriei noastre de apărare.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). - Unitatea și securitatea europeană au fost puse în această perioadă din nou în pericol, având în vedere atât criza economică financiară, cât și criza energetică. S-a demonstrat din

nou că numai prin unitate și prin solidaritate se poate face față cu succes problemelor majore din lumea contemporană.

Introducerea de reguli comune și transparente pentru achizițiile de pe piața produselor destinate securității și apărării reprezintă un pas important în întărirea politicii europene pentru securitate. Este și o modalitate specifică economiei de piață pentru ca industria europeană de profil să facă față cu succes competiției cu marii actori internaționali, în special cu Statele Unite.

Este nevoie de crearea cât mai rapidă a unui regim comunitar solid privitor la securitatea informației și trebuie instituit un control adecvat al exporturilor de produse și echipamente din domeniul securității și apărării către țările terțe. Ratificarea și intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona va permite instituirea cooperării structurate permanente în domeniul politicii de securitate, esențială pentru viitorul Uniunii.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Încă din anii '90, a fost clar că fragmentarea piețelor europene de apărare a avut consecințe economice negative. În ultimii 20 de ani, cheltuielile în domeniul apărării au fost reduse, generând scăderi ale cifrei de afaceri și ale angajărilor, precum și reduceri ale investițiilor în domeniul cercetării și al noilor tehnologii militare.

În prezent, chiar și marile state membre au dificultăți de finanțare a noilor sisteme de apărare. Ar trebui să fie creată o bază europeană tehnologică și industrială pentru a dezvolta capacitățile fundamentale de apărare ale statelor membre. Primul pas este crucial pentru a înfrunta dificultățile globale în domeniul apărării.

De asemenea, este importantă armonizarea cadrului juridic european, care va permite statelor membre să aplice dispozițiile comunitare fără a aduce atingere propriilor interese de apărare. Nu ar trebui să uităm un element important, și anume introducerea unei proceduri de control, care ar avea ca scop garantarea protecției juridice eficiente a ofertanților, ar spori transparența și ar preveni discriminarea în timpul procesului de achiziție.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Domnule președinte, aș dori să îi felicit, la rândul meu, pe raportorul principal, domnul Lambsdorff și pe raportorii alternativi pentru importanta muncă realizată.

Principala caracteristică a pieței europene este fragmentarea care domină la nivel național. Exporturile de produse din sectoarele apărării și securității sunt supuse sistemelor naționale de acordare a licențelor, care diferă în ceea ce privește procedura, scopul și termenele limită.

Această nouă legislație promovează transparența și pune bazele creării pieței deschise unice europene a echipamentelor de apărare, care este, de asemenea, un factor important în consolidarea politicii europene de securitate și apărare.

Un alt aspect important este existența prevederilor esențiale cu privire la securitatea aprovizionării și a informației. Invocarea articolului 296 din Tratatul de instituire a Comunității Europene a fost, de asemenea, clarificată, fiind acum limitată la derogările prevăzute în tratat, precum a solicitat Curtea Europeană de Justiție.

În încheiere, aș dori să subliniez că este importantă existența aranjamentelor flexibile care consolidează rolul întreprinderilor mici și mijlocii, care, în unele state membre, formează un sector în care sunt angajați mii de lucrători.

Nikolay Mladenov (PPE-DE). - Domnule președinte, aș dori, de asemenea, să îl felicit pe dl Lambsdorff pentru raportul excelent pe care l-a realizat și, bineînțeles, pe raportorii alternativi, în special pe dna Cederschiöld, însă v-aș ruga să-mi permiteți să subliniez o observație a dlui Toubon: contribuția extraordinară a președinției franceze la realizarea acordului asupra acestei directive.

Sper că atunci când vom reveni la aceasta, peste câțiva ani, vom realiza că n-ar fi trebuit să ne fie teamă să vorbim despre o piață europeană a echipamentelor de apărare datorită unei piețe europene comune. Este în interesul comun de apărare a Europei și în interesul comun al Europei să existe mai multă concurență.

Permiteți-mi să evidențiez un aspect al acestei directive de maximă importanță pentru multe state membre. Este vorba despre textul privind subcontractarea. Sunt foarte mulțumit că acordurile la care s-a ajuns cu Consiliul și Comisia asupra textului privind subcontractarea au reflectat în mare măsură ceea ce a susținut Parlamentul, și anume o mai mare transparență în ceea ce privește subcontractarea; în al doilea rând, apreciez faptul că nu există discriminare pe criterii naționale în procesul de selecționare a subcontractanților și, în cele din urmă, că autoritățile naționale pot permite contractanților să subcontracteze până la 30% din contractele acestora.

Aceasta este în interesul unificării industriilor noastre la nivel european.

Charlie McCreevy, membru al Comisiei. – Domnule președinte, aş dori să le mulțumesc tuturor participanților la dezbatere. În mod evident, acest text este un compromis și, ca urmare, nu poate cuprinde toate sugestiile formulate în vederea îmbunătățirii sale. Totuși, în același timp, Parlamentul are multe motive de satisfacție.

În primul rând, Parlamentul a invitat Comisia să propună această directivă în rezoluția sa din 17 noiembrie 2005 în Cartea Verde privind achizițiile publice în domeniul apărării. Așadar, este în mare măsură, propunerea Parlamentului.

În al doilea rând, și chiar mai important, textul actual a beneficiat enorm de contribuțiile dumneavoastră pe parcursul procedurii. Un număr foarte mare de amendamente din raportul Comisiei pentru piața internă și protecția consumatorilor au fost incluse, în special cu privire la sferă de aplicare, dispoziții referitoare la căile de atac și transparență.

Comisia poate accepta toate aceste amendamente și, prin urmare, sprijină textul. Suntem convinși că această directivă va face o diferență și va contribui la o veritabilă piață europeană a apărării. Să recunoaștem, cu doar cinci ani în urmă, ideea creării acestei piețe cu instrumentele comunitare era o simplă ficțiune pentru mulți dintre noi, însă astăzi a devenit realitate. Ar trebui să nu ratăm această oportunitate.

PREZIDEAZĂ: DNA ROURE

Vicepreședintă

Alexander Graf Lambsdorff, raportor. – (DE) Doamnă președintă, doresc să îl atenționez pe colegul meu, dl Van Orden, că nu este susținut decât de extrema stângă germană. Domnului Pflüger, de stânga, doresc să îi spun că va înțelege mai bine problema dacă va arunca o privire pe legislație. Nu este vorba despre exporturi, ci despre piața internă europeană.

De altfel, este corect ceea ce a spus dna Weiler. Dumneai a declarat că aceste produse sunt scumpe pentru că nu există concurență. Da, când nu există concurență, produsele sunt scumpe. Sperăm că vom asigura o concurență mai mare pe piața internă europeană. Cu siguranță acest lucru nu va ieftini produsele, dar cel puțin va face ca prețul lor să fie unul mai rezonabil. Aceasta este o șansă importantă, o șansă de a deschide noi piețe pentru industrie și o șansă de a pătrunde și pe aceste piețe pentru întreprinderile mijlocii. Totuși - iar acest lucru este destul de important - este vorba și o șansă de transparență și, deci, de o șansă pentru numeroase organizații non-guvernamentale și pentru societatea civilă, care va putea supraveghea mai bine modul de structurare a pieței și evenimentele din cadrul acesteia.

Doresc să le mulțumesc în mod expres domnilor Mladenov și Toubon pentru faptul că au amintit eforturile deosebite depuse pentru realizarea acestui proiect. În esență, acest proiect privește cel de-al doilea pilon, respectiv consolidarea politicii europene de securitate și apărare, folosind un instrument al primului pilon, în speță o directivă privind piața internă. Fără minunata activitate a președinției franceze, care a fost un mediator între statele membre - o sarcină extrem de dificilă - demersul nu ar fi reușit niciodată.

Trebuie să extindem aceste oportunități. Va fi o șansă pentru Europa politică. Va fi o șansă pentru Politica Externă și de Securitate Comună și o șansă pentru o Europă a valorilor și a păcii. Este o șansă de care trebuie să profităm.

Tobias Pflüger (GUE/NGL). – (DE) Doamnă președintă, doresc să formulez o cerere în temeiul articolului 145 din Regulamentul de procedură. Dacă cineva emite remarci ce privesc personal un vorbitor, acesta poate răspunde pe scurt.

Vă veți putea da seama relativ rapid de cine sunt extremiștii în această situație, dacă ne uităm la esența problemei. Este vorba despre un extremism al pieței, evident în acest domeniu. Am spus că o industrie de apărare mai eficientă la nivelul Uniunii Europene ar avea, desigur, un impact asupra exporturilor de arme. Nimeni nu poate nega acest lucru. Cine sugerează altceva are o fixație asupra Uniunii Europene.

Președintele. – Dezbateră s-a încheiat.

Votul va avea loc mâine.

Declarații scrise (articolul 142 din Regulamentul de procedură)

Bogdan Golik (PSE), *în scris*. – (PL) Doresc să subliniez importanța propunerii de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind coordonarea procedurilor de atribuire a anumitor contracte de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii în domeniile apărării și securității, pe care o susțin întru totul.

Directiva deschide drumul către asigurarea de criterii transparente pentru achizițiile publice din domeniul securității și apărării, fără discriminări împotriva ofertanților din alte state membre UE, garantând totodată și securitatea acestor țări. Din acest motiv este atât de important să se poată invoca acea clauză din Tratatul de instituire a Comunității Europene care stipulează că se acceptă nerespectarea prevederilor sale dacă acest lucru este necesar pentru a proteja interesele esențiale ale unui stat membru al UE.

Producția comună, cumpărările comune și achizițiile publice vor crește șansele de succes ale Politicii Europene de Securitate și Apărare, în special având în vedere echipamentele mai avansate și, deci, mai costisitoare. Propunerea de directivă, pe care o susțin, reprezintă un pas pozitiv în direcția deschiderii piețelor statelor membre ale UE și a reducerii rivalității din sector între țările ce ar putea utiliza soluții comune și rentabile.

În același timp, doresc să-mi exprim rezervele în legătură cu prioritatea standardelor examinate pe parcursul procesului de elaborare a specificațiilor tehnice pentru achiziția echipamentelor de apărare. Ministerele de apărare trebuie să fie responsabile pentru stabilirea priorităților de punere în aplicare.

În plus, am observat că din această propunere lipsește orice referință către Codul de bune practici în lanțul de aprovizionare al Agenției Europene de Apărare, cod aplicat de furnizori. Prin urmare, nu este clar dacă acest criteriu trebuie luat în continuare în calcul la selectarea furnizorilor.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), *în scris*. – (BG) Consider cu tărie că apărarea și securitatea sunt extrem de importante pentru fiecare stat membru, însă sunt prioritare în fața tuturor celorlalte domenii din punct de vedere al interesului fiecărui cetățean al Uniunii Europene, precum și al industriei de apărare din Europa.

Nu mai e nevoie să menționez că se va aplica în continuare opțiunea de derogare de la această directivă. Din acest motiv, este indispensabil ca statele membre să își îmbunătățească legislația privind achizițiile publice în domeniul securității naționale. De asemenea, ele trebuie să profite de posibilitatea prevăzută la articolul 296 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, cu condiția exclusivă de a garanta un nivel similar de transparență, răspundere, concentrare pe rezultate și eficiență, inclusiv un mecanism adecvat pentru soluționarea disputelor.

Doresc să menționez că o directivă, indiferent cât de cuprinzătoare și specifică este, nu poate înlocui necesitatea ca industria de apărare a UE și, în general, industria sa de securitate să aibă o viziune clară. Lipsa oricărei viziuni și strategii nu poate fi compensată prin reguli și excepții care vor determina țările să „trișeze” pentru a-și proteja interesele private, comerțul en-gros sau en-detail, în funcție de dimensiunile industriei lor de apărare. Din acest motiv trebuie concepută o strategie în acest domeniu, care să mențină principiile europene.

15. Timpul afectat întrebărilor (întrebări adresate Comisiei)

Președintele. – Urmează timpul afectat întrebărilor (B6 0001/2009).

Vom analiza o serie de întrebări adresate Comisiei.

Partea întâi

Președintele. – Întrebarea nr. 30, adresată de **Colm Burke** (H-0992/08)

Obiect: Zece ani de existență a euro

Având în vedere recente serbări ce au marcat cea de-a zecea aniversare a adoptării euro, poate Comisia să comenteze în legătură cu principalele lecții învățate din punct de vedere al coordonării politicii fiscale în zona euro, în special având în vedere recenta criză financiară și economică?

Joaquín Almunia, *membru al Comisiei*. – Deși experiențele de coordonare bugetară au fost în general pozitive, se pot trage o serie de învățăminte. Analiza primilor zece ani susține ideea de creștere a eficacității supravegherii bugetare în perioadele favorabile. De asemenea, evidențiază necesitatea de a soluționa probleme mai diversificate, ce pot afecta stabilitatea macroeconomică a unui stat membru și funcționarea uniunii economice și monetare în ansamblu.

Coordonarea politicilor fiscale ar trebui să îndrume mai bine comportamentul bugetar național la nivelul întregului ciclu - atât în perioadele favorabile, cât și în cele nefavorabile. Trebuie monitorizată mai atent evoluția datoriei publice și trebuie consolidate obiectivele bugetare pe termen mediu, pentru soluționarea obligațiilor implicite. Toate aceste tipuri de evoluții implică o supraveghere bugetară sporită.

Supravegherea trebuie, însă, sporită, și pentru a se ține cont de evoluțiile din statele membre ce pot afecta durabilitatea bugetară, precum creșterea deficitelor de cont curent, divergențele inflaționale persistente, divergențele persistente în evoluția costurilor unitare cu forța de muncă sau direcțiile de creștere neechilibrată.

Supravegherea trebuie să se bazeze pe instrumentele existente. Instrumentele cheie pentru supravegherea politicilor fiscale și pentru coordonarea politicilor economice sunt precizate în mod clar în tratat și în Pactul de stabilitate și de creștere.

Recenta adoptare a planului european de relansare economică de către Comisie pe 26 noiembrie anul trecut este un eveniment de pionierat în ceea ce privește guvernarea și coordonarea bugetară.

Acesta evidențiază rolul catalizator al Comisiei în ceea ce privește politicile de stabilizare economică de urgență pe termen scurt. Pe baza propriei noastre evaluări economice, Comisia a elaborat rapid un răspuns economic cuantificat și bine susținut pentru recesiunea economică. Acțiunea rapidă a Comisiei este un răspuns la pericolele clare ale politicilor economice naționale, mai cuprinzătoare decât oricând, la această răscruce de drumuri.

Planul de relansare recunoaște separarea inherentă a sarcinilor integrate în cadrul de politică economică al UE. Din moment ce statele membre sunt responsabile pentru politica bugetară, Comisia stabilește un obiectiv global pentru stimularea fiscală suplimentară, luând în calcul volumul necesar pentru impulsivitatea economiei UE la nivel global.

Statele membre își pot stabili în mod liber dimensiunea și structura stimulentele fiscale proprii. Apar provocări în materie de coordonare și supraveghere a punerii în aplicare a măsurilor naționale. Comisia și Consiliul ECOFIN vor monitoriza împreună punerea în aplicare a măsurilor naționale, în conformitate cu principiile prevăzute în planul de relansare.

Privind înainte, o implementare judicioasă a cadrului de supraveghere fiscală va stabili așteptările privind viitoarele evoluții fiscale. Aceasta va asigura păstrarea pozițiilor durabile, împreună cu consolidarea cadrelor și reglementărilor bugetare naționale și cu punerea în aplicare a reformelor ce stopează creșterea cheltuielilor pentru vârsta a treia.

Vor fi limitate, deci, efecte adverse ale așteptărilor de creștere a deficitelor și datoriilor privind primele de risc și consumul și investițiile private.

Colm Burke (PPE-DE). – Domnule comisar, apreciez foarte mult răspunsul dvs. Având în vedere că avem o politică monetară comună, dar ținând cont și de problemele curente, vedeți un rol sporit pentru Eurogrup, respectând, însă, politicile fiscale din statele individuale? Considerați că punerea în aplicare sau adoptarea Tratatului de la Lisabona va afecta în vreun fel acest domeniu în ceea ce privește impozitarea? Consider că este important să colaborăm. Ce noi moduri de stimulare a economiilor statelor UE aveți în vedere?

Joaquín Almunia, membru al Comisiei. – Care este rolul Eurogrupului? După cum știți, Eurogrupul este în prezent un organism informal și va rămâne așa și după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Astfel, Eurogrupul nu poate adopta decizii formale, chiar dacă acestea se referă doar la membrii zonei euro ce fac parte din Consiliul Ecofin.

În ultimii trei sau patru ani, de la începutul președinției lui Jean-Claude Juncker, respectiv din ianuarie 2005, Eurogrupul a îmbunătățit conținutul agendei de discuții. Membrii Eurogrupului, împreună cu Comisia și BCE, discută această supraveghere bugetară accentuată și supravegherea economică mai cuprinzătoare pe care le-am menționat în observațiile mele introductive. Eurogrupul discută frecvent și alte probleme privind rolul extern al euro și dimensiunea externă a zonei euro.

Problemele fiscale, după cum știți foarte bine, sunt un subiect extrem de delicat. În conformitate cu prezentul tratat, dar și conform Tratatului de la Lisabona în viitor, deciziile fiscale necesită unanimitate la nivelul UE și eu nu prevăd niciun fel de modificări în cadrul de luare a deciziilor în viitorul apropiat.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Stimate comisar, mă interesează următoarea problemă. În ultimii zece ani, Eurogrupul a înregistrat un succes imens și, în special în timpul celei mai recente crize, și alte țări și-au

exprimat dorința de a se alătura grupului. Comisia se gândește deja ce state pot deveni membre în viitor? Există alte țări interesate să se alătore zonei euro pentru că au înțeles că merită să fie membre?

Nils Lundgren (IND/DEM). – (SV) Mai întâi, aș dori să adresez următoarea întrebare: dacă succesul din ultimii zece ani a fost atât de mare, de ce Italia și Grecia, spre exemplu, au o rată a bonurilor de trezorerie cu câteva procente mai mare decât cea a Germaniei?

În al doilea rând, de ce rata dobânzii pe zece ani în Suedia este cu 0,4% mai mică decât cea a Germaniei, iar cea a Finlandei, cu 0,6% mai mare, când ambele sunt țări bine gestionate?

Joaquín Almunia, membru al Comisiei. – După cum știți, Slovacia s-a alăturat zonei euro în acest an, la 1 ianuarie, deci în prezent 16 din cele 27 de state membre ale UE participă complet la UEM și au aceeași monedă. Cine va urma? Nu este de competența Comisiei să răspundă la această întrebare. Candidații ce doresc să se alătore zonei euro trebuie să solicite acest lucru. În prezent, știm ce state membre UE doresc să se alătore zonei euro cât mai curând, însă, din păcate, ele nu îndeplinesc toate criteriile cerute de tratat - statele baltice, Ungaria și altele - și știm că există două state membre ale UE, respectiv Marea Britanie și Danemarca, ce dețin o clauză de neparticipare care le permite să fie excluse de la responsabilitatea tuturor statelor membre de a se pregăti și de a-și pregăti economiile pentru a se alătura într-o zi zonei euro.

Nu știu ce stat se va alătura primul zonei euro, după Slovacia. Poate unul din cele două state membre cu clauză de neparticipare. Este posibil ca în următoarele luni, Danemarca, de exemplu, să decidă renunțarea la clauza de neparticipare și să solicite să se alătore zonei euro. De fapt, Danemarca îndeplinește toate criteriile pentru a se alătura zonei euro conform tratatului, însă acest lucru trebuie decis de autoritățile daneze, de parlamentul danez și, poate, de cetățenii danezi într-un referendum.

În această dimineață sărbătorim cea de-a zecea aniversare a euro. Sunt sigur că în următorii zece ani toate - sau aproape toate - statele membre ale UE se vor alătura zonei euro, deoarece, în această dificilă perioadă de criză economică, au crescut considerabil avantajele de a fi membru al zonei euro. Cei care nu s-au alăturat încă zonei euro își dau seama că avantajele sunt mult mai mari și mult mai importante decât responsabilitățile sau dificultățile cu care se vor confrunta în calitate de membri ai zonei euro.

În ceea ce privește observațiile dvs., în locul dvs. nu aș argumenta împotriva zonei euro din punctul de vedere al ratelor dobânzii. Vedeți ce s-a întâmplat cu rata dobânzii din Danemarca în această perioadă de criză. Danemarca nu este membră a zonei euro, însă moneda ei este corelată cu euro, iar banca centrală din acest stat urmează îndeaproape deciziile Băncii Centrale Europene. Piețele nu recompensează statele din afara zonei euro. Din contră, le impun prime de risc mai ridicate.

Președintele. – Întrebarea nr. 31, adresată de **Paulo Casaca (H-1016/08)**

Obiect: Colapsul prețurilor la produsele lactate pe piața UE

Conform unui document de lucru al Comisiei din 21 noiembrie 2008 privind monitorizarea tendințelor prețurilor, anexat la comunicarea privind prețurile alimentelor în Europa (p. 9), între octombrie 2007 și octombrie 2008 prețul untului pe piața UE s-a redus cu 30%, în timp ce prețul laptelui praf a scăzut cu 40%. Ambele prețuri par, deci, să coboare fără încetare, către nivelurile de intervenție.

Comisia crede că, având în vedere aceste tendințe ale pieței, conținutul propunerii sale elaborate acum un an în legătură cu creșterea cotelor de lapte, aprobată de Parlament și Consiliu, trebuie menținută nemodificată?

Comisia este de părere că limitele existente conform normelor actuale în ceea ce privește intervenția pentru laptele praf și unt sunt suficiente pentru a preveni consecințe dezastruoase pentru veniturile fermierilor într-o regiune precum insulele Azore, unde activitatea acestora depinde integral de piața produselor lactate precum cele menționate?

Mariann Fischer Boel, membră a Comisiei. – Voi începe prin a descrie situația de acum câțiva ani. Ne amintim cu toții că sectorul produselor lactate era foarte stabil, cu foarte puține fluctuații de prețuri, însă în ultimii ani situația s-a modificat dramatic. În primul rând, în 2007, îmi amintesc foarte clar că în august și septembrie s-au înregistrat creșteri enorme ale prețurilor la produsele lactate, iar apoi, anul trecut, prețurile au scăzut la fel de mult sau poate chiar mai mult, astfel încât, în prezent, ele sunt foarte apropiate de cele de intervenție și, în unele părți ale Europei, chiar sub nivelul de intervenție.

Pot asigura membrii Parlamentului că sunt foarte preocupată de deteriorarea rapidă a pieței europene a produselor lactate. Am stabilit măsuri de protecție, ce pot fi activate, pentru a susține sectorul produselor lactate și am început deja să le punem în aplicare.

Spre deosebire de situația normală, unde regimul de depozitare privată pentru unt se activează în mod normal la 1 martie, am decis să activăm regimul la 1 ianuarie, ceea ce înseamnă că este eligibilă și producția din decembrie. Alte instrumente de susținere a sectorului produselor lactate sau a pieței lactatelor într-un mod eficient sunt cumpărările de intervenție sau acordarea de restituiri la export.

În ceea ce privește sistemul de intervenție care începe în martie - acoperind, deci, și producția din februarie - untul și laptele praf degresat se pot cumpăra până la sfârșitul lui august. Mai întâi, pentru cantități fixe la prețuri fixe, apoi printr-un sistem de ofertare în caz că este necesar.

Doresc să vă reamintesc și situația din 2007. Cred că toți ne amintim de reacția imediată și rapidă observată de Parlamentul European, de Consiliu, de statele membre, care a exercitat presiuni enorme asupra mea pentru a crește imediat cotele și, astfel, pentru a relaxa situația prețurilor de consum.

Doresc să fiu foarte clară astăzi, să încerc să elimin neînțelegerile care circulă privind faptul că creșterea cotelor de lapte este de vină pentru prețurile foarte reduse ale produselor lactate din ziua de astăzi. Realitatea este că, în pofida creșterii cu 2% a cotei, care s-a produs după luna aprilie a acestui an, producția de lapte a scăzut de fapt. Acest lucru se vede acum, pentru că o creștere a cotelor reprezintă o posibilitate de producție pentru statele membre sau pentru fermieri, dar cu siguranță nu este o obligație. Aceasta arată în mod clar că producătorii de produse lactate reacționează la semnalele pieței.

Prin urmare, modificările relativ reduse pe care le-am observat la sistemul de cote nu pot să explice sub nicio formă volatilitatea actuală a pieței. Cererea redusă exprimată de consumatori este probabil o reacție la prețurile ridicate de anul trecut, când consumatorii au încercat sau au dorit să se îndepărteze de produsele lactate de înaltă calitate, cu preț ridicat. Apoi, desigur, există problema climatului economic din aceste zile. Din același motiv, este important să nu ne păcălim singuri crezând că putem decide pentru întregul sector prin gestionarea pieței lactatelor la nivel microeconomic. Concluzia trebuie să fie că sistemul de cote nu a putut asigura stabilitatea pieței.

În ceea ce privește problema din Azore, autoritățile portugheze au făcut tot posibilul pentru a solicita cote de lapte crescute pentru acestea, întrucât Insulele Azore par a fi extrem de competitive, iar creșterea producției pare să le avantajeze. Sunt aproape sigur că aceste cote mai mari și renunțarea ulterioară la sistemul de cote vor avantaja sectorul lactatelor din Azore. Cred că așa vor sta lucrurile, deși aceste frumoase insule sunt destul de departe, iar laptele trebuie transportat între nouă insule.

În încheiere, asigur Parlamentul că voi gestiona instrumentele politicii pentru lactate într-un mod responsabil, pentru a asigura o plasă eficientă de siguranță pentru sectorul lactatelor.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Vă mulțumesc pentru clarificări, doamnă comisar. Regret că nu vă pot împărtăși optimismul în ceea ce privește modul în care aceste creșteri ale nivelurilor permise de producție vor avantaja producția din Azore.

Vă pot asigura că aceste efecte au un impact profund asupra veniturilor fermierilor din Regiunea Autonomă Azore și, cu siguranță, și din alte părți ale Europei. Conform unei reviste de săptămâna aceasta, se estimează o scădere cu peste 60% a prețului laptelui praf pe piața mondială, în comparație cu nivelul din august 2007. Aceste măsuri nu au avut încă niciun impact, însă sper ca efectele lor să se facă observate în curând. Din acest motiv, doamnă comisar, vă solicit să vă concentrați întreaga atenție pe această situație.

Mariann Fischer Boel, membră a Comisiei. – Știți, desigur, că mă bucură întotdeauna să port un dialog și o discuție cu dvs. în legătură cu importanța sectorului agricol și cu insulele Azore.

Ne aflăm astăzi într-o situație extrem de dificilă pentru piață. Acesta nu este doar cazul insulelor Azore, ci este chiar situația generală din întreaga Europă. Prețurile scad la un nivel pe care nu ni l-am fi imaginat în urmă cu doar șase luni. Pot doar să vă asigur - și cred că aveți încredere în capacitatea mea de a găsi soluțiile potrivite la momentul potrivit - că acesta este modul în care vom gestiona sistemul în această situație.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – La mulți ani, stimate comisar, deși veștile privind sectorul lactatelor nu sunt bune.

Aș dori să vă întreb în mod explicit, doamnă comisar - pentru că ați făcut referire la o parte din factorii ce au dus la căderea prețurilor - dat fiind că nu știm cu exactitate nici de ce prețurile au crescut atât de brusc, există o analiză detaliată privind motivul scăderii bruște? Aveți încredere că reformele aferente bilanțului de sănătate sunt suficiente, luând în calcul această nesiguranță? În ultimul rând, o plasă de siguranță este suficientă dacă distrugem încrederea producătorilor, iar aceștia reduc producția de lapte, așa cum se întâmplă acum?

Mariann Fischer Boel, membră a Comisiei. – În primul rând, cred că situația prețurilor foarte reduse la lapte este provocată de mai multe cauze.

Cauza principală este, poate, faptul că piața rusă este extrem de importantă pentru Uniunea Europeană și, recent, în sectorul economic rus a avut loc o devalorizare considerabilă, ceea ce înseamnă că prețurile au crescut enorm pentru consumatorii ruși. Nu cunosc cifrele exacte, dar devalorizarea este de cel puțin 50%. Prin urmare, au scăzut brusc posibilitățile de a ne putea vinde produsele în Rusia. În plus, după cum am spus deja, se manifestă consecința prețurilor ridicate înregistrate în 2007. O parte din populație a renunțat oarecum la produsele lactate, având în vedere prețul acestora, și, evident, nu și-a reconsiderat decizia. Apoi, există situația de astăzi, cea a nesiguranței din situația economică generală.

Dna McGuinness a întrebat dacă suntem de părere că este suficient de bine ceea ce am făcut prin bilanțul de sănătate. Problema este că acest bilanț de sănătate nu începe până la 1 ianuarie 2010, când vor fi disponibile diferitele instrumente pentru susținerea diferitelor sectoare. Am observat, pe parcursul discuțiilor, că ne confruntăm cu noi provocări și am rezervat fonduri modulate pentru acele noi provocări. Însă acestea nu sunt în vigoare în 2009. Din acest motiv am propus Parlamentului European, Consiliului și Consiliului Ecofin să cheltuiască o parte din așa-zisa sumă nefolosită - un total de 5 miliarde de euro de la agricultură, iar pentru politica de dezvoltare rurală este nevoie de 1,5 miliarde euro - acum, în 2009. Parlamentul și Consiliul vor decide dacă se poate cheltui o parte din acești bani.

Dacă vă amintiți de lista noilor provocări, era menționat și sectorul produselor lactate. Prin urmare, sper că se va ajunge la un acord în Parlament și că se va decide ca o parte din acești bani să fie folosită, nu exclusiv, dar și pentru provocările cu care se confruntă sectorul lactatelor.

Președintele. – Întrebarea nr. 32, adresată de **Johan Van Hecke** (H-1018/08)

Obiect: Microcredite

În mai 2008, comisarul Mariann Fischer Boel a propus realocarea finanțării UE folosită anterior pentru subvențiile de export, pentru susținerea prețurilor și pentru transformarea excedentelor în microcredite, astfel încât să li se poată oferi fermierilor din țările în curs de dezvoltare posibilitatea de a achiziționa semințe și îngrășăminte. Microcreditele sunt, desigur, un ajutor important pentru combaterea sărăciei și un instrument pentru realizarea obiectivelor mileniului. În aprilie 2008, printr-o declarație scrisă, Parlamentul a solicitat eliberarea mai multor resurse pentru proiectele de microcredite.

Ce măsuri a luat Comisia până acum în urma acelei propuneri?

Jim Allister (NI). – Nu este normal ca după persoana ce adresează întrebarea să se preia două întrebări suplimentare și nu am indicat, chiar la începutul întrebării adresate comisarului, că am o întrebare suplimentară?

De ce nu mi s-a solicitat intervenția?

Președintele. – Domnule Allister, nu am știut că aveți de pus o întrebare. Dacă aș fi știut, v-aș fi dat cuvântul.

Jim Allister (NI). – Cu tot respectul, echipa dvs. a arătat că s-a observat solicitarea mea. Deci, dacă echipa dvs. a știut acest lucru, și dvs. ați știut.

De ce nu ați fost informată?

Președintele. – Îmi pare rău, conform celor spuse de echipa mea, nimeni nu v-a văzut.

Louis Michel, membru al Comisiei. – (FR) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, discuțiile dintre Parlament și Consiliu privind adoptarea regulamentului de instituire a asistenței alimentare pentru Europa au condus la decizia de a nu utiliza fondurile disponibile în cadrul titlului 2 din buget pentru finanțarea acestui mecanism, contrar propunerii Comisiei. Cu toate acestea, Regulamentul Parlamentului European și al Consiliului adoptat la 16 decembrie 2008 prevedea un buget de 1 miliard de euro în cadrul titlului 4 din buget pentru perioada 2008-2010. Acesta va fi folosit pentru finanțarea măsurilor de susținere a agriculturii

și securității alimentare în statele în curs de dezvoltare care sunt cele mai afectate de criza alimentară. În multe dintre aceste măsuri este prezent microcreditul, precum și alte instrumente de consolidare a producției agricole și rurale. Parlamentul va avea dreptul de a examina programarea activităților finanțate prin acest mecanism, conform prevederilor regulamentului de comitologie. Vă pot spune că în februarie se va prezenta un pachet inițial de aproximativ 300 milioane euro, care implică 24-25 de state, în timp ce planul general de utilizare a întregului mecanism va fi prezentat de către Comisie și va fi adoptat până la 1 mai 2009.

Comisia se declară în favoarea dezvoltării instituțiilor de microcreditare și microfinanțare la un nivel mai general. Pe lângă creditare, acestea din urmă oferă o gamă largă de servicii financiare, inclusiv produse de economisire, produse de asigurări, transferuri monetare și sisteme de plată. Comisia are obligația de a facilita accesul persoanelor celor mai defavorizate și al celor cu venituri mici la aceste servicii financiare. Ea consideră că bariera cea mai puternică împotriva dezvoltării sistemelor financiare pentru cei mai defavorizați nu este lipsa finanțării, ci mai degrabă lipsa capacității instituționale și tehnice. Din acest motiv, Comisia își concentrează eforturile pe consolidarea puterilor instituționale ale operatorilor de microfinanțare. În plus, acolo unde accesul la capital se dovedește a fi o limitare semnificativă pentru instituțiile de microfinanțare, de exemplu în cazul în care o instituție de microfinanțare dorește să-și dezvolte serviciile în zonele rurale, Comisia poate finanța necesitățile capitale ale acestor instituții prin instituții financiare specializate, precum Banca Europeană pentru Investiții (BEI), folosind credite pentru a acorda împrumuturi sau pentru contribuții la capital. În anumite cazuri, în cazul înființării unor noi instituții de microfinanțare, Comisia poate decide și să furnizeze finanțare pentru aceste noi entități, prin ONG-uri specializate. În plus, pe baza acestor avantaje comparative, BEI gestionează operațiunile de microfinanțare în cadrul general al mecanismelor finanțate prin bugetul UE, respectiv FEMIP (Fondul euromediteranean pentru investiții și parteneriat) în cazul regiunii mediteraneene sau prin intermediul Fondului european de dezvoltare, care este mecanismul de investiții pentru statele din Africa, zona Pacificului și Caraibe.

Johan Van Hecke (ALDE). – (NL) Domnule președinte, toți cei de aici am salutat decizia de a aloca 1 miliard de euro pentru cei mai săraci fermieri din statele care au fost cele mai afectate de criza alimentară, însă, personal, regret că nu a avut succes propunerea Comisiei de a folosi în acest scop fondurile neutilizate de la agricultură, din cauza presiunii unor state membre și a unei părți din Parlament.

După cum a spus comisarul, Comisia acordă o mare importanță microcreditelor ca instrument eficient de combatere a sărăciei, însă, recent, s-au ridicat o serie de întrebări și critici, în speță asupra accesibilității acestora. Populația consideră că acesta este un instrument urban la care zonele rurale nu au acces.

Întrebarea pe care o adresez Comisiei este următoarea: s-a realizat o evaluare globală a acestui instrument?

Louis Michel. – (FR) Desigur, după cum am spus, lucrăm la elaborarea mecanismului ce ne va permite utilizarea imediată a resurselor financiare alocate acestui scop.

Din punctul meu de vedere, nici natura acestor fonduri, nici originea lor nu prezintă o problemă din punctul de vedere al capacității. Este clar că, inclusiv în cazul proiectelor rurale, nu va exista nicio problemă. Prin urmare, nu trebuie să vă faceți griji în acest sens; nu ar trebui să existe dificultăți și, în orice caz, preocuparea pe care ați exprimat-o va fi tratată pe larg, după cum veți putea vedea, în primul pachet, care va apărea la finalul lui februarie, dar și în planul general, care va fi disponibil cel târziu la 1 mai.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Am o singură întrebare scurtă. Ați avut în vedere posibilitatea instituirii anumitor controale asupra acestor microcredite pentru a încuraja populația să se axeze pe comerțul echitabil sau pe culturile organice și considerați că acest fel de controale ar fi utile? Sau sunteți de părere că nu contează dacă se implementează sau nu cerințe de acest gen?

Louis Michel. – (FR) Evident, nu mă pot implica în managementul direct al statelor în curs de dezvoltare. Acestea au de regulă politici extrem de fragile în aceste privințe. Cred că am înțeles esența întrebării dvs. și consider că, în principiu, abordarea pe care o sugerați pare promițătoare. Înțeleg ce anume sperați să obțineți în acest mod. Voi încerca să analizez din nou problema și să încerc să o integrez în discuțiile curente, apoi să apelez la dvs. pentru a vedea cum putem soluționa situația.

Probabil vă gândiți la stimulente ce ne-ar putea oferi posibilitatea să direcționăm anumite politici mai mult către fermele familiale mici și așa mai departe. Consider că, într-o serie de state în curs de dezvoltare, agricultura organică este fără îndoială o opțiune, dacă s-ar putea crea sectoare. Aceasta este, însă, doar o idee de-a mea. Dacă putem crea un sector într-o țară cu excedent de producție agricolă la un moment dat, aceasta ar reprezenta, desigur, o diversificare interesantă, cu valoare adăugată ridicată. Oricum, îmi dau seama că

sugestia dvs. este utilă și vă promit că vă voi implica, astfel încât să puteți colabora cu echipa mea, pentru a vedea cum integrăm propunerea în discuțiile noastre.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Este preocupat comisarul în legătură cu faptul că problema securității alimentare globale, care face parte din această întrebare, nu mai este pe prima pagină a agendei politice din cauza crizei economice globale? Ce măsuri ia Comisia pentru a se asigura că acestei probleme i se acordă atenția cuvenită, având în vedere că, zilnic, 30 000 de copii mor de foame?

Louis Michel. – (FR) Câteodată mă surprind unele întrebări; și nu fiindcă nu am vorbi despre aceste lucruri și nu am lucra cu ele în fiecare zi. Întrebarea dvs. pleacă de la premisa că Comisia nu se arată interesată să continue o activitate care, de fapt, în mare măsură a fost inițiată de către ea, cu ajutorul și susținerea Parlamentului.

Puteți sta liniștită; trebuie să vă spun că aceasta este o problemă interesantă, deoarece faptul că prețurile au scăzut de la criza alimentară de acum câteva luni îi poate face pe unii să creadă că problema s-a rezolvat. Deși au scăzut, prețurile nu vor reveni la nivelul relativ redus la care se aflau înainte. Aveți, deci, dreptate să subliniați acest aspect și să arătați că încă există criză alimentară și că aceasta va rămâne o problemă timp de mulți ani. Puteți să fiți sigură că voi monitoriza foarte îndeaproape acest subiect; nu vom uita.

Partea a doua

Președintele. – Întrebarea nr. 33, adresată de **Marian Harkin** (H-0970/08)

Obiect: Reforma bugetară

Rezultatele consultării publice a Comisiei cu tema „Reforma bugetului - o schimbare pentru Europa” au solicitat Comisiei să accentueze eficiența și eficacitatea în elaborarea bugetului, prin creșterea transparenței și a accesului publicului la acesta. Pe lângă aceasta, recenta publicație a raportului Curții de Conturi din 2007 a prezentat diverse recomandări din punct de vedere al echilibrului costuri/riscuri, al monitorizării și raportării, al simplificării instrumentelor și al îmbunătățirii informațiilor și controlului asigurat de statele membre. Comisia poate formula observații cu privire la măsurile pe care le va lua pentru a aborda principalele rezultate ale consultării publice și ale raportului Curții de Conturi din punctul de vedere al creșterii performanței și al reducerii la minimum a sarcinilor administrative?

Dalia Grybauskaitė, membră a Comisiei. – Am două întrebări astăzi în legătură cu reforma bugetară, una mai generală și alta mai specifică, privind problemele agricole. Mă bucură faptul că am cel puțin două întrebări, pentru că am solicitat un interes mai mare din partea Parlamentului.

Ca răspuns la prima întrebare, aceasta este mai generală și se referă mai mult la elaborarea bugetului european și la eficiența acestui proces. O parte din consultarea publică s-a axat în mod specific pe realizarea unei elaborări mai eficiente, mai rapide, mai simple și mai transparente a bugetului european. Consultarea publică a solicitat vehement creșterea eficienței și eficacității bugetului european, în special prin simplificarea și proporționalitatea bugetului și controlului administrativ.

În acest context, s-au identificat o serie de aspecte, dintre care o parte deja capătă contur la nivelul Comisiei. Printre aceste inițiative deja puse în aplicare se află Inițiativa europeană în materie de transparență. Grație acestei inițiative, Comisia a furnizat deja un prim răspuns la necesitatea de sporire a deschiderii și a accesibilității bugetului.

Câteva alte probleme menționate în consultare merită toată atenția noastră. Prima este integrarea cheltuielilor în prezent extrabugetare - așa-numita bugetizare a fondurilor. Astfel s-ar dezvolta, evident, sinergiile, legitimarea și simplificarea administrativă, dar nu am înregistrat prea mare succes de-a lungul anilor în acest sens. Știți acest lucru în legătură cu unele fonduri. Responsabilitățile statelor membre sunt un alt element important. Este important să consolidăm în continuare responsabilitățile statelor membre, care gestionează peste 80% din bugetul european, în special în domeniile care fac obiectul gestionării comune. Responsabilitățile trebuie alocate într-o manieră mai clară între statele membre și Comisie. Sperăm că această situație se va îmbunătăți parțial, odată cu aplicarea Tratatului de la Lisabona.

Al treilea element este rigiditatea bugetului nostru. Bugetul european actual este încă destul de rigid, negocierile pentru mecanismul alimentar sau planul european de relansare, în special în mediul actual, fiind doar câteva exemple recente. Apoi, există probleme privind aprovizionarea cu gaze în Europa, pentru că nu putem livra sau stabili un acord între statele membre pentru a investi în viitoare proiecte, precum interconectările sau

stocarea gazelor. Acest lucru arată din nou cât de mult trebuie să investim în capacitățile operaționale de reacție ale bugetului european.

Cel de-al treilea grup de probleme care au fost menționate în consultări priveau reducerea la minimum a sarcinii administrative. Comisia a realizat deja o serie de angajamente. În planul de acțiune către un cadru integrat de control intern, Comisia s-a angajat să formuleze propuneri pentru reguli simplificate privind aspectele de eligibilitate a costurilor. Aceasta implică și extinderea utilizării sumelor forfetare sau a ratelor fixe, când este cazul. În recenta sa comunicare privind riscul tolerabil, Comisia propune redefinirea sistemului de control din punctul de vedere al obiectivelor de risc și al unui nivel acceptabil de eroare. Sperăm să ne bucurăm de susținerea Parlamentului în aceste discuții politice și, ulterior, în cadrul negocierilor cu Consiliul.

Comisia speră să obțină sprijinul Parlamentului în general, pentru raționalizarea și simplificarea elaborării bugetului și pentru examinarea viitoarei legislații. Vă mulțumesc pentru întrebări. Aceasta este de regulă cea mai puțin atractivă întrebare pe care o primim, fiindcă este tratată uneori drept prea tehnică. Indiferent cât de bune sunt deciziile politice luate, orice politică bună poate eșua dacă nu avem suficiente mecanisme de elaborare.

Marian Harkin (ALDE). – Vă mulțumesc pentru răspunsul cuprinzător, doamnă comisar. Ați vorbit despre responsabilitatea statelor membre. Puteți specifica ce progrese s-au înregistrat în simplificarea bazei de calcul pentru costurile eligibile și utilizarea mai extinsă a plăților cu sume forfetare, în special în domeniul fondurilor structurale?

Cea de-a doua întrebare se referă la documentul de consultare în sine și la răspunsul în mare măsură negativ dat agriculturii. Analizând documentul de consultare, acesta enumeră provocările viitorului, precum diversitatea, progresul științific și tehnic, economia bazată pe cunoaștere, modificările climatice, securitatea energetică, dar nu menționează siguranța alimentară. Deci, răspunsul negativ dat agriculturii este influențat în mod necorespunzător chiar de acest document?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - Aș dori să menționez faptul că anul 2009 este anul inovării și creativității.

De asemenea, avem o altă prioritate, și anume schimbările climatice, și nu trebuie să uităm faptul că, inclusiv în Planul european de redresare economică, necesitatea finanțării infrastructurilor prioritare, precum cele de energie și cele pentru transport, reprezintă o prioritate.

Cum se reflectă acestea în reforma bugetară?

Dalia Grybauskaitė, membră a Comisiei. –Deci, încă trei întrebări.

În legătură cu fondurile structurale și ceea ce facem deja: În cadrul negocierilor cu Parlamentul privind bugetul pe 2009, am stabilit deja și am declarat că vom accelera absorbția și vom flexibiliza procesul de luare a deciziilor pentru statele membre, inclusiv în ceea ce privește modul de utilizare a fondurilor structurale. Acest lucru este inclus și în planul nostru de recuperare. Este important și estimăm că ne va ajuta să accelerăm utilizarea fondurilor structurale de aproximativ 6 miliarde de euro doar în anul 2009. Aceasta este obligația noastră față de Parlament, asupra căreia am convenit în cadrul Consiliului și cu statele membre, care au susținut aceste eforturi.

Prin urmare, de la Comisie au trecut mai departe două pachete de modificări de reglementări, care sper că se află deja undeva în Parlament, cel puțin în Comisia pentru politică și planificare regională, și în Consiliu, iar noi sperăm ca acestea să fie adoptate foarte repede, pentru ca statele membre să le poată utiliza.

În legătură cu siguranța alimentară și relațiile PAC: Întrebarea dvs. e foarte interesantă și îmi pot imagina ce întrebări voi primi de la alți membri. Este o întrebare foarte sensibilă privind PAC în general. Am primit numeroase critici în cadrul procesului de consultare privind calitatea PAC, îndreptate nu împotriva politicii, ci a calității și capacității de a reacționa și de a ajuta în timp util.

Politica este destul de costisitoare prin simpla ei natură și în acest fel a fost percepută de majoritatea participanților. Desigur, aveți absolută dreptate, considerăm că în viitorul apropiat și pe termen scurt această politică se va schimba, pentru a se investi mai mult în aspecte de mediu și de sănătate, inclusiv în siguranța alimentară. Probabil acesta este felul în care vom vedea viitorul pe termen lung.

Desigur, nu totul a corespuns dorințelor tuturor participanților. Am încercat să fim cât mai obiectivi. Am publicat toate materialele de consultare. Acest lucru s-a discutat la conferința din noiembrie condusă de Președintele Barroso și toate documentele vor fi publicate, inclusiv investigațiile noastre privind sugestiile

provenite de la centrele de cercetare, toate materialele de consultare și rezumatul nostru. Deci, documentele sunt publice; sunt disponibile. Nu reprezintă încă opinia noastră. Am încercat să fim obiectivi și să nu ne raliem unei opinii, ci am dorit să vedem reacția publicului. Am vrut să vă oferim o opinie obiectivă privind felul în care suntem văzuți din exterior, cu politicile sau bugetul nostru, și pentru a putea utiliza aceasta în vederea pregătirii ulterioare a deciziei politice.

În legătură cu cea de-a treia întrebare privind prioritățile, aveți absolută dreptate. Toată lumea discută acest subiect. Știm ce trebuie să facem. Statele membre știu, guvernele știu, dar nu se ajunge întotdeauna la un acord atunci când este vorba de bani. Negocierile privind finalizarea bugetului se axează de regulă pe negocierile pentru o returnare corectă. Cine returnează însă același lucru? În special acum, pe parcursul acestei recesiuni economice - când există asemenea probleme grave cu energia și cu exteriorul - în special acum trebuie să ne concentrăm din nou și să nu uităm că scopul strategic, pe care trebuie să îl urmărim cu toții, Comisia și dvs., este acela de a elabora documentul strategic privind reforma bugetară.

Președintele. – Întrebarea nr. 34 adresată de **Mairead McGuinness** (H-0996/08)

Obiect: Reforma bugetară a UE

Comisia este mulțumită de felul în care recenta consultare publică „Reforma bugetului - o schimbare pentru Europa” reflectă opinia majorității cetățenilor europeni; sau „unicul mesaj” emis de „sute de voci” reflectă într-adevăr întreaga opinie privind UE?

Care sunt principalele concluzii la care se poate ajunge și care sunt modificările majore la nivelul cheltuielilor UE în viitor, conform opiniei Comisiei?

Mai exact, care vor fi principalele reforme în ceea ce privește cheltuielile agricole, conform așteptărilor Comisiei?

Dalia Grybauskaitė, *membră a Comisiei*. – Întrebarea mi-a fost adresată punându-se accentul pe rezultatul agricol al consultărilor agricole, dar a inclus și alte elemente mai generale, deci aș dori să încep cu o serie de observații generale.

În ceea ce privește consultările lansate, am fost foarte mulțumiți pentru că a fost prima dată în istoria Europei când dezbaterea s-a desfășurat atât de deschis, cu participarea tuturor celor capabili și interesați. Ne-au ajutat mult ONG-urile, guvernele, centrele de cercetare, societatea civilă, iar acest lucru a fost și va fi foarte util pentru noi.

Consultarea reflectă, desigur, o gamă foarte variată de opinii și perspective ce nu se pot reduce la unul sau două mesaje particulare, dar contribuția a avizat în mare măsură abordarea generală a Comisiei privind reforma bugetară, în vederea unei viziuni strategice care să maximizeze valoarea adăugată europeană pentru fiecare euro cheltuit din bugetul european. Acestea oferă criterii pentru definirea noțiunii și a opiniilor privind găsirea unui echilibru între stabilitatea și responsivitatea bugetului european.

Mulți participanți sunt de acord că bugetul a evoluat semnificativ în timp, dar doar puțini sunt complet mulțumiți de structura sa actuală. Consultările stabilesc un sens al priorităților din punctul de vedere al provocărilor la care trebuie să răspundă Europa, în capul listei aflându-se modificările climatice și competitivitatea globală.

Contribuțiile propun de asemenea o gamă de posibile reforme ce privesc politicile specifice de cheltuieli, sistemul financiar și modul de elaborare a bugetului. Pe site-urile web ale Comisiei sunt disponibile informații mai detaliate, după cum am menționat deja.

În final, în ceea ce privește agricultura, consultarea arată un consens relativ privind necesitatea unei reforme suplimentare pentru PAC. Unii consideră că este mai bine să se continue reforma de-a lungul acelorași direcții ca și bilanțul de sănătate anterior sau revizuirea intermediară, alții sunt în favoarea unor modificări mai radicale. Majoritatea participanților accentuează necesitatea de transformare a PAC sau de concentrare pe competitivitatea agriculturii europene, pe răspunsul la modificările climatice, siguranța alimentară și cerințele de calitate, precum și pe alte obiective de mediu. Opiniile privind natura și dimensiunea modificării necesare sunt, însă, diferite.

Așteptările Comisiei privind principalele domenii de cheltuieli, în special în agricultură, depind de activitatea continuă bazată pe consultare, evaluare tehnică, contribuții științifice și discuții de politică sectorială. Acestea vor face parte din răspunsul politic ce va urma ulterior în acest an. Atunci, Comisia va elabora documentul strategic și sper ca, în colaborare cu dvs., să ne putem îndeplini împreună sarcinile.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Vă mulțumesc, domnule comisar, nu doar pentru răspuns, ci și pentru comentariile dvs. în legătură cu declarația lui Marian Harkin privind securitatea alimentară. Consider că piața prezintă o mare lacună.

Doresc să vă atrag atenția în legătură cu raportul pe care l-am elaborat și care a fost votat astăzi în Parlament de către o majoritate covârșitoare de persoane ce susțin PAC și rolul acesteia pentru securitatea alimentară globală, dar și asupra discuției purtate în legătură cu scăderea veniturilor din activitățile de lăptărie. Trebuie să îi trezim la realitate pe cei ce sugerează reforme drastice. Vorbim aici mâncarea pentru cetățenii Europei și despre veniturile celor care locuiesc în mediul rural și îl gestionează. Doresc să rețineți acest lucru pe măsură ce avansăm.

Göran Färm (PSE). – (SV) Doresc să adresez comisarului o scurtă întrebare. Am luat parte la excelenta conferință a Comisiei din decembrie, privind revizuirea intermediară a bugetului. În această conferință, comisarul a ținut un excelent discurs proactiv privind importanța emiterii de propuneri de amendamente. Există, însă, zvonuri, ce susțin că nu va exista nicio propunere privind revizuirea intermediară a bugetului până *după* alegerile pentru Parlamentul European și după alegerile federale germane din septembrie. Întrebarea mea este simplă: comisarul va emite o propunere de revizuire intermediară a bugetului înaintea verii sau nu va face acest lucru până după alegerile federale germane?

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Doamnă comisar, doresc să vă mulțumesc pentru răspunsurile precise și deschise și să spun că discuțiile privind reformele bugetare se desfășoară de ceva mai mult de un an. Cum influențează criza financiară aceste discuții? Aș dori să știu și dacă se vor căuta alte modalități pe parcursul reformei bugetare, astfel încât în viitor să putem evita crizele financiare precum cea de acum?

Dalia Grybauskaitė, membră a Comisiei. – În ceea ce privește un control în funcție de situația reală, sunt complet de acord că toate deciziile pe care le vom lua, în special cele strategice, trebuie să fie foarte responsabile din punct de vedere politic. Nu trebuie să le schimbăm pe cele bune, ci să scăpăm de cele vechi sau nu foarte eficiente.

În ceea ce privește revizuirea intermediară, cred că există o neînțelegere. Nu ni s-a solicitat niciodată să elaborăm o revizuire intermediară a bugetului european. Ni s-a cerut să elaborăm documentul complet de reformă bugetară până la finalul anului 2009 și noi vom fi cei care vom decide momentul - unde este mai corespunzător din punct de vedere politic sau unde putem obține un răspuns mai eficient și eficace. Personal, aș fi dorit să fie elaborat mai devreme - poate în primăvară. Trebuie, însă, realizat un control serios în funcție de situația reală, pentru că vor avea loc alegerile, poate ratificarea Tratatului de la Lisabona etc. Nu trebuie să irosim o propunere bună și să lăsăm ca aceasta să fie umbrită de evenimentele operaționale. Să îl lăsăm pe Președintele Barroso să decidă data finală, noi suntem pregătiți, iar Comisia este gata de lucru.

(LT) Domnule Paleckis, întrebările dvs. sunt într-adevăr foarte importante, foarte profunde, aș spune chiar atât de profunde și importante încât nici întregul buget european nu ar putea da un răspuns. Întrebările dvs. sunt într-adevăr strategice, având în vedere că niciun buget nu ar putea reacționa eficient, acum sau în viitor, la o criză financiară precum cea de acum.

Bugetul european reprezintă doar 1% din produsul intern brut, dar criza financiară a fost provocată nu de o lipsă de bani, ci mai degrabă din cauza unor probleme de supervizare, din cauza globalizării sistemului financiar, a monopolizării acestuia și din multe alte motive.

Bugetul european, la fel ca bugetul unei organizații internaționale de dimensiuni foarte reduse, are, desigur, o anumită gamă de instrumente, dar nu este unul de mari dimensiuni. Această gamă nu este formată în principal din finanțe sau bani efectivi, ci mai degrabă din reglementări, măsuri de control, recomandări, inclusiv în domeniul politicii macroeconomice. Acest lucru este probabil chiar mai important decât suma de bani pe care o avem efectiv sau pe care o putem injecta.

În prezent există Fondul de ajustare la globalizare, instrumentul de flexibilitate și altele, însă acestea nu sunt chiar eficiente sau eficace. Chiar din acest motiv, în cadrul planului de relansare, Comisia a propus investirea celor 5 miliarde de euro în modificări structurale strategice asupra interconexiunilor energetice și a altor proiecte de infrastructură energetică, iar până în prezent statele nu s-au arătat foarte grăbite și doritoare să discute această problemă.

Criza în sine arată că sunt foarte importante investițiile în proiecte energetice strategice și alte proiecte europene strategice comune. Sper cu tărie ca această criză să fie una din lecțiile pe care Europa să le ia foarte

în serios. De asemenea, sper că ea va contribui la concentrarea și viitoarea utilizare a bugetului european în scopuri mai profitabile, deoarece acesta este prea mic pentru a acoperi și rezolva toate problemele.

Prin urmare, nu este ușor să vă dau un răspuns la aceste întrebări foarte generale, dar, după cum am menționat, sper că această situație de criză la nivel mondial și recesiunea economică, care se poate observa acum la nivel european, vor ajuta politicienii să investească mai mult în strategia europeană.

Președintele. – Întrebarea nr. 35, adresată de **Seán Ó Neachtain** (H-0972/08)

Obiect: Infracțiunile cibernetice

Ca urmare a progresului tehnologic și a creșterii numărului de utilizatori ai internetului, asigurarea siguranței pe internet este din ce în ce mai dificilă. Ce face Comisia pentru a lupta împotriva criminalității cibernetice la nivelul UE?

Jacques Barrot, *vicepreședinte al Comisiei*. – (FR) Doamnă președintă, pentru a răspunde la întrebarea domnului Ó Neachtain, Comisia urmează de mulți ani o politică pentru combaterea criminalității cibernetice, în strânsă colaborare cu statele membre și cu alte instituții ale Uniunii Europene.

Există patru moduri în care Comisia ajută la combaterea criminalității cibernetice: încurajând cooperarea între statele membre, facilitând parteneriatele publice-private, dezvoltând diferite instrumente legale și, în ultimul rând, implicându-se în colaborarea cu statele din afara Uniunii.

Comunicarea din 2007 intitulată „Către o politică generală de luptă împotriva criminalității cibernetice” a oferit Comisiei posibilitatea de a promova schimbul de informații în domeniul criminalității cibernetice între autoritățile executive ale statelor membre, la nivel bilateral sau prin Europol.

Statele membre trebuie să stabilească puncte permanente de contact prin care alte state membre să poată solicita asistență sau informații. Comisia a contribuit și la elaborarea concluziilor Consiliului privind strategia de combatere a criminalității cibernetice, adoptată în noiembrie anul trecut.

Această strategie propune o serie de măsuri ce au ca scop consolidarea colaborării dintre statele membre, pentru a combate infracțiunile precum pornografia infantilă, terorismul, atacurile asupra sistemelor informatice și fraudă. Trebuie stabilită o platformă pentru raportarea infracțiunilor detectate online, pentru a centraliza contravențiile cibernetice, astfel încât acestea să poată fi colționate de Europol.

În același timp, Comisia dezvoltă o politică de parteneriat între autoritățile de punere în aplicare a legii și sectorul privat, pentru a lua măsuri împotriva criminalității cibernetice.

Consiliul pentru Justiție și Afaceri Interne din 8 decembrie 2008 a emis recomandări privind cooperarea publică-privată împotriva criminalității cibernetice. Comisia dorește să înființeze și o coaliție financiară europeană împotriva imaginilor comerciale cu pornografie infantilă. Scopul acestei coaliții constă în a uni eforturile diferitelor organisme publice și private pentru a combate producția, distribuția și vânzarea de imagini cu pornografie infantilă pe internet.

În final, Comisia a jucat un rol important în elaborarea legilor ce prevăd standarde minime pentru armonizarea legislației penale aplicabile. Acesta este cazul Deciziei-cadru 2005/222/JHA privind atacurile împotriva sistemelor informatice și al Deciziei cadru 2004/68/JHA privind combaterea exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile.

Comisia caută acum o metodă de actualizare și punere în aplicare a acestor instrumente.

Voi încheia spunând că trebuie să reținem că internetul este o rețea informatică globală. Uniunea Europeană nu o poate reglementa singură. Din acest motiv, Comisia speră să încurajeze colaborarea internațională în acest domeniu, iar anul acesta va organiza o întâlnire cu organizațiile internaționale și agențiile UE pentru a încerca să coordoneze respectivele activități ale acestor organisme.

Acesta este răspunsul meu adresat domnului Ó Neachtain.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Doamnă președintă, doresc să mulțumesc comisarului pentru acest răspuns. Doresc să vă adresez o întrebare suplimentară, domnule comisar. În ceea ce privește hărțuirea sau denigrarea cibernetică, care afectează în principal tineretul ce folosește situri sociale precum Bebo și Facebook, denigrarea sau hărțuirea împotriva tineretului de pe aceste situri trebuie să înceteze. Ce intenționează Uniunea Europeană să facă pentru a se asigura că se va acorda o atenție mai mare acestei hărțuiri?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - Aș dori să întreb ce măsuri are în vedere Comisia pentru ca statele membre să adopte Convenția Consiliului Europei privind criminalitatea informatică, care este planul de acțiuni pe care îl are în vedere Comisia pentru îmbunătățirea și lupta împotriva criminalității informatice și, de asemenea, ce măsuri aveți în vedere privind interoperabilitatea semnăturii electronice?

Den Dover (PPE-DE). - Aș dori să salut răspunsul comisarului și, de asemenea, să îl rog să se asigure că se va ține în permanență cont de drepturile omului în acest domeniu. Altfel spus, sunt în favoarea eliminării criminalității cibernetice, dar putem să ne asigurăm că firmele de internet, împreună cu autoritățile poliției și alte organisme, nu sunt foarte severe în cazul populației ce folosește internetul pentru propria plăcere?

Jacques Barrot. - (FR) Doamnă președintă, aveți dreptate și voi răspunde imediat întrebării dvs. privind drepturile omului și lupta împotriva criminalității cibernetice. Într-adevăr, trebuie să fim foarte atenți pentru a ne asigura că în procesul de combatere a criminalității cibernetice se vor respecta drepturile omului; voi merge mai departe și voi spune că trebuie să garantăm respectul pentru drepturile omului.

În cadrul programului multianual de la Stockholm, care se derulează între 2010 și 2014, vom introduce un întreg subcapitol privind combaterea criminalității cibernetice, care, după cum i-am spus și îi spun din nou domnului O Neachtain, va avea scopul de a înființa un centru de observație în cadrul Europol, care să ne permită o coordonare mai bună a monitorizării instituțiilor naționale responsabile cu supervizarea siturilor suspecte, de unde se distribuie pornografie infantilă unui public vulnerabil. Aveți dreptate; trebuie să aflăm și în ce mod sunt atrași tinerii pe anumite situri și expuși pericolului de a fi atacați de creatorii acestor situri și de vizitatorii lor. Aceasta este ceea ce vă pot spune. Doresc să repet că acest lucru reprezintă o strategie completă ce se va desfășura într-un mod mai orientat decât în trecut, având în vedere că riscurile implicate de internet au fost înțelese mult mai bine.

De asemenea, am mari speranțe în legătură cu coaliția financiară europeană împotriva imaginilor comerciale cu pornografie infantilă. Vom reuni diferitele organisme publice sau private, pentru a rezolva problema producerii, distribuției și vânzării de imagini cu pornografie infantilă pe internet și de asemenea pentru a încerca să localizăm și să capturăm infractorii. Dacă ajungem la un acord privind finanțarea în cadrul procedurii de comitologie, sper că vom lansa această coaliție în februarie 2009. Îi mulțumesc Parlamentului pentru tot sprijinul pe care îl va putea da în acest sens.

Președintele. - Întrebarea nr. 36, adresată de **Liam Aylward** (H-0978/08)

Obiect: Amenințările teroriste

Am văzut atacurile teroriste de anul trecut din noiembrie din Mumbai, unde au fost puse în pericol viețile multor cetățeni UE. Având în vedere atentatele cu bombe din Madrid și Londra din 2004 și, respectiv, 2005, este clar că UE este amenințată de atacuri similare. Comisia poate să ne spună ce anume se face pentru a consolida și accentua schimbul de informații dintre forțele de poliție ale statelor membre, pentru a răspunde acestor atacuri?

Jacques Barrot, vicepreședinte al Comisiei. - (FR) Doamnă președintă, îi voi răspunde domnului Aylward. Soluția pentru a combate în mod eficace terorismul și alte forme de infracțiuni este să ne asigurăm că persoanele potrivite au acces la informațiile potrivite la momentul potrivit, ceea ce reprezintă o provocare uriașă la nivelul Uniunii Europene.

Am încercat să promovăm și să facilităm un schimb eficace de informații între forțele de poliție ale diferitelor state membre. Decizia-cadru din 18 decembrie 2006, cunoscută și ca decizia suedeză, pe care toate statele membre a trebuit să o pună în aplicare până la jumătatea lui decembrie 2008, adică foarte recent, creează un cadru juridic comun pentru schimbul rapid de informații între autoritățile executive ale statelor membre.

Această decizie-cadru stipulează că, atunci când forța de poliție a unui stat membru primește o solicitare, aceasta trebuie gestionată folosind același criterii precum cele aplicate solicitărilor naționale. Acesta este un mod de abordare a problemei.

Un alt exemplu este Decizia „Prüm” a Consiliului din 23 iunie 2008, ce stabilește un mecanism detaliat pentru schimbul de diferite tipuri de date, inclusiv amprente, profiluri de ADN și informații aferente înregistrării vehiculelor, toate acestea ducând la investigații penale încununate de succes.

Conform deciziei Consiliului, statele membre își acordă reciproc acces limitat la bazele de date ADN și de amprente, pentru a verifica eventualele corespondențe. Acest lucru este foarte util, deoarece respectiva decizie a Consiliului propune schimbul extrem de eficace de informații referitoare la profilurile de ADN și la amprente.

Și Europol joacă un rol esențial. Sistemul informațional al Europol permite statelor membre să afle dacă autoritățile executive ale altor state membre dețin informații necesare la nivel operațional. Desigur, pentru ca Europol să își poată îndeplini atribuțiile, statele membre trebuie să contribuie în mod satisfăcător la acest sistem.

Este de la sine înțeles că acum trebuie să planificăm noi măsuri de partajare a informațiilor în cadrul următorului program de cinci ani ce va urma programului Haga. Acest program pe cinci ani va trebui să garanteze o abordare coordonată, coerentă, privind partajarea informațiilor și trebuie să integreze o strategie a Uniunii Europene privind managementul informațiilor. Desigur, însă, partajarea informațiilor ridică și preocupări privind protecția datelor cu caracter personal.

Strategia trebuie să permită o abordare globală a partajării informațiilor, care să răspundă necesităților poliției și să fie bazată pe interoperabilitatea sistemelor IT.

Acesta este răspunsul meu pentru dl Aylward.

Liam Aylward (UEN). – Doresc să îi mulțumesc comisarului pentru răspuns. Într-o foarte scurtă întrebare suplimentară, ce face Uniunea Europeană pentru a confisca proprietățile teroriștilor din Uniune și poate comisarul să arate câte birouri de confiscare a proprietăților teroriștilor funcționează în prezent în Uniunea Europeană?

Avril Doyle (PPE-DE). – Aș dori ca domnul comisar să ne spună dacă toate cele 27 de state membre cooperează pe deplin în ceea ce privește schimbul de informații între forțele de poliție. În caz contrar, ce state adoptă o strategie diferită? Guvernul irlandez a cerut o clauză de neparticipare în acest sens?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Domnule comisar, doresc să vă întreb dacă există o politică de securitate și siguranță în ceea ce privește amenințările teroriste împotriva centralelor nucleare.

Jacques Barrot. – (FR) Suntem în prezent implicați într-un studiu privind confiscarea proprietăților generate de această activitate ilegală. În particular, judecătorul Jean-Louis Bruguière a primit sarcina de a monitoriza programul de urmărire a finanțărilor în scopuri teroriste SWIFT. Constatările sale vor fi disponibile în curând. Uniunea Europeană a beneficiat de pe urma informațiilor furnizate de programul de urmărire a finanțărilor în scopuri teroriste, iar judecătorul Bruguière a verificat dacă totul s-a făcut în conformitate cu reglementările de protecție a datelor. Pot spune că, pe termen lung, acest lucru ne va ajuta să confiscăm proprietățile unor persoane care au realizat profituri ilegale.

În ceea ce privește partajarea informațiilor, v-am spus deja că sistemul informațional Europol ar putea fi mult mai eficace dacă statele membre ar furniza informații cu mai multă încredere și transparență. Vom lucra în acest sens. Într-adevăr, cimentarea acestei încrederi între diferitele agenții de informații din statele membre este una dintre principalele mele preocupări, astfel încât să putem asigura un schimb mai eficace de informații. Nu am auzit nimic în legătură cu o clauză de neparticipare în acest domeniu. Cred că am răspuns mai mult sau mai puțin la întrebările dvs.

În ceea ce privește amenințările ce planează asupra centralelor nucleare, Comisia a propus și un text care să permită o supraveghere mai bună a infrastructurii cheie, care, evident, include și centralele nucleare.

Președintele. – Întrebarea nr. 37, adresată de **Armando França** (H-0979/08)

Obiect: Politica de imigrare a UE

Dat fiind că politica de imigrare UE ar trebui să aibă un element umanitar major și să garanteze respectul pentru drepturile omului; că ar trebui să contribuie la promovarea măsurilor de integrare, nu a celor represive, precum și la promovarea altor măsuri similare, cu scopul de a realiza echilibrul între drepturile și obligațiile imigranților și cele ale cetățenilor și de a încuraja colaborarea între statele membre și între acestea din urmă și țările de origine; că ar trebui să promoveze soluții care să consolideze dialogul intercultural și respectul pentru diferențe, pentru minorități și libertate și, în timp ce Republica Franceză a semnat deja protocoale cu diferite țări africane, respectiv Congo-Brazzaville, Tunisia, Benin, Insulele Mauritius, Senegal și Gabon, în vederea încurajării dezvoltării și a posibilităților de imigrare legală, ce susținere a asigurat Comisia acelor state membre ce doresc să inițieze astfel de procese?

Jacques Barrot, vicepreședinte al Comisiei. – (FR) Ca răspuns la întrebarea domnului França, Abordarea globală a migrației, adoptată de Uniunea Europeană în 2005, a avut ca scop furnizarea unui răspuns mai adecvat la provocările ridicate de migrație pentru UE în ansamblul său. Această abordare globală se bazează pe

îmbunătățirea dialogului și cooperării cu statele terțe, în toate aspectele ce privesc migrația, pentru a construi un parteneriat în vederea unei mai bune gestionări în materie de migrație.

Pentru a da un conținut practic Abordării globale a migrației, Comisia susține inițiativele de colaborare cu statele din afara Uniunii, în domeniul migrației și azilului. Printre acestea se numără programul Aeneas, care a finanțat peste 100 de proiecte din 2004 până în 2006 sau programul de migrație și azil ce i-a urmat, cărui i s-a alocat un buget de 205 milioane euro pentru perioada 2007-2010.

Din inițiativele alese în contextul unei cereri anuale de propuneri, multe sunt prezentate și puse în aplicare de către statele membre în colaborare cu țări din afara Uniunii. Iată un exemplu: pe baza unui program Aeneas, Comisia finanțează un proiect hispano-marocan de gestionare a imigrației sezoniere între provinciile Ben Slimane (Maroc) și Huelva (Spania). Acest program susține și colaborarea între Spania și Columbia pentru dezvoltarea migrației circulare. În mod similar, am finanțat întoarcerea temporară în Capul Verde a cetățenilor acestui stat cu studii superioare care locuiesc în Portugalia, în vederea informării și pregătirii potențialilor emigranți din țara lor de origine. Pe lângă aceste măsuri, instrumentele geografice financiare precum Fondul european de dezvoltare și Instrumentul european de vecinătate și parteneriat contribuie la asigurarea unei expresii practice pentru Abordarea globală a migrației. De exemplu, Comisia Europeană a susținut recent crearea Centrului de informare și gestionare a migrației din Mali, un proiect în care sunt foarte implicate o serie de state membre.

În plus, ca parte a abordării globale, Comisia a propus noi instrumente pentru a încuraja parteneriatul cu statele din afara Uniunii și pentru a dezvolta sinergii mai mari între acțiunea Comunității și cea a statelor membre. Acum avem parteneriatul de mobilitate, un nou instrument introdus de Uniunea Europeană, în prezent la nivel pilot. Aceste parteneriate de mobilitate sunt un mijloc de dezvoltare a dialogului și colaborării între Uniune și state din afara acesteia, în domeniile migrației legale, al dezvoltării și cel al prevenirii și reducerii imigrației ilegale. Am semnat primele parteneriate cu Capul Verde și cu Republica Moldova, detaliind oferte specifice de colaborare. De exemplu, în cadrul parteneriatului cu Capul Verde, Portugalia a propus semnarea unui nou protocol care să extindă sfera de aplicare a protocolului existent în ceea ce privește migrația lucrătorilor din Capul Verde către Portugalia. Alte instrumente disponibile sunt profilurile de migrație, care constau în analize ale situației migrației într-o anumită țară și în platforme de colaborare care să unească, în statul terț respectiv, reprezentanții naționali și principalii furnizori de finanțare implicați în domeniul migrației. Am instalat o platformă de colaborare în Etiopia, la inițiativa Marii Britanii, și planificăm o alta pentru Africa de Sud.

În ultimul rând, Fondul pentru integrare și Fondul pentru returnare pot, desigur, să ajute statele membre să introducă în țările din afara Uniunii măsuri pentru pregătirea plecării, să ajute potențialii emigranți să-și găsească de lucru în țara de destinație și să le faciliteze integrarea civică și culturală sau, dimpotrivă, să introducă măsuri de susținere pe termen scurt pentru cei care se întorc în țara de origine.

Aceasta este situația, domnule Franța, am vrut să vă ofer o serie întreagă de exemple, dar, cel mai important, aș dori să vă spun că sunt complet convins că Europa trebuie să gestioneze fluxurile de migrații prin această abordare globală ce corelează migrația cu dezvoltarea și face posibil o gestionare concertată autentică în materie de migrație. Consider că aceasta este direcția pe care trebuie s-o urmăm și care va transforma gestionarea în materie de migrație din Europa într-un exemplu pe care să-l urmeze întreaga lume.

Armando França (PSE). - (PT) Domnule Barrot, sunt de acord cu dvs.; sunt de acord cu nemulțumirile dvs. De fapt, trebuie să ne nemulțumească toate aceste măsuri, care au o sferă largă.

Adevărul este că imigrația ilegală în Europa continuă. Traficul de ființe umane continuă. Există zone în care există foarte multă imigrație, în special zona Mediteranei și cea de intrare în Italia. Franța a propus un set de importante acorduri de cooperare bilaterală, dar alte state membre nu au făcut acest lucru. Comisia trebuie să continue, fără a-și pierde entuziasmul pentru această politică de cooperare și ajutor pentru statele membre...

(Președintele a întrerupt vorbitorul)

Colm Burke (PPE-DE). - Domnule președinte, întrebarea se referă la faptul că politica UE prezintă un element umanitar important și garantează respectul pentru drepturile omului. Recent, în Irlanda, o persoană a fost deportată chiar dacă fiicele sale urmau să fie supuse mutilării organelor genitale.

Comisia a încurajat statele membre să adopte o poziție comună în această privință? În unele state din Europa încă nu este ilegal, iar Comisia ar încuraja statele membre să adopte o poziție comună în gestionarea acestei chestiuni extrem de dificile?

Jacques Barrot. – (FR) În primul rând aş dori să îl asigur pe domnul França că, desigur, voi face tot posibilul pentru a dezvolta abordarea globală prin parteneriate de mobilitate între Uniune ca un întreg şi ţările din afara acesteia. Aveţi dreptate, unele state membre au încheiat acorduri bilaterale, însă acest lucru ar trebui să fie valabil pentru întreaga Europă şi aţi avut dreptate să subliniaţi pericolele imigrării ilegale, provocate de organizarea defectuoasă a migraţiilor legale.

Apoi, cazul menţionat de dvs., domnule Burke, este un caz ce arată în mod clar de câtă înţelepciune este nevoie în politica pentru returnare. Nu se poate pune problema ca persoanele să se întoarcă în statele din afara Uniunii, dacă viaţa sau persoana lor se află în pericol. Prin urmare, trebuie să aplicăm în mod înţelept această politică.

Nu doresc să revin la Directiva privind returnarea. Aceasta a ridicat controverse, însă, dacă este transpusă corect în statele membre, ne va oferi posibilitatea de a monitoriza într-o anumită măsură modul de gestionare a acestor politici de returnare.

Intenţionez, în orice caz, să urmăresc îndeaproape acest subiect.

Preşedintele. – Întrebările care, din lipsă de timp, nu au primit nici un răspuns vor primi răspunsuri scrise (consultaţi Anexa).

Partea a treia

Preşedintele. – Întrebarea nr. 51, adresată de **Emmanouil Angelakas** (H-0983/08)

Obiect: Deschiderea profesiilor „închise”

În urmărirea obiectivului pieţei unice, acela al liberei circulaţii a persoanelor, bunurilor şi serviciilor, Comisia încurajează deschiderea profesiilor „închise” în acele state membre în care este cazul, ceea ce, în general, reprezintă un pas în direcţia cea bună.

Există cazuri în care profesiile închise ar putea rămâne închise, dacă vor servi cu succes societăţii ca un întreg, furnizând servicii fără a crea probleme? Care sunt posibilele repercusiuni negative ale deschiderii unor profesii închise? Comisia a efectuat studii privind impactul asupra comunităţilor locale, în special în regiunile cu proprietăţi specifice (de exemplu, zonele de munte şi insulele etc.)?

Charlie McCreevy, membru al Comisiei. – În primul rând, doresc să clarific faptul că Comisia nu urmăreşte deschiderea profesiilor închise ca obiectiv general. În contextul politicii sale interne de piaţă, consideră, însă, că necesitatea legitimă ca statele membre să reglementeze anumite activităţi trebuie reconciliată cu necesitatea de a asigura libera circulaţie a lucrătorilor la nivel european.

Este de la sine înţeles că o calitate mai bună şi o gamă mai variată de opţiuni pentru serviciile profesionale trebuie să aibă un efect pozitiv asupra întregii economii UE. În acest scop, Directiva privind serviciile obligă statele membre să verifice dacă legislaţia lor naţională conţine cerinţe privind anumite profesii (de exemplu, restricţii cantitative şi teritoriale), pentru a evalua adecvarea acestora în lumina condiţiilor stabilite prin jurisprudenţa Curţii Europene de Justiţie. Până la 28 decembrie 2009, statele membre trebuie să prezinte Comisiei raportul lor privind rezultatele acestei verificări şi exerciţiul de evaluare. Aceasta le va da posibilitatea să identifice posibilele repercusiuni negative ale deschiderii anumitor profesii închise şi să justifice orice restricţii.

Pe baza acestor rapoarte naţionale, Comisia şi toate statele membre vor efectua procesul de evaluare reciprocă şi vor examina şi discuta modificările introduse în legislaţia statelor membre, precum şi cerinţele ce ar trebui menţinute. La 28 decembrie 2010, Comisia va prezenta un raport succint Parlamentului European şi Consiliului privind rezultatele acestui proces de evaluare reciprocă. Evident, în acest context se vor discuta cerinţele ce trebuie luate în calcul la reglementarea specifică a profesiilor. În plus, în vederea asigurării funcţionării pieţei interne, se vor deschide proceduri de încălcare a dreptului comunitar atunci când se constată că reglementările naţionale impun restricţii discriminatorii sau neproporţionale în domeniul profesiilor reglementate, în ceea ce priveşte, de exemplu, accesul la proprietate, incompatibilităţile sau tarifele obligatorii.

Într-un final, activitatea Comisiei în domeniul concurenţei caută să stimuleze modelele corespunzătoare de revizuire a reglementărilor profesionale existente în fiecare stat membru, conform celor două rapoarte ale Comisiei privind concurenţa în serviciile profesionale. Autorităţile naţionale de concurenţă sunt invitate să verifice, ţinând seama de normele în materie de concurenţă, dacă o reglementare a definit în mod clar atât un obiectiv de interes public, cât şi mijlocul cel mai puţin restrictiv de atingere a acelui obiectiv.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Doamnă președintă, domnule comisar, înțeleg că Comisia este preocupată de crearea unei piețe interne unice și de libera circulație a lucrătorilor.

Pe de altă parte, există anumite profesii pe care le-am numit „închise” și care pot fi exercitate doar după achitarea unei taxe. Mă refer la licențele de taxi, care sunt costisitoare în multe state membre ale Uniunii Europene și la profesia de farmacist, care este exercitată conform unor norme demografice și de distribuție. Aș dori să ascult părerea comisarului în legătură cu acest subiect.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Sunteți de părere că reglementările regionale și cunoștințele locale trebuie să fie o cerință de bază pentru a asigura desfășurarea corespunzătoare a acestor profesii?

Avril Doyle (PPE-DE). – Nu sunt sigură dacă agenții de pariuri sunt incluși în aceste profesii, dar cu siguranță aceasta este o problemă din punct de vedere al pieței unice și al liberei circulații a serviciilor. Unde ajungem cu această dezbatere? Știu că au fost implicate birourile Comisiei și încă primesc destul de multe plângeri în acest sens. În al doilea rând, în legătură cu directiva privind recunoașterea calificărilor profesionale și întregul domeniu al evaluării reciproce la care s-a referit comisarul, există posibilitatea să apară probleme? Comparăm două elemente similare dacă deschidem profesiile dintr-un stat membru către altul?

Charlie McCreevy, membru al Comisiei. – Membrii care au dezbătut acest subiect au atins două probleme separate. Una este sfera de aplicare a Directivei privind serviciile; cealaltă este reglementarea calificărilor profesionale. Directiva privind serviciile se referă la toate serviciile din Uniunea Europeană cu anumite excepții. Domnul Angelakas a adresat întrebarea privind farmaciștii. Probabil știe deja că se desfășoară unele proceduri de încălcare a dreptului comunitar împotriva unor state membre în acest domeniu.

În ceea ce privește problema evaluării reciproce necesare conform Directivei privind serviciile, fiecare stat membru trebuie să își analizeze toate reglementările și regulamentele înainte de 28 decembrie a.c., după care se va desfășura o evaluare reciprocă, pentru a vedea ce este proporțional și ce nu.

Problema ridicată de doamna Doyle este cea a infracțiunilor referitoare la jocurile de noroc. Probabil domnia sa știe că, în prezent, există, sub o formă sau alta, o serie de acțiuni ce vizează cel puțin 15 state membre. Există jurisprudență în acest domeniu. Jocurile de noroc sunt un serviciu ce intră în sfera de aplicare a directivei, ca oricare altul, iar aceste subiecte trebuie abordate. Există diferite faze ale procedurilor împotriva statelor membre în acest domeniu. Suntem copleșiți de numeroase alte posibile cazuri de încălcare a dreptului comunitar în acest domeniu.

Președintele. – Întrebarea nr. 52, adresată de **Georgios Papastamkos (H-0984/08)**

Obiect: Agențiile de rating al creditului

comisarul responsabil cu piața internă și serviciile, dl Charlie McCreevy, a declarat recent următoarele în legătură cu reglementarea agențiilor de rating al creditului. „Doresc ca Europa să joace un rol principal în acest sector. Această propunere merge mai departe decât regulile ce există în orice altă jurisdicție. Aceste reguli sunt necesare pentru a restabili încrederea pieței în agențiile de rating din UE.”

Ne va spune Comisia de ce nu a propus adoptarea unui cadru de reglementare mai exigent înainte de criza financiară?

Charlie McCreevy, membru al Comisiei. – Comisia a urmărit îndeaproape activitatea agențiilor de rating al creditului (ARC) în ultimii ani. În urma rezoluției Parlamentului European privind agențiile de rating al creditului din februarie 2004, Comisia a analizat cu atenție ce măsuri legislative sunt necesare pentru a reglementa activitățile acestor agenții.

Conform recomandării primite de la Comitetul autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare (CESR) din martie 2005, Comisia a adoptat în 2006 o comunicare privind agențiile de rating al creditului. În această comunicare, Comisia a conchis că diferite directive privind serviciile financiare, combinate cu auto-reglementarea agențiilor de rating al creditului, pe baza Codului de conduită IOSCO, precum și metodele pentru ARC pot furniza un răspuns satisfăcător la principalele preocupări ridicate în legătură cu aceste agenții. Se declară că această abordare ar necesita o monitorizare continuă a evoluțiilor din partea Comisiei.

În plus, Comisia a solicitat CESR să monitorizeze conformitatea cu Codul IOSCO și să elaboreze un raport anual. În același timp, Comisia a indicat în comunicare că poate avea în vedere propunerea unei acțiuni legislative dacă se constată că respectarea regulilor UE sau a Codului IOSCO este nesatisfăcătoare sau dacă

apar noi circumstanțe, inclusiv probleme grave de eșec al pieței sau modificări semnificative ale modului în care sunt reglementate agențiile de rating al creditului în alte părți ale lumii.

Criza financiară a pus ARC într-o nouă lumină. Din august 2007, piețele financiare din întreaga lume au avut de suferit din cauza unei crize de încredere. Această criză financiară este un fenomen complex ce implică mulți factori. Agențiile de rating al creditului sunt aproape de originea problemelor apărute în cazul piețelor de credite sub-prime. Criza a evidențiat performanțe slabe ale agențiilor de rating al creditului. O explicație poate fi găsită în modul nesatisfăcător în care agențiile și-au soluționat conflictele de interese, lipsa de calitate a metodologiilor emise, insuficienta transparență a activităților lor sau guvernarea internă necorespunzătoare a agențiilor.

Criza creditelor sub-prime a demonstrat că este necesară o consolidare semnificativă a cadrului de funcționare al agențiilor de rating al creditului. Din acest motiv, în iunie 2008 am anunțat că Comisia va lua măsuri de reglementare în acest domeniu, iar la 12 noiembrie 2008, colegiul a adoptat propunerea ce acoperă activitatea de reglementare a agențiilor de rating al creditului, cu acordul Parlamentului și al Consiliului.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). - (EL) Doamnă președintă, domnule comisar, ați declarat personal, ca răspuns la o întrebare a mea în 2006, că, în linie cu recomandările Comitetului autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare, Comisia nu va introduce noi propuneri legislative în sectorul agențiilor de rating al creditului.

Criza financiară masivă s-a produs, iar acum ne spuneți că avem nevoie de un cadru legislativ mai strict. Într-adevăr, este nevoie de un cadru de reglementare mai strict. Întrebarea mea este: recunoașteți că reflexele de reglementare ale Comisiei au fost slabe în această privință?

Eoin Ryan (UEN). – Știu că Comisia a emis propuneri privind agențiile de rating al creditului și alte inițiative referitoare la instabilitatea pe piețele financiare, pentru a se asigura că nu se va produce o criză similară în ceea ce privește ARC, schemele de garantare a depozitelor și balanța de plăți a statelor membre.

Pot să vă întreb ce propuneri are în plan Comisia pentru a încuraja creșterea și competitivitatea economiei reale, în special în sectorul IMM-urilor, care este deosebit de important acum, când din ce în ce mai multe economii europene trec printr-o perioadă de recesiune?

Charlie McCreevy, membru al Comisiei. – Pentru a îi răspunde domnului Papastamkos, mă voi referi la raportul din 2005. Am spus la acel moment că vom supraveghea activitățile agențiilor de rating al creditului, iar în 2007, când criza creditelor sub-prime a ajuns la apogeu, m-am întâlnit cu agențiile de rating al creditului și ne-am exprimat nemulțumirea privind felul în care își desfășuraseră activitățile.

Persoana care adresează întrebarea știe că în decembrie 2007 am scris CESR și ESME pentru a primi recomandări suplimentare privind ceea ce trebuie făcut în legătură cu anumite domenii. Am clarificat în cadrul unor discursuri și comentarii de la acel moment că păstrarea status quo-ului nu era doar o opțiune.

Prin urmare, am prezentat propunerea Comisiei în 2008, iar subiectul este dezbătut acum în Parlament și în Consiliul de Miniștri. Cred că în trecut, în contextul revizuirii activităților agențiilor de rating al creditului, am clarificat faptul că vom lua în considerare problema în lumina unor circumstanțe în schimbare. Și, după cum a spus o persoană din secolul trecut, mult mai celebră ca mine, când faptele se schimbă, și noi ne schimbăm. Aceasta s-a întâmplat.

Domnul Ryan, în legătură cu ceea ce vom face în domeniile de reglementare financiară la care s-a făcut aluzie - propunerile privind agențiile de rating al creditului și directiva privind cerințele de capital - a adresat o întrebare legitimă: ce face Uniunea Europeană pentru a soluționa problemele economiei reale, pentru că, deși modificările la nivelul reglementărilor financiare au fost, evident, realizate la timp în domeniile în care existau lacune, acest lucru nu va stimula și relansa economia europeană.

Domnul Ryan știe că în ultimele luni Comisia a coordonat abordarea stimulentei financiare adoptată de Consiliul European la întâlnirea sa din decembrie. Desigur, alocarea propriilor stimulente financiare încă rămâne prerogativa statelor membre, dacă ele consideră acest lucru adecvat, pentru că aceste subiecte rămân prerogativele guvernelor statelor membre. Dar, răspunzând la acel pachet de stimulente, Comisia a angajat și o serie de finanțări și a coordonat, cu acordul altor jucători europeni, modul de relansare a situației acolo.

Îmi amintesc că înainte de aceasta am adoptat la nivelul Comisiei unele inițiative ce ar putea contribui la stimularea activităților de mici dimensiuni în sectorul IMM-urilor - de exemplu Actul privind întreprinderile

mici sau Statutul societății private europene - și sperăm că acestea vor contribui la dezvoltarea generală a economiei în Uniunea Europeană.

Președintele. – Întrebarea nr. 53, adresată de **Gay Mitchell** (H-0990/08)

Obiect: Criza financiară

Ținând seama de actuala criză financiară, Comisia a modificat regulile pieței interne pentru ca statele membre să poată lua mai ușor măsuri de protecție pentru economia și industria lor?

Charlie McCreevy, membru al Comisiei. – În aceste vremuri de criză financiară și recesiune economică, guvernele europene și instituțiile europene trebuie să dea dovadă de hotărâre și flexibilitate, după cum a menționat Președintele Barroso în prefața la recent adoptatul plan european de relansare economică.

Pentru a demonstra această flexibilitate, Comisia va pune în aplicare, de exemplu, un pachet de simplificare, pentru a accelera procesul decizional privind ajutorul de stat, pentru a permite utilizarea unor proceduri accelerate în achizițiile publice din 2009 și 2010 pentru toate proiectele publice importante și va solicita ca statele membre să ia măsuri corective în cazul oricărui deficit excesiv în termene coerente cu proiectul de relansare economică, pentru ca economiile să se poată ajusta.

Această flexibilitate nu înseamnă însă că Comisia a modificat sau va modifica regulile pieței interne. Trebuie aplicată în continuare o abordare modernizată a politicilor stabilite în examinarea pieței unice din noiembrie 2007, după cum s-a prevăzut.

Raportul de progres din 16 decembrie 2008 intitulat „Examinarea pieței unice: încă un an” evidențiază o serie de măsuri recent adoptate, ce vor contribui la crearea condițiilor de relansare a economiei europene. Acestea includ, în principal, drepturi contractuale mai mari, pentru a spori încrederea consumatorilor, costuri și sarcini administrative reduse, precum și un statut unic pentru IMM-uri. De asemenea, este evident că trebuie să restructurăm cadrul european de reglementare și supervizare, pentru a reduce la minimum riscul de viitoare crize.

De-a lungul anului, am colaborat cu Parlamentul și Consiliul, printre altele, pentru a crește protecția pentru depozitarii bancari, pentru a convinge băncile și alte instituții financiare să nu își asume riscuri excesive în viitor și pentru o reglementare mai bună a agențiilor de rating al creditului. Adoptarea și implementarea rapidă a acestor propuneri este esențială. Trebuie să demonstrăm că Europa poate furniza răspunsuri concrete.

În următoarele luni, Comisia va formula într-o manieră cuprinzătoare modul în care cadrul actual de reglementare și supervizare trebuie supus unor viitoare reforme, pentru a reinstaura stabilitatea și încrederea. Trebuie să depunem eforturi pentru realizarea unui sistem mai stabil, care să furnizeze oportunități pentru comerț, hedging, diversificare și combaterea riscului, pentru alocarea resurselor și mobilizarea economiilor. Printre altele, aceasta implică o colaborare și o coordonare mai bună între organismele naționale de reglementare și supervizare, precum și evitarea oricărui protecționism.

Pentru a stimula creșterea economică de durată, trebuie să reducem costul capitalului și să dezvoltăm alocarea acestuia. Cu siguranță, va fi necesară o consolidare suplimentară a pieței interne.

Desigur, această flexibilitate nu implică modificarea principiilor pieței unice. Dimpotrivă: într-un moment de recesiune financiară economică, guvernele europene și instituțiile europene trebuie să adere ferm la principiile pieței unice. Este esențial ca orice măsuri de soluționare a crizei să fie orientate de libertățile fundamentale și de principiile non-discriminării și proporționalității. De exemplu, s-a creat deja un cadru pentru planurile naționale de salvare, pentru a preveni extinderea oricăror efecte negative ale acțiunilor naționale necoordonate.

Trebuie menținute și protejate condițiile echitabile de acțiune ce a fost atât de utile pentru consumatorii și companiile din statele membre, începând cu 1992. Acest lucru este esențial, deoarece orice măsură ce ar submina piața unică poate agrava impactul crizei financiare asupra economiei largite.

Gay Mitchell (PPE-DE). – Sper că starea comisarului se va ameliora. Doresc să îi mulțumesc comisarului pentru răspuns și să îi spun că mă bucură să aud că nu se va reinstala protecționismul, pentru că, astfel, nu ar exista o relansare economică. *Va exista o relansare în Europa.*

Pot să îi solicit comisarului să vorbească despre această relansare? Cel mai încurajator lucru pe care l-am auzit în ultima vreme au fost comentariile președintelui Trichet din presa de astăzi, în care susținea că este posibil ca relansarea să vină în 2010. Pot să îi solicit comisarului să înceapă să vorbească despre viitor, astfel

încât să nu ne pierdem speranța și, de asemenea, să vorbească despre șansele ca Europa să devină mai competitivă, în timpul acestei crize?

Brian Crowley (UEN). - Doamnă președintă, doresc să îi mulțumesc comisarului pentru răspuns și să îi recomand pentru gât o picătură de whisky, cu apă fierbinte și o felie de lămâie.

În ceea ce privește răspunsul dvs. și în special în legătură cu planurile de relansare economică și așa mai departe, în ultimele luni s-a arătat că acțiunile coordonate sunt singurul răspuns ce poate soluționa criza financiară actuală. Întrebarea pe care doresc s-o adresez este dacă s-au realizat planuri sau contacte inițiale cu viitoarea administrație americană - administrația Obama - pentru a vedea ce acțiuni coordonate sunt necesare la nivel financiar?

Charlie McCreevy, membru al Comisiei. - Sunt de acord cu dl Mitchell că protecționismul nu este soluția. Sunt sigur că multe state membre văd probabil o oportunitate în stabilirea de măsuri protecționiste, însă voi spune două lucruri în acest sens.

În primul rând, vom fi vigilenți în aplicarea legislației UE, pentru a preveni orice măsuri contrare regulilor Uniunii Europene.

În al doilea rând, doresc să le spun acelor state membre: dacă oamenii cred în această abordare particulară, consider, și cred că și dl Mitchell este de aceeași părere, că acest lucru ar prelungi durata recesiunii economice. Au existat mereu diferențe de opinie în legătură cu această abordare și, probabil, mulți membri ai acestui Parlament nu sunt de acord cu mine sau cu dl Mitchell.

De asemenea, sunt de acord cu dl Mitchell în legătură cu faptul că ar trebui echilibrate toate aceste discuții negative privind recesiunea economică, cu realism și fără un pesimism exagerat. Mi-e teamă că în lumea în care trăim - indiferent dacă este statul membru pe care îl cunoaștem cel mai bine sau alte state membre - întotdeauna a existat o predispoziție poate exagerată către aspectele negative ale recesiunii economice. Acum trebuie să echilibrăm acest aspect cu realism, pentru că previziunile economice și oamenii trebuie să fie realiști. Trebuie atins un echilibru între pesimismul exagerat și realism. Încrederea este un lucru foarte fragil, poate dispărea într-o secundă și se poate recăpăta foarte greu.

Din acest motiv salut comentariile președintelui Băncii Centrale Europene din ziarele de astăzi, privind situația în următorii doi ani. După cum am spus, trebuie să existe acest echilibru, iar populația trebuie să știe unde el se poate realiza.

Dl Crowley a adresat o întrebare legitimă privind măsurile ce trebuie luate pentru a discuta aceste aspecte economice și financiare cu administrația SUA. În Statele Unite există un protocol foarte strict, după cum probabil știți cu siguranță, chiar și pentru persoanele care se află în administrația de tranziție. Acest protocol este păstrat cu sfințenie.

Imediat ce se va instala noua administrație, vom lua legătura cu noul secretar de finanțe. Deja există numeroase forumuri în care discutăm problema, precum Consiliul Economic Transatlantic, dialogul pe tema reglementării pieței financiare, care se desfășoară permanent. De îndată ce noua administrație Obama se va instala săptămâna viitoare, vom lua legătura cu omologii noștri în această privință.

Președintele. - Întrebările care, din lipsă de timp, nu au primit nici un răspuns vor primi răspunsuri scrise (consultați Anexa).

(Ședința a fost suspendată la ora 19.30 și reluată la ora 21.00.)

PREZIDEAZĂ: Diana WALLIS

Vicepreședintă

16. Pachetul de produse farmaceutice (dezbattere)

Președintele. - Următorul punct pe ordinea de zi este declarația Comisiei asupra pachetului privind produsele farmaceutice.

Günter Verheugen, vicepreședinte al Comisiei. - (DE) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, propunerile privind așa-zisul pachet farmaceutic pe care le prezint în această seară, la solicitarea Parlamentului, au o temă

comună. Intenția pachetului este să consolideze drepturile, necesitățile și interesele pacienților din sistemele noastre sanitare.

Din punctul nostru de vedere, pacienții nu sunt doar subiectul serviciilor disponibile din partea furnizorilor de îngrijiri medicale sau subiectul intereselor financiare ale industriei farmaceutice. Pacienții sunt cetățeni responsabili pentru care sănătatea este bunul cel mai de preț și care au dreptul să beneficieze de cele mai bune și mai sigure tratamente și medicamente. Pacienții fac obiectul politicii sanitare.

Totuși, sănătatea sau refacerea sănătății nu este doar un drept. Aceasta implică, de asemenea, o obligație de a se îngriji mâncând sănătos, având un stil de viață sănătos și jucând un rol activ în tratamentul pe care-l urmează, dacă este necesar un tratament.

Propunerea noastră pentru monitorizarea mai eficientă a efectelor reale ale medicamentelor aprobate, de exemplu, presupune acest tip de implicare activă din partea pacienților. Dacă pacienții nu notifică autoritățile cu privire la anomalii legate de medicamentele pe care le-au luat, procesul de monitorizare va fi o pierdere de timp.

Aceasta se aplică, de asemenea, și în cazul medicamentelor contrafăcute. Pacienții pot și trebuie, în viitor, să se asigure că nu iau medicamente false, verificând dacă toate caracteristicile de siguranță care vor fi necesare pe ambalajele viitoare figurează în realitate la locul potrivit. Dacă suntem convinși că pacienții activi, informați joacă un rol esențial în îngrijirea sănătății, în monitorizarea medicamentelor și în prevenirea răspândirii contrafacerilor, este greu de înțeles de ce pacienții nu au acces la informații despre cele mai importante medicamente. Din acest motiv, pachetul farmaceutic constă din următoarele patru părți: o comunicare politică și trei propuneri legislative asupra monitorizării siguranței medicamentelor, asupra medicamentelor contrafăcute și asupra informării pacientului.

Numărul în creștere rapidă al medicamentelor false ne obligă să acționăm. Numărul medicamentelor contrafăcute confiscate la granițele externe ale UE a crescut de aproximativ patru ori între 2005 și 2007. Dacă nu acționăm acum, primele decese vor apărea mai devreme sau mai târziu. Problema a afectat, de asemenea, lanțul legal de aprovizionare cu medicamente. Am descoperit medicamente false la diferite niveluri ale lanțului de aprovizionare. Fiecare caz individual implică mii de pachete și, prin urmare, mii de pacienți sunt supuși unui risc potențial. În viitor, pacienții din Europa trebuie să poată avea încredere completă în calitatea medicamentelor pe care le obțin de la furnizorii legali, precum farmaciile.

Prin urmare, propunerile noastre sunt următoarele: mai întâi, reglementări clare pentru toți cei implicați în lanțul legal de aprovizionare; în al doilea rând, supravegherea mai strictă a medicamentelor în tranzit sau pentru export; în al treilea rând, cele mai noi caracteristici de siguranță pentru medicamentele care sunt supuse în mod special riscului, inclusiv un sigiliu, o caracteristică de identificare și un cod de bare pentru a asigura trasabilitatea completă pentru fiecare pachet; și, în al patrulea rând, reglementări pentru monitorizarea siguranței substanțelor active.

În cursul elaborării propunerii, a reieșit o neînțelegere pe care doresc să o clarific odată pentru totdeauna. Singurul obiectiv al propunerii este să îmbunătățească siguranța pacientului. Propunerea nu intenționează să prevină o formă specifică de distribuire a medicamentelor, precum comerțul paralel. Sectorul în cauză este responsabil pentru o campanie de informare agresivă. În acest caz, puteți s-o numiți aproape o campanie de dezinformare. Totuși, doresc să clarific încă o dată, comerțul paralel în medicină este o activitate permisă de Tratatul UE și va rămâne așa. Comercianții în paralel trebuie să respecte noile cerințe de siguranță, la fel ca și ceilalți participanți din lanțul de aprovizionare. Nimeni nu beneficiază de tratament preferențial și nimeni nu este dezavantajat.

Propunerea legislativă privind vigilența în farmacologie, cu alte cuvinte asupra monitorizării medicamentelor aprobate, va îmbunătăți siguranța pacienților și va reduce povara administrativă. Acesta este un bun exemplu al modului în care reducerea birocrăției poate conduce la o siguranță crescută. Acest deziderat va fi realizat prin clarificarea responsabilităților și prin raportarea mai eficientă a obligațiilor. În plus, producătorii trebuie să implementeze un sistem de monitorizare eficient. Accesul la nivel comunitar la informații despre efectele secundare nedorite sau necunoscute anterior va facilita gestionarea riscului la nivelul Comunității.

În sfârșit, pachetul farmaceutic include o propunere pentru informarea îmbunătățită a pacienților. Știu că aceasta e o problemă foarte controversată asupra căreia am reflectat cu multă atenție în acest Parlament și sper că vom reuși să discutăm acest subiect în mod calm și obiectiv, fără a recurge la polemică.

Pacienții au dreptul la informare și acesta se aplică în special când este vorba de medicamente. Sănătatea este unul dintre bunurile noastre cel mai de preț, dacă nu cel mai important. Importanța sănătății va continua să

crească într-o societate care îmbătrânește. Într-o societate democratică, este prin urmare evident că pacienții trebuie să primească informații complete despre problemele care le afectează sănătatea.

Trebuie să precizez foarte clar, și acesta este într-adevăr un principiu fundamental al unei societăți democratice, că nu trebuie să explicăm și să justificăm faptul că persoanele trebuie să primească informații. În schimb, trebuie să explicăm și să justificăm situațiile în care cetățenii nu sunt informați.

Pacienții caută deja informații în mod activ. Cu toții am întâlnit această situație printre prieteni, cunoștințe sau chiar membri ai familiei, atunci când o persoană grav bolnavă sau rudele și prietenii acesteia caută cu disperare, și în multe cazuri aceste persoane sunt într-adevăr disperate, informații despre disponibilitatea unui medicament sau tratament mai bun.

Prima sursă de informații consultată este internetul. Găsesc informații din alte părți ale lumii și nu pot stabili dacă acestea sunt informații de promovare a produsului sau informații factuale. După părerea mea, această situație este nu numai neplăcută, ci și intolerabilă.

Prin urmare, doresc să subliniez că situația curentă nu îndeplinește cerințele pacienților pentru informații de înaltă calitate. De asemenea, este o situație care cauzează discriminare. Persoanele care înțeleg limba engleză și pot utiliza internetul au acces la informații care nu sunt disponibile pentru persoanele care nu înțeleg limba engleză și nu pot utiliza internetul. Acestea sunt în general persoane în vârstă și este foarte important pentru acestea să obțină informații factuale.

Așa cum stau lucrurile acum în Europa, dacă un medicament este de proveniență americană, informațiile sunt disponibile și dacă este de proveniență europeană, informațiile nu sunt disponibile. Motivele noastre se bazează pe faptul că interzicerea reclamei la medicamentele eliberate exclusiv pe bază de rețetă nu trebuie în niciun caz flexibilizată și că există o diferență semnificativă între informații și reclamă. Propunerea noastră este, prin urmare, ca unele informații să fie puse la dispoziție și, în special, informațiile care au fost analizate de autorități și care pot fi găsite, de exemplu, pe prospectele medicamentelor. În al doilea rând, aceste informații trebuie publicate pe internet numai sub formă de răspunsuri în scris la întrebări specifice sau în publicații medicale specificate de statele membre.

În al treilea rând, trebuie respectate criteriile stricte de calitate și, în al patrulea rând, statele membre trebuie să implementeze mecanisme de monitorizare eficiente. Informațiile trebuie monitorizate înainte de publicare. Excepții de la această regulă vor fi permise doar în contextul sistemelor eficiente.

Doresc să explic că există, bineînțeles, o zonă gri cu privire la informarea pacientului și reclama la produse medicale. Pacienții individuali nu pot vedea prin această zonă gri în care informații de toate tipurile sunt puse la dispoziție prin toate tipurile de mijloace de comunicare în masă, acestea din urmă asumându-și responsabilitatea editorială. Adesea, aceste informații sunt controlate de părțile interesate, ca să mă exprim cu prudență, și cititorii nu pot identifica sursa informațiilor sau partea interesată implicată.

Voi colabora cu mijloacele de comunicare în masă și cu industria farmaceutică pentru a formula un cod de conduită și pentru a ne asigura astfel că vom pune capăt acestei practici foarte îndoielnice. Totuși, pentru a atinge acest obiectiv, trebuie să găsim o soluție mai bună și mai modernă la problema informării pacientului.

Acest pachet conține propuneri foarte actuale și avansate. Pachetul formulează concluziile evidente din importanța crescândă pe care cetățenii o acordă întrebărilor care privesc propria lor sănătate. Sper că voi avea sprijinul Parlamentului European pentru acest pachet. Vă mulțumesc foarte mult.

John Bowis, în numele Grupului PPE-DE. – Doamnă președintă, întâmpin cu foarte mare bucurie declarația comisarului și în special tonul de deschidere al acesteia, când s-a făcut referire la pacienți ca elemente centrale ale acestei chestiuni. Tocmai trec prin Parlament un raport asupra sănătății transfrontaliere și pentru aceasta siguranța pacienților este fundamentală. Dacă mă pot exprima astfel, mi-aș fi dorit ca acesta să vină mai devreme astfel încât am fi putut să completăm pachetul dumneavoastră, împreună cu alte măsuri care vizează îngrijirea sănătății examinate de Parlament. Acest lucru nu va fi posibil, dar cel puțin ne-am pus în mișcare.

Poate puteți menționa cel puțin unuia dintre colegii dumneavoastră că am dori să vedem că pachetul de siguranță include și o parte despre rănilor cauzate de acele nesterilizate.

Însă acum ne îndreptăm atenția asupra a trei elemente la care v-ați referit. V-ați referit, pe drept cuvânt, la informarea pacienților și ați insistat asupra detaliilor acesteia. Cred că pacienții, și în special pacienții cu boli precum maladiile neurodegenerative, sunt foarte nerăbdători să vadă că aceste informații pentru pacienți ajung într-un mod care nu este cu siguranță reclamă, ci le oferă încredere în faptul că ceea ce au citit – fie pe

internet, pe ambalaj sau în reclame sau anunțuri, să spunem – sunt informații de bună credință și de încredere. În prezent, pacienții nu pot face acest lucru și sunt, după cum spuneți, supuși riscului.

Al doilea punct la care doresc să mă refer este contrafacerea. Contrafacerea este unul dintre flagelurile zilelor noastre. Una este să ai un ceas sau o haină de firmă contrafăcută, însă mult mai grav este un medicament contrafăcut. Dacă un medicament este contrafăcut, pacienții sunt supuși riscului și pot deceda din cauza acestuia. După cum am auzit, cifrele – 2,5 milioane de cutii pe an confiscate la granițele UE – a crescut mult în ultimii doi ani, față de 2005-2007, și alarmant este că aceste produse sunt din ce în ce mai frecvente în farmacii și nu pe internet.

În al treilea rând, v-ați referit la vigilența farmacologică. Apreciem că 5% dintre toate spitalizările sunt cauzate de reacții adverse la medicamente și că acestea cauzează o cincime din decesele evitabile din spitale. De aceea, este foarte important să avem un pachet simplificat, mai fiabil și în ceea ce privește vigilența farmacologică.

Dacă aplicăm aceste măsuri, atunci cred că raportul meu și siguranța pacienților pot merge mână în mână și aceasta trebuie să fie prioritatea de pe agenda noastră din această seară, din perioada care a mai rămas din această legislatură și din legislatura care va începe la sfârșitul verii.

Dorette Corbey, în numele Grupului PSE. – (NL) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnelor și domnilor, este bine că în această seară discutăm o nouă legislație în domeniul farmaceutic. De asemenea, doresc să mulțumesc comisarului Verheugen pentru că ne oferă această oportunitate.

Comisarul Verheugen a specificat în mod corect faptul că sunt necesare un număr de amendamente la legislație. Trebuie să ne concentrăm mai mult asupra siguranței, asupra unor reguli mai bune privind informațiile pentru pacienți și asupra măsurilor eficace împotriva medicamentelor contrafăcute. Doresc, de asemenea, să evidențiez faptul că pacientul trebuie să joace rolul central în această privință.

Medicamentele sunt supuse supravegherii stricte, de aceea nu este posibilă intrarea pe piață a produselor expirate. Teste stricte sunt efectuate asupra medicamentelor înainte să ajungă pe piață, dar, odată ce acestea ajung pe piață se întâmplă extrem de rar să fie testate din nou. Supravegherea unui medicament este limitată odată ce acesta ajunge pe piață. Efectele secundare sunt raportate, dar există cercetări restrânse în ce privește eficacitatea medicamentelor. Legislația propusă ne oferă o oportunitate să aducem toate îmbunătățirile necesare pe acest front.

De exemplu, medicația care scade colesterolul este administrată pe scară largă, deși se cunosc puține lucruri despre eficacitatea diferitelor produse și foarte puțin, într-adevăr, se cunoaște despre produsele cele mai eficace. Același lucru se aplică în cazul antidepressivelor și al altor medicamente care au un impact asupra sănătății mintale a persoanelor. Ar fi o idee bună dacă industria farmaceutică ar trebui să efectueze cercetări mai extinse asupra eficacității și efectelor secundare ale produselor acesteia. Testarea independentă este necesară în această privință.

Cu toții știm că informarea pacientului cu privire la medicamente este un subiect controversat. Orice urmărește programele de televiziune cu cea mai mare audiență din Statele Unite poate remarca ce probleme poate cauza aceasta. „Solicitați medicului medicamentul x pentru cancer la sân sau medicamentul y pentru cistită”. Până acum, publicitatea la medicamente a fost interzisă în Europa și, în ceea ce mă privește, așa ar trebui să și rămână. Nu putem permite nimănui să ne oblige să acceptăm un diagnostic sau să luăm un anumit medicament.

Industria farmaceutică dorește să informeze pacienții cu privire la produsele sale și crede că este cea mai în măsură să facă acest lucru. Îmi imaginez că acest lucru s-ar putea să fie normal, dar testarea independentă este, de asemenea, esențială în acest caz. Propunerea legislativă relaxează regulile asupra circulației informațiilor pe internet și în mijloacele tipărite de comunicare în masă. Așa cum spune și comisarul Verheugen, este vorba de o propunere modernă și avansată. Trebuie să existe o linie de divizare clară între informații și reclamă, iar pacienții trebuie să aibă dreptul la informații de încredere. Din acest motiv, ar fi o idee bună să se colecteze informații într-o bază de date europeană, împreună cu informații comparative asupra efectelor și efectelor secundare ale medicamentelor.

A treia propunere din pachet înăsprește regulile destinate să prevină plasarea pe piață a medicamentelor contrafăcute. Acest obiectiv este legitim, deoarece, după cum a evidențiat colegul meu, domnul Bowis, plasarea medicamentelor contrafăcute pe piață este un delict grav. Comisarul Verheugen are dreptate, de asemenea, să spună că acest fenomen nu este atât de mult o consecință a comerțului paralel, cât a diferitelor mecanisme la un loc, pe care trebuie să le examinăm. În perioada următoare trebuie să aprofundăm discuția despre avantajele și dezavantajele informațiilor pentru pacienți, despre medicamentele contrafăcute și despre

siguranța pacientului, deoarece, în mod cert, aici avem de-a face cu o serie de îndatoriri publice. Industria are o responsabilitate, pacienții își au partea lor de responsabilitate, la fel cum au și autoritățile.

Carl Schlyter, în numele Grupului Verts/ALE. – (SV) Doamnă președintă, doresc să mulțumesc domnului comisar pentru declarația sa. Cred că este bine să abordăm aspectele de mediu, de exemplu. Contaminarea cu produse farmaceutice este o problemă din ce în ce mai mare pentru lucrările de tratare.

Cu privire la reclamele pentru produse farmaceutice, consider că sunt adecvate cele mai dure restricții posibile. Această problemă devine obositoare. Într-o seară, uitându-mă la televizor, am observat că un sfert din reclame se refereau la produse farmaceutice eliberate fără rețetă. Aș dori efectuarea unei evaluări a impactului de către Comisie pentru a vedea cât de mult sunt influențate vânzările de reclamele la aceste produse farmaceutice. Este rezonabil să avem atât de multe reclame televizate la produse farmaceutice, chiar dacă vorbim despre medicamente care se eliberează fără rețetă?

În Suedia, am avut exemplul vaccinului Gardasil, care se încadrează cu greu în categoria vaccinurilor eliberate fără rețetă sau epidemiologice. Prin urmare, doresc să înăspriș legislația în acest domeniu.

În ceea ce privește contrafacerea medicamentelor, aceasta este legată probabil de sistemul nostru curent de brevetare. Există o diferență extrem de mare de preț. Cred că o soluție pentru orientarea îmbunătățită a cercetării în direcția necesităților de interes public ar fi probabil introducerea utilizării în măsură mai mare a fondurilor provenite din premii pentru produse farmaceutice. Pentru bolile tropicale neglijate, de exemplu – acesta fiind un domeniu unde nu există putere de cumpărare – s-ar putea găsi apoi medicamente noi. Aceasta ar permite într-o măsură mai mare efectuarea de cercetări în vederea producției de medicamente pentru grupuri sociale care nu au o putere mare de cumpărare.

Aș dori o analiză mai aprofundată a Comisiei asupra posibilităților de a utiliza într-o măsură mai mare fondurile din premii, prin care o persoană care dezvoltă un nou produs farmaceutic să primească o sumă unică. Producția va fi astfel liberă de licență. Cred că în unele cazuri acesta ar putea fi un sistem mai bun pentru îmbunătățirea cercetării și, mai presus de toate, pentru eliminarea scopului contrafacerii de medicamente. Văd multe avantaje din a putea, dintr-o poziție politică, să orientăm cercetarea spre rezolvarea unei probleme legate de boală în loc să tratăm simptomele timp de 30 de ani cu medicamente care sunt foarte profitabile pentru întreprinderile interesate.

În final, aș dori să mai adaug câteva cuvinte despre nanotehnologie. În medicină există nanoparticule, dar cunoaștem foarte puține despre efectele lor toxicologice. Aș dori introducerea unor metode mai bune pentru investigarea toxicologiei nanoparticulelor.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Mulți dintre noi vor vorbi probabil despre subsidiaritatea îngrijirii sănătății în legătură cu pachetul farmaceutic. Cu toate acestea, situația de pe piața farmaceutică arată că, pentru ca Europa să fie competitivă în cercetare și dezvoltare, precum și în distribuție și vânzarea de medicamente noi, este necesară cooperarea mai strânsă sau îmbunătățită dintre statele membre.

Pacienții trebuie să fie mai bine informați cu privire la medicamente și, bineînțeles, cu privire la efectele lor nedorite, astfel încât să poată participa mai eficient la tratament. Din cauza finanțării limitate pentru cercetare și dezvoltare farmaceutică în Europa, industria farmaceutică europeană nu poate concura cu America, Japonia sau Canada. Din această cauză, prețurile medicamentelor cresc disproporționat pe piețele europene.

Am discutat în mod repetat în Parlamentul European despre accesibilitatea insuficientă a anumitor medicamente, de exemplu cele pentru tratarea cancerului sau pentru așa-numitele boli rare. Punem pacienții care se află deja într-o situație dificilă în poziția de cerșetori care trebuie să-și găsească sponsori pentru a obține un tratament. Prețul ridicat al multor medicamente forțează sectorul sanitar să caute alternative mai ieftine, cu alte cuvinte medicamente generice. Din păcate, exact acestea sunt cel mai des contrafăcute și de cele mai multe ori nu conțin nicio substanță activă cu excepția zahărului și a compuşilor tabletei.

Faptele menționate anterior arată cât de important este facem schimb de opinii, să discutăm și în cele din urmă să adoptăm un pachet farmaceutic complet care asigură tratarea pacienților cu medicamente de înaltă calitate și rezonabile ca preț. În acest context, aștept cu interes cooperarea eficientă cu raportorii numiți pentru părțile specifice ale pachetului în cadrul Comisiei pentru mediu, sănătate publică și protecția consumatorului. Sunt de acord cu domnul comisar că medicamentele vândute pe internet pun în mare pericol siguranța politicii farmaceutice.

Anne Ferreira (PSE). – (FR) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnelor și domnilor, este întotdeauna o surpriză pentru mine când problemele referitoare la sănătate sunt dezbătute de Direcția Generală

Întreprinderi și Industrie. La citirea propunerilor asupra informării pacientului, totuși, devine rapid evident faptul că, în afară de una sau două nuanțări, medicamentele sunt tratate ca și cum ar fi orice alt produs de consum.

În legătură cu această problemă, cred că informațiile furnizate de către industrie însăși, altele decât etichetarea și prospectele obligatorii, reprezintă reclamă, care, prin repetare, devine o valoare comercială competitivă.

Bineînțeles, Comisia poate prezenta anumite prevederi pentru a-și defini propunerile și ne poate spune în continuare că asociațiile de pacienți sunt cele care așteaptă cu nerăbdare astfel de prevederi. Mulți dintre noi nu se lasă însă înșelați de impactul acestei directive de „informare a pacientului” și știu că aceasta nu va contribui în niciun fel la îmbunătățirea în mod real a sănătății cetățenilor europeni.

Putem fi siguri deja că, dacă textul ar fi adoptat, bugetul de marketing al industriei farmaceutice ar crește rapid, fără îndoială pe seama cercetării. Deja, în prezent, un procent de 23% din cifra de afaceri este alocat pentru publicitate și doar 17% pentru cercetare, și dacă ne uităm la Statele Unite și Noua Zeelandă, unde aceste informații publicitare sunt deja permise, putem observa că aceasta a dus la o creștere a numărului de rețete și costuri medicale, fără nicio îmbunătățire vizibilă în calitatea îngrijirii sănătății cetățeanului. Din aceasta putem trage învățăminte.

În final, doresc să închei prin a preciza că o soluție modernă ar fi să avem mai multă încredere în profesioniștii din sistemul sanitar sau să-i instruiim mai bine, astfel încât aceștia să poată oferi informații asupra tratamentelor și medicamentelor eliberate pe bază de rețetă.

Åsa Westlund (PSE). – (SV) Doamnă președintă, domnule comisar Verheugen, după cum ați menționat, acest pachet a fost un eveniment îndelung discutat înainte să fie inclus în agenda parlamentară. Probabil acest lucru nu este neobișnuit, deoarece produsele farmaceutice ne afectează pe toți. Însă acestea afectează și companii puternice cu interese mari, precum și utilizarea veniturilor fiscale.

Am solicitat personal Comisiei să includă efectul produselor farmaceutice asupra mediului în informațiile furnizate. Sunt foarte încântată că în propunerea Comisiei există referiri la acest aspect, care ar putea fi inclus în informațiile care pot fi furnizate. Totuși, cred că, de fapt, aceste informații ar putea fi obligatorii în momentul furnizării informațiilor despre produsul farmaceutic.

Nu doresc să văd reclame pentru produsele farmaceutice eliberate pe bază de rețetă. Prin urmare, sunt încântată că Comisia pare să împărtășească acest punct de vedere. Totuși, la fel ca și Comisia, sunt de părere că pacienții și publicul larg trebuie să aibă dreptul să primească informații corecte și precise despre produsele farmaceutice. În mai multe cazuri, acest drept există deja. În Suedia, de exemplu, avem un sistem numit FASS. Este important ca cetățenii obișnuiți să aibă posibilitatea de a găsi rapid informații fiabile, în special prin prisma faptului că există multe informații de-a dreptul înșelătoare, mai ales pe diferite grupuri de discuții de pe internet, care sunt ușor de găsit dacă cineva este într-o situație vulnerabilă. Totuși, exact cum a propus Comisia, este necesar ca informațiile să fie monitorizate obiectiv, astfel încât să fie de încredere. Aceasta este partea din propunerea Comisiei asupra căreia am îndoieli. Va fi extrem de important să reglementăm modul în care aceste mijloace de informare pot și trebuie stabilite, astfel încât să fie ușor accesibile, dar numai pentru cei care caută informații; informațiile nu ar trebui să fie oferite persoanelor care nu le solicită, așa cum se întâmplă în cazul reclamelor.

De asemenea, nu sunt sigură dacă este într-adevăr necesar să existe o reglementare totală a acestei probleme la nivelul UE. Pe scurt, acesta este un domeniu care este legat de serviciile sanitare și de îngrijirea medicală, care trebuie să intre în principal în competența statelor membre. Prin urmare, prefer să fiu convinsă în mai mare măsură că reglementarea legislativă a acestei probleme la nivelul UE este într-adevăr necesară.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). – (FR) Doamnă președintă, am două întrebări pe care doresc să le adresez domnului comisar. Intenționați să găsiți un mod de a evita situația în care o revistă, distribuită gratuit în farmaciile din Germania și finanțată în mod subtil de către industria farmaceutică, să fie afectată de această directivă?

Cealaltă întrebare este legată de numele medicamentelor în regiunile transfrontaliere. Numele sunt adesea diferite în pofida faptului că medicamentele conțin substanțe identice. Nu s-ar putea găsi o modalitate pentru a simplifica lucrurile pentru cei care locuiesc în regiunile transfrontaliere?

Avril Doyle (PPE-DE). - Doamnă președintă, salut declarația domnului comisar din această seară și aștept cu interes să citesc în detaliu ce conține cu exactitate acest pachet.

Acum câțiva ani a avut loc aici analiza legislației privind produselor farmaceutice. Aceasta includea medicamentele veterinare, precum și produsele farmaceutice umane. Mă întreb de au fost separate cele două în această etapă a procedurilor. Comisia va fi informată asupra interesului meu privind legislația asupra limitei maxime de reziduuri care intră în lanțul alimentar prin intermediul produselor farmaceutice veterinare. De ceva vreme am adresat critici referitoare la deficiențe grave din Directiva privind medicamentele veterinare.

Ar putea să comenteze domnul comisar asupra problemelor legate de interacțiunea medicamentelor, terapia cu mai multe medicamente și rezistența la medicamente în legătură cu discuția din această seară? Eu, ca și alții, cred că, în prezent, ar trebui să existe mult mai multe informații pentru pacienți. Pacienții nu ar trebui să intre în „con competiție” – dacă acesta este cuvântul – cu ceea ce se găsește pe internet, unde există uneori multă dezinformare. Aceștia ar trebui să primească informații științifice examinate adecvate, direct de la sursă, împreună cu medicamentele de care au nevoie.

Sunt îngrijorată, de asemenea, de rolul companiilor farmaceutice în influențarea medicilor în ceea ce privește eliberarea rețetelor. Domnule comisar, puteți comenta, vă rog, asupra acestor aspecte?

Günter Verheugen, *vicepreședinte al Comisiei*. – (DE) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, în răspuns la observațiile doamnei Corbey, doresc să menționez în primul rând că am autorizat o bază de date europeană cu medicamente eliberate exclusiv pe bază de rețetă acum câțiva ani. Construirea bazei de date se desfășoară cu succes și aceasta va fi disponibilă în viitorul apropiat.

Nu doar doamna Corbey, ci și alți membri ai Parlamentului au adresat această întrebare: este posibilă o distincție clară între informații și reclamă? Lăsați-mă să afirm în mod clar, încă o dată, opoziția totală a Comisiei față de autorizarea reclamelor sau a publicității, sau oricum doriți s-o numiți, pentru medicamentele eliberate exclusiv pe bază de rețetă în Europa. Nu vom permite acest lucru în niciun caz. Totuși, trebuie, de asemenea, să vă contrazic atunci când creați impresia că nu există nicio diferență între informații și reclamă. Oricine spune că nu este posibil să se facă deosebirea între informații și reclamă insultă sute de mii de jurnaliști care demonstrează în mod clar în fiecare zi prin munca lor din ziare, la radio sau la televiziune, că există o diferență între informații și reclamă. Noile reglementări pe care le-am întocmit sunt atât de exacte și precise încât nu se pune problema estompării liniei dintre informații și reclamă. Informațiile trebuie să se bazeze pe date care au fost deja autorizate de către autoritatea de aprobare. Acestea trebuie autorizate înainte de a fi publicate și sunt supuse unor controale stricte de calitate. Chiar nu înțeleg cum poate crede cineva că acestea reprezintă reclamă.

Domnul Schlyter a evidențiat aspectul referitor la vaccinuri. Trebuie să precizez în mod clar în acest moment că vaccinurile nu sunt, bineînțeles, disponibile în mod liber. Vaccinurile sunt în mod normal puse la dispoziție cetățenilor obișnuiți de către autoritățile de sănătate publică, în contextul campaniilor de informare care urmăresc să asigure cea mai mare densitate de vaccinare posibilă. Așa ar trebui să stea lucrurile, dar diferența dintre informații și reclamă trebuie, bineînțeles, să fie luată în calcul în cazul vaccinurilor. Împărtășesc în totalitate opinia dvs. în această privință. Problema medicamentelor contrafăcute nu este legată de proprietatea intelectuală. Medicamentele false nu sunt produse ca rezultat al unei dispute legate de proprietatea intelectuală. Medicamentele care sunt falsificate au fost deja aprobate, ceea ce înseamnă că orice probleme de proprietate intelectuală au fost rezolvate. Medicamentele contrafăcute sunt produse doar din pură lăcomie. Nu se pune problema încălcării drepturilor de proprietate intelectuală. Acesta este pur și simplu un delict. Falsificarea medicamentelor implică cel puțin vătămare corporală, dacă nu cumva tentativă de omor, dar nu are nimic de-a face cu chestiuni de proprietate intelectuală.

Aș dori să vă atrag atenția asupra statisticilor elaborate de Agenția Europeană pentru Medicamente care a investigat posibilele efecte ale informațiilor îmbunătățite pentru pacienți. În Marea Britanie, 5% din persoanele care sunt spitalizate au ajuns în această situație din cauză că au luat medicamentul greșit, cu alte cuvinte, un medicament la care sunt alergici sau pe care nu ar fi trebuit să-l primească. Dintre toți pacienții aflați în spitale în Marea Britanie, 5% au fost spitalizați din cauză că au luat un medicament greșit. Știm că, în 50% din cazuri, acest lucru ar fi putut fi evitat dacă pacientul ar fi fost informat despre natura medicamentului pe care l-a primit. Totuși, aceste informații nu au fost disponibile pentru pacienți. Utilizez acest argument ca răspuns pentru autoritățile sanitare din statele membre care nu sunt entuziaste cu privire la perspectiva unor pacienți bine informați, deoarece cred că pacienții bine informați sunt exigenți și vor solicita medicamente mai scumpe. Aceste statistici arată că informarea pacienților poate chiar să economisească bani.

Ca răspuns la întrebarea doamnei Hennicot Schoepges cu privire la broșurile și revistele care sunt puse la dispoziție gratuit, nu cred că este posibil ca legislatorii europeni să împiedice pe nimeni să distribuie broșuri gratuite. Aceasta se întâmplă în mai multe state membre. Totuși, interdicția asupra reclamelor se aplică și acestor reviste și broșuri. Mă gândesc, de exemplu, la binecunoscuta publicație *Apothekenumschau* din țara

mea natală. Aceste publicații nu au voie să conțină reclame pentru medicamente eliberate exclusiv pe bază de rețetă.

Am menționat câte ceva despre zona gri, cu alte cuvinte, reclamele ascunse pe care le-ați menționat, de asemenea. Da, acestea există. Cunoaștem aceste practici și propunerile noastre sunt destinate în mod specific să prevină aceste reclame ascunse care se regăsesc într-o serie de domenii.

În ce privește regiunile de frontieră, circumstanțele descrise sunt legate de faptul că există în continuare, mai presus de toate, obligativitatea aprobării medicamentelor la nivel național. Aprobarea la nivel european este excepția, nu regula. Aceasta înseamnă că producătorilor li se aprobă medicamentele pe piețe diferite din statele membre și nimeni nu-i poate împiedica să înregistreze medicamentele cu nume diferite. Aici se află problema. Dacă un medicament are aprobare europeană, atunci acesta este disponibil în toată Europa, inclusiv în regiunile de frontieră, sub același nume de marcă.

Doamnă Doyle, nu cred că există o corespondență exactă în domeniile pe care le discutăm între medicamentele umane și medicamentele veterinare. Cred că structurile sunt foarte diferite în aceste cazuri. De exemplu, animalele nu pot afla singure informații despre medicamente. Relația dintre cerere și ofertă este foarte diferită. Totuși, voi analiza cu plăcere această problemă în continuare. Aș dori, de asemenea, să atrag atenția că, în ceea ce privește întrebarea legată de reziduuri, am emis o propunere cu mult timp în urmă, după cum știți.

Președintele. –Dezbaterea este închisă.

17. Substanțe și preparate periculoase (diclormetan) (dezbatere)

Președintele. –Următorul punct pe ordinea de zi este raportul elaborat de Carl Schlyter, în numele Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară, referitor la propunerea de decizie a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 76/769/CEE a Consiliului privind introducerea pe piață și utilizarea anumitor substanțe și preparate periculoase (diclormetan) (COM(2008)0080 – C6-0068/2008 – 2008/0033(COD)) (A6-0341/2008).

Carl Schlyter, raportor. – (SV) Doamnă președintă, aș fi dorit ca președinția franceză să fi fost reprezentată aici în această seară, deoarece trebuie să spun că am colaborat extraordinar de bine. Fără dăruirea și dorința acesteia de a găsi căi de urmat, nu am fi reușit niciodată să ajungem la un acord. În timpul procesului, a existat întotdeauna o minoritate care să blocheze procesul din cauza unei probleme sau a alteia. Prin urmare, datorită colaborării foarte reușite cu președinția franceză, această legislație ia acum formă, ceea ce este foarte bine.

Tema discuției o reprezintă diclormetanul (DCM), un decapant pentru vopsele. Acesta este, de asemenea, o substanță chimică industrială care este utilizată de fapt foarte mult în industria farmaceutică. În ceea ce privește utilizarea sa industrială, totuși, este perfect posibilă protecția lucrătorilor și a mediului care intră în contact cu această substanță chimică. Problemele apar în special atunci când substanța este vândută consumatorilor. DCM este o substanță chimică toxică cancerigenă, cu efect soporific și efecte nocive asupra sănătății. Contaminarea se produce ușor. Până când ajungeți să simțiți mirosul DCM, ați depășit deja limita de siguranță cu un factor de trei, ceea ce face foarte dificilă protecția împotriva acestei substanțe. O modalitate de protecție adecvată constă din mănuși cu caracteristici foarte speciale care trebuie schimbate la fiecare trei ore. Trebuie purtat un echipament care costă de obicei aproximativ 2700 de euro și este dotat cu un sistem de aerisire independent.

Faptul că această substanță chimică este utilizată în prezent depinde foarte mult de faptul că este utilizată ilegal. Aceasta înseamnă că era, de asemenea, foarte important să se restricționeze și să se interzică utilizarea de către utilizatorii profesionali. De obicei, lucrătorii independenți și companiile care au doar câțiva angajați sunt cele care se ocupă de îndepărtarea graffitiurilor sau a vopselei. Echipamentul de protecție este cel mai adesea lăsat acasă sau nu este disponibil deloc. Interzicerea acestei substanțe chimice este, prin urmare, într-un grad foarte mare, o problemă de protecție a lucrătorului. Știm că, în țările în care este utilizat – adică 24 dintre cele 27 de state membre în prezent – DCM este foarte rar utilizat corect în conformitate cu legislația națională și europeană. Cred că este suficient să citez din textul Asociației Industriei Chimice din Germania, care menționează că, deși există aerisire corespunzătoare, vopselele sunt decapate în zone restricționate, reziduurile de vopsea eliminate sunt colectate și recipientele cu DCM sunt închise imediat, limita de expunere este totuși depășită în mod constant. De aceea, este necesar echipament de respirație autonom.

Cred că este de apreciat elaborarea acestei propuneri de către Comisie și faptul că am ajuns la un compromis care, în practică, va interzice, de asemenea, utilizarea profesională, țările având posibilitatea să obțină derogări

naționale. Totuși, cei care obțin astfel de derogări trebuie să garanteze că cei care lucrează cu această substanță chimică au echipament de protecție adecvat, instruire corespunzătoare, cunosc alternativele și trebuie să justifice cauza pentru care nu pot să utilizeze aceste alternative. Există într-adevăr alternative funcționale disponibile în toate domeniile în care diclormetanul este utilizat în mod curent. Vorbim despre procentul de 5% utilizat în mod periculos, adică pentru decaparea vopselei. Restul de 95% din volumul de DCM este utilizat în industrie. Este bine că sporim protecția lucrătorilor și a mediului.

În general, sunt, de fapt, foarte satisfăcut de acordul obținut. Acesta va îmbunătăți capacitatea persoanelor de a decapa vopselele în siguranță, fără a fi expuse la substanțe chimice periculoase, cancerigene. Colegii mei din Parlament au contribuit la obținerea acestui acord atât de rapid și vă mulțumesc tuturor pentru aceasta și pentru toți raportorii alternativi care, ca și mine, au reușit să ajungă la un acord cu Consiliul. Acest lucru este de bun augur. Aceasta a fost, de fapt, ultima șansă înainte ca REACH să interzică substanțele într-un mod demodat. A fost, prin urmare, un final grandios al stilului vechi de politică referitoare la substanțele chimice și, cu siguranță, un final reușit pentru că am reușit să ajungem la un acord într-un mod atât de eficient.

Cu privire la DCM, există voci care argumentează că alternativele ar putea fi cel puțin la fel de periculoase, dacă nu și mai periculoase, dar evaluările realizate de Comisie și terți au indicat clar că alternativele sunt mult mai puțin periculoase. Acum creăm o piață pentru alternative. Realitatea est că acele companii care sunt nemulțumite în prezent vor produce, în multe cazuri, și substanțele alternative, în timp ce există și companii mai mici care produc aceste substanțe. Este de apreciat faptul că acestea au acum șansa să exploateze avantajul competitiv de protecție sporită a mediului pe piața internă. Ne îndreptăm spre un viitor mai sigur și mulțumesc tuturor celor care au fost implicați în acest proces.

Günter Verheugen, *vicepreședinte al Comisiei*. – (DE) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, doresc să încep prin a mulțumi raportorului, domnul Schlyter, pentru munca laborioasă la această propunere. Am ajuns în prezent la un compromis satisfăcător cu Consiliul, care poate fi acceptat în prima lectură.

Aici este vorba despre restricționarea comercializării diclormetanului și a utilizării acestuia în produsele de decapare a vopselei, pentru a reduce riscurile identificate în câteva studii majore efectuate în numele Comisiei. Nu există nicio îndoială că diclormetanul este periculos pentru sănătatea oamenilor, deoarece este foarte volatil. Această volatilitate cauzează formarea de vapori foarte concentrați în atmosferă, care pot fi inhalați cu ușurință de către utilizatorii decapanților și care au apoi un efect toxic direct asupra sistemului nervos central.

În condiții de lucru sau de operare precare, acest fapt a condus sau a contribuit la accidente fatale în mai multe state membre. Majoritatea accidentelor și deceselor au avut loc într-un mediu comercial și profesional, în special ca rezultat al aerisirii inadecvate și a neutilizării echipamentului personal de protecție. Totuși, consumatorii au fost și ei implicați în accidente, deși numărul de accidente raportate în acest caz este mult mai mic.

Propunerea Comisiei este destinată să reducă într-o măsură cât mai mare și în măsura fezabilului riscurile presupuse de utilizarea acestei substanțe chimice periculoase. În versiunea modificată de Parlament și Consiliu, vânzarea către consumatori de decapanți care conțin diclormetan va fi interzisă complet. Ar trebui să existe, de asemenea, o interdicție pentru consumatorii care utilizează această substanță, deoarece aceștia nu dispun în general de echipament personal de protecție și nu pot fi instruiți sau supravegheați pentru a se asigura că utilizează substanța în siguranță.

Comercializarea și utilizarea diclormetanului de către profesioniști va fi supusă unei interdicții generale. Totuși, deoarece unele state membre cred că este esențial ca profesioniștii să utilizeze în continuare această substanță și în viitor, aceste state membre vor avea opțiunea de a permite utilizarea substanței respective în condiții specifice stricte. Aceste state membre trebuie să impună norme și reglementări specifice pentru autorizarea profesioniștilor care se încadrează în sistemele lor naționale existente. Utilizatorii profesioniști vor primi autorizația doar după ce au urmat un curs de instruire. Cursul de instruire trebuie, printre altele, să furnizeze informații despre riscurile diclormetanului și despre disponibilitatea unor substanțe alternative. Angajații și lucrătorii independenți trebuie să înlocuiască, de preferat, diclormetanul cu alte substanțe sau proceduri, ținând seama de legislația relevantă privind siguranța la locul de muncă.

Utilizarea decapanților de vopsea care conțin diclormetan va continua să fie permisă în incintele comerciale, cu condiția ca toate măsurile necesare să fie luate pentru a menține la minimum expunerea persoanelor care lucrează în aceste incinte. De exemplu, este esențial să se verifice dacă există aerisire adecvată pentru a putea rămâne cât mai mult posibil în limitele locului de muncă. Trebuie implementate, de asemenea, măsuri pentru

reducerea la minimum a evaporării din recipientele cu decapant. În plus, echipamentul respirator de protecție trebuie purtat atunci când sunt depășite limitele locului de muncă.

Domnul Schlyter recomandă să susțineți textul de compromis negociat cu Consiliul. Și eu cred că acest compromis reprezintă un echilibru bun. Prin urmare, în numele Comisiei, voi oferi sprijinul meu deplin pentru compromisul negociat.

Erna Hennicot-Schoepges, în numele Grupului PPE-DE. – (FR) Doamnă președintă, mai întâi aș dori să mulțumesc raportorului și să reiterez că am colaborat foarte bine pentru a ajunge la acest compromis, care se bucură de susținerea Grupului Partidului Popular European (Creștin-Democrat) și al Democrațiilor Europeni. Trebuie atrasă atenția asupra faptului că diclormetanul este un produs foarte toxic și că există soluții alternative viabile și sigure. Într-adevăr, nu putem nega pericolele – după cum ați menționat, domnule Verheugen – asociate cu utilizarea diclormetanului, în special dacă condițiile de lucru nu garantează siguranța utilizatorului. De multe ori, diclormetanul este utilizat de persoane care efectuează lucrări de reparații în locuințele proprii. Aceștia îl consideră un produs excelent și eficient, dar nu realizează că prin utilizarea acestuia într-un spațiu închis riscă să-și piardă cunoștința foarte rapid și că există chiar riscul de deces, dacă nu se iau măsurile de precauție necesare.

În mod contrar poziției extreme a unei interdicții totale, așa cum a fost propusă de către raportor, compromisul la care am ajuns acum lasă statelor membre opțiunea de a oferi o excepție pentru profesioniști și uzul industrial, dar în condiții clar definite. Acesta este un compromis valabil și trebuie să recunoaștem că diclormetanul este responsabil pentru multe accidente. Regret, în plus, că avem foarte puține informații despre accidentele produse la locul de muncă. Doresc să remarc, de asemenea, că o evaluare de impact a fost efectuată înainte de începerea lucrărilor Comisiei și că concluziile acesteia au dat formă textului. Trebuie să ne asigurăm, totuși, că informații foarte specifice sunt disponibile pentru acele persoane care pot fi tentate în continuare să utilizeze acest produs, deși acum revine statelor membre responsabilitatea de a formula reguli clare și de a aplica interdicția generală de comercializare a acestui produs periculos pentru sănătate.

Graham Watson, în numele Grupului ALDE. – Doamnă președintă, doresc să îl felicit pe raportorul Carl Schlyter și pe raportorii alternativi pentru munca foarte minuțioasă și profesională depusă în cadrul acestui dosar. Este o plăcere rară pentru mine în aceste zile să pot participa la dezbateri generate de lucrările comisiorilor, în special în acest moment al zilei, sau mai bine spus în noaptea aceasta.

Nu am avut privilegiul să particip la dezbaterile comisiei, cu excepția unei singure ocazii în care am dorit să mă asigur că colegii mei au înțeles importanța votului pentru a susține propunerile raportorului. Dar aceasta este o problemă importantă, într-adevăr o problemă de viață și moarte, una care pentru mine are importanță dublă, deoarece alegătorii din circumscripția mea sunt foarte interesați de acest subiect.

Diclormetanul, după cum am auzit, este o substanță cu un profil unic de pericolozitate. Acesta este atât de volatil, încât inhalarea, chiar și numai mirosul obișnuit al acestuia, se situează peste toate limitele de sănătate recunoscute. Este cancerigen și poate cauza efecte nevrotice și deteriorarea nervilor. La temperaturi normale, utilizarea acestuia cauzează evaporarea la niveluri periculoase. Pentru a lucra în siguranță cu diclormetan este necesar un costum ermetic la un cost de aproximativ 2000 de euro, iar pentru protecția pielii sunt necesare mănuși la un preț de 25 sau 30 de euro, care trebuie înlocuite la fiecare două sau trei ore.

Bineînțeles că nimeni nu face acest lucru, chiar dacă utilizatorii respectivi cunosc natura nocivă a substanței. Nu există niciun mod eficient de a garanta utilizarea în siguranță a diclormetanului pentru public. Și, din cauză că DCM este toxic, raportorul și comisia au dorit să-l interzică, chiar și pentru utilizare profesională, pentru a preveni decesele. În ultimii opt ani, Comisia a înregistrat 18 decese din cauza utilizării acestor produse și 56 de vătămări care nu s-au soldat cu decese. Sunt sigur că în realitate au existat mai multe accidente. Dar a existat un lobby industrial care a creat o minoritate de blocare în Consiliu și, din acest motiv, raportorul și comisia au fost de acord, cu ezitări, să permită statelor membre o derogare pentru utilizarea profesională.

Totuși, am obținut nu doar protecția strictă pentru lucrătorii care utilizează DCM în mediu profesional, ci și un angajament de control și inspecție din partea statelor membre. O interdicție completă a acestor produse există deja în Suedia, Danemarca și Germania și sper că niciun stat membru nu va solicita o astfel de derogare. Utilizarea industrială este un subiect diferit. Aceste produse pot fi utilizate în siguranță la scară industrială, în condițiile potrivite.

Unii colegi au argumentat că produsele respective ar trebui permise pentru utilizarea în vederea protecției patrimoniului cultural, pentru îndepărtarea vopselei de pe monumentele vechi fără deteriorarea acestora.

Dar experții au sugerat că aceasta nu este o idee bună și, prin urmare, grupul meu nu va susține niciun amendament prezentat în direcția respectivă.

Am menționat că am un interes electoral în această problemă. Am corespondat cu domnul comisar Verheugen timp de șapte ani asupra acestei probleme. De ce? Pentru că în circumscripția mea electorală se află o companie numită Eco Solutions, care a dezvoltat o alternativă perfect sigură la diclormetan. Aceasta este o alternativă bazată pe apă, care are același efect, chiar dacă procesul durează puțin mai mult. Îmi pare rău să spun că singurul stat membru care a dus un lobby puternic pentru menținerea utilizării diclormetanului a fost Marea Britanie, care, de asemenea, produce în cantități industriale multe astfel de substanțe.

Mi-a fost necesară o muncă de patru ani împreună cu comisarul Verheugen pentru supune atenției comitetului de experți al Comisiei existența acestei alternative mai sigure pe bază de apă și a fost nevoie de trei ani pentru ca această alternativă să fie recunoscută ca o tehnologie eficace și utilizabilă. Însă sunt satisfăcut să spun că, la fel ca cele mai bune povestiri, aceasta are un final fericit. Diclormetanul nu va mai fi disponibil pe piață pentru alte utilizări decât cea industrială. Electoratul meu va deveni mai bogat cu noua tehnologie de care vorbeam și toți vor trăi până la adânci bătrâneți datorită muncii excelente realizate de Carl Schlyter și de colegii săi din Comisia pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară.

Jens Holm, în numele Grupului GUE/NGL. – (SV) Doamnă președintă, diclormetanul sau DCM este o substanță chimică periculoasă care poate cauza cancer, pierderea vederii și vătămarea gravă a unor organe precum inima, ficatul și rinichii. DCM este utilizat în fabricarea produselor farmaceutice și ca decapant de vopsea sau degresant, printre alte utilizări. Unele state membre, precum Suedia, Danemarca și Austria, au introdus deja interdicția pentru DCM.

Este foarte bine că problema DCM se află acum pe agendă. Este și mai bine că acest acord va însemna o interdicție totală a DCM în ceea ce îi privește pe consumatorii obișnuiți. Pentru aceasta, nu pot decât să aduc laude raportorului nostru, domnul Schlyter. Bună treabă, Carl!

Din păcate, lucrătorii din industria farmaceutică și cei care lucrează la curățarea pereților și fațadelor vor continua să fie în pericol de a suferi efectele diclormetanului. Acest acord nu va însemna, îmi pare rău s-o spun, o interdicție totală asupra utilizării profesionale a DCM. Acesta este un eșec grav, pentru care consider Comisia responsabilă în întregime. Această derogare, totuși, a fost formulată astfel încât ceea ce sper a fi un număr mic de state membre care doresc să utilizeze DCM trebuie să garanteze că lucrătorii nu suferă în consecință. Responsabilitatea verificării revine astfel acelor țări care doresc să utilizeze în mod limitat DCM, care trebuie să dovedească faptul că substanța va fi utilizată în modul cel mai sigur posibil și garantează protecția lucrătorilor. În cele din urmă, această situație foarte acceptabilă.

În general, am ajuns la un acord bun. Aș dori să solicit Comisiei să se inspire din această decizie. Da, putem! Să trecem mai departe. Fac un apel la Comisie, vă rog, este posibil să ne oferiți o indicație că, în viitor, vor exista mai multe interdicții pentru substanțe periculoase precum coloranții azoici cancerigeni, bisfenol A și retardantul de flacără deca-BDE? Dacă UE nu poate să facă acest lucru, de ce nu permiteți statelor membre individuale să facă un pas înainte și să introducă propriile interdicții? Dumneavoastră, în Comisie, ați mers până într-acolo încât să forțați statele membre să ridice restricțiile pe care le aveau deja în unele cazuri. Țara mea, Suedia, de exemplu, a fost forțată să accepte coloranții azoici după aderarea la UE în 1995. Ca urmare a amenințărilor din partea Comisiei cu începerea acțiunii juridice la Curtea Europeană de Justiție, Suedia a început acum să permită utilizarea deca-BDE. Acest lucru este inacceptabil și, mai mult decât oricând, nu este ecologic. Acesta nu este un mod de a conduce un program avansat de legislație a mediului. Stimată Comisie, domnule comisar Verheugen, vă rog să mă convingeți că nu este așa! Demonstrați că argumentele referitoare la mediu au prioritate asupra solicitărilor pieței în mai multe cazuri decât acest singur exemplu.

Urszula Krupa, în numele Grupului IND/DEM. – Doamnă președintă, diclormetanul, care este disponibil pe piață și este autorizat pentru utilizare obișnuită sub forma unor diferite produse comerciale, este utilizat pe scară largă în industria chimică, precum și în industriile textile și farmaceutică. Diclormetanul este ușor absorbit de corpul uman, este foarte toxic și cancerigen și este responsabil pentru multe cazuri de otrăvire, inclusiv accidente fatale. Doar în Polonia, numărul de persoane expuse la acest agent chimic la locul de muncă este estimat la câteva mii. Deși utilizarea industrială a substanței chimice poate fi controlată eficient, utilizarea diclormetanului de către consumatorii individuali, sau chiar de către companiile profesionale, este inevitabil asociată cu un risc pentru sănătatea și viața oamenilor, nu doar din cauza faptului că nu există un mod de implementare a controalelor adecvate, ci și din cauza costului ridicat de aplicare a măsurilor de protecție.

Toate avertizările și măsurile pentru a reglementa utilizarea diclormetanului s-au dovedit ineficiente, ținând seama de toxicitatea ridicată și de volatilitatea acestui compus chimic, de aceea este necesar să retragem

complet diclormetanul de la utilizarea comercială pe scară largă. Factorii economici nu trebuie utilizați ca un motiv pentru menținerea acestei otrăvi în utilizarea obișnuită. De asemenea, trebuie să evităm utilizarea intereselor industriilor care fabrică produse conținând DCM ca un argument pentru a susține utilizarea restricționată comercială a diclormetanului. În ce privește utilizarea obișnuită a acestui compus, costul pentru societate depășește cu mult orice beneficii materiale.

John Bowis (PPE-DE). - Doamnă președintă, sunt de acord cu ultima frază a domnului comisar, și anume că putem saluta acest compromis și, pe această bază, felicit raportorul și raportorii alternativi pentru acest acord.

Pentru a se ajunge aici a fost străbătut un drum dificil. Inițial, Comisia a înaintat o propunere de a interzice această substanță pentru uzul individual – nu și pentru uzul profesional – și raportorul a prezentat aceste propuneri pentru a fi extinse la utilizarea profesională. Am ascultat părerea alegătorilor noștri, așa cum a făcut Graham Watson. Acesta a discutat despre lobby-urile industriale. El s-a referit, de asemenea, la un lobby industrial din circumscripția electorală a acestuia, care l-a convins cu succes în privința utilizării unei alternative. Știm că 90% din decapanții de vopsea utilizează DCM, astfel încât a trebuit să ținem seama de echilibrarea acestei situații.

Nimeni dintre noi nu vrea să exagereze în descrierea pericolelor. Uneori, când ascultam în această seară vorbindu-se despre pericolele acestei substanțe, m-am mirat de ce suntem satisfăcuți că lucrătorii industriali vor fi supuși în continuare efectelor DCM, dar nu permitem profesioniștilor să utilizeze substanța, conform regulilor și sub strictă dirijare; și cu toată îmbrăcămintea pe care Graham Watson o va pune la dispoziția oamenilor, în viitor – aceste costume albe, sau orice sunt acestea, o eră spațială adusă de Parlament – va veni.

Cred că DCM, printre multe alte substanțe, presupune un risc ridicat. Este o substanță potențial periculoasă. Există dovezi că au avut loc accidente și că oameni au fost răniți. Probabil este bine că acționăm mai ferm decât în trecut. De aceea accept și întâmpin cu reală satisfacție compromisul care a fost obținut. Acesta lasă ușa deschisă statelor membre care doresc și care cred că este corect să continue sub reguli stricte care au fost stabilite pentru a permite profesioniștilor – și numai profesioniștilor – să utilizeze această substanță chimică pe lângă utilizarea industrială.

Dar, domnule comisar, acum aveți o responsabilitate de a reveni asupra problemei și de a verifica alternativele. Analizați alternativele care sunt disponibile: NMP este disponibil de 11 ani, dar abia acum s-a descoperit că este reprotoxic; există solvenți inflamabili care pot cauza probleme de inhalare; există așa-numitele substanțe care facilitează agresarea sexuală, considerate drept alternative sigure; există DBE, despre care nu se cunosc multe; și există lămpi de sudură mai simple și metode de sablare care pot fi utilizate, deși aici apar praful și alte probleme. Să revenim asupra problemei și să investigăm amănunțit alternativele, astfel încât să fim cu adevărat siguri că oferim o alternativă mai sigură pentru alegătorii noștri. Dacă vom constata că unele dintre alternative nu sunt mai puțin periculoase, atunci sunt sigur că domnul comisar sau succesorii domniei sale ne vor spune acest lucru și vor înainta o propunere – dacă nu, sunt sigur că o va face Carl Schlyter.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Doamnă președintă, diclormetanul are efecte soporifice, cauzând leziuni ale sistemului nervos central și pierderea cunoștinței, precum și efecte cardiotoxice. Dacă este utilizat greșit, există un risc direct de deces și acest factor are implicații pentru terorism. Prin urmare, susțin o interdicție asupra utilizării acestuia de către consumatorii obișnuiți și restricții ferme în utilizarea profesională. Deoarece există substanțe de înălbire alternative și posibil mai puțin toxice, după părerea mea nu este necesar să permitem excepții. Totuși, propunerea pe care o vom vota mâine va permite statelor membre să solicite Comisiei excepții în cazuri justificabile, deși în condiții foarte stricte. Aș dori să știu modul în care Comisia sau oricine altcineva va evalua validitatea cererilor pentru excepții și modul în care se va monitoriza respectarea restricțiilor.

Günter Verheugen, vicepreședinte al Comisiei. – (DE) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, doresc să încep prin a adresa câteva cuvinte domnului Watson. Ați jucat un rol important în elaborarea acestei propuneri. În momentul în care mi-ați spus personal despre problema pe care o aveți de câțiva ani cu Comisia, am realizat că există alternative la această substanță și sunt sigur că veți fi de acord că de atunci și până în prezent lucrurile s-au mișcat foarte rapid. Am instruit personal serviciile direcției generale de care mă ocup să prezinte propunerea, deoarece era clar pentru mine, în urma discuțiilor cu dumneavoastră, că există alternative. Am declarat cu altă ocazie în acest parlament și aș dori ca domnul Holm în special să audă acest lucru, că deși sunt comisarul care răspunde de întreprinderi și industrie, nu cred că un produs industrial care este periculos ar trebui să rămână pe piață doar pentru că acesta poate fi utilizat pentru a câștiga bani. Sunt de părere că, atunci când există o alternativă care poate înlocui un produs industrial periculos, acesta ar trebui înlocuit.

Acesta este principiul pe care l-am respectat atunci când am discutat și adoptat REACH în acest Parlament. Toate substanțele la care v-ați referit, domnule Holm, sunt acum reglementate de REACH.

Diclorometanul ar fi trebuit în mod normal să fie, de asemenea, acoperit de termenii REACH, dar din cauză că riscurile pentru sănătate sunt atât de evidente și din cauză că au existat atât de multe probleme, am dat prioritate acestei substanțe. Este posibil să fie necesar să acționăm în același mod în cazul altor substanțe, dacă riscurile pentru sănătate sunt la fel de evidente și dacă nu putem aștepta până când procedura REACH foarte amănunțită și solicitantă va fi finalizată.

Doresc să precizez clar, domnule Holm, că aș fi votat în favoarea unui compromis mult mai larg. Dacă Parlamentul ar fi ajuns la un acord cu Consiliul asupra interdicției utilizării comerciale a diclorometanului, aș fi votat în favoarea acestuia în această seară. Vă rog să nu considerați Comisia responsabilă pentru faptul că există câteva state membre care nu au dorit să meargă mai departe din motive pe care nu le cunosc. Acesta este motivul pentru care Comisia și-a prezentat propunerea în modul în care a făcut-o, deoarece am dorit să prezentăm un text care avea o șansă de a fi acceptat; tocmai așa s-a și întâmplat.

Ultima mea remarcă privește comentariile făcute de domnul Bowis în legătură cu efectele toxice ale alternativelor. În cazul substanțelor chimice există întotdeauna problema determinării gradului de risc implicat. Studiile noastre minuțioase și complete au arătat că niciuna dintre substanțele alternative aflate în prezent în vânzare nu au proprietățile diclorometanului care sunt atât de periculoase, cu alte cuvinte efectul toxic direct asupra sistemului nervos central. Acesta apare doar în cazul diclorometanului și nu la celelalte substanțe.

Cunoaștem foarte puține accidente care au implicat substanțele alternative. Această situație este valabilă și în țările unde utilizarea diclorometanului fusese deja interzisă, precum Danemarca, Austria și Suedia. Dacă situația se va schimba, Comisia o va investiga, bineînțeles și, dacă este necesar, va propune măsuri care să reglementeze alte substanțe.

În sfârșit, aș dori să comentez asupra remarcilor făcute de domnul Holm, de care am uitat temporar, privind întrebarea dacă Comisia va forța statele membre să abroge reglementările de mediu sau sănătate progresive, din cauză că acestea intră în conflict cu reglementările pieței interne. Comisia nu va face acest lucru. Legislația curentă prevede explicit că statele membre au dreptul să adopte reglementări naționale care diferă de cele ale pieței interne, dacă acestea consideră că ele sunt necesare din motive de sănătate sau mediu.

Deoarece sunt responsabil pentru monitorizarea notificării acestor reglementări diferite, vă pot spune că Comisia acționează pe baza unui principiu clar și fără ambiguitate în acest caz. Luăm foarte în serios argumentele legate de îngrijirea sănătății și de mediu prezentate de statele membre. Dacă acestea adoptă reglementări diferite din aceste motive, nu le forțăm să abroge reglementările sanitare și de mediu. Dacă aveți orice informație din ultimii ani pentru a vă susține acuzația, aș dori să aflu mai multe detalii specifice, astfel încât să pot combate afirmația dumneavoastră. Cazul pe care l-ați menționat datează din 1995, ceea ce înseamnă că nu am avut nimic de-a face cu el.

Carl Schlyter, raportor. – (SV) Doamnă președintă, aș dori să revin asupra celor spuse de domnul Watson. Și dumnealui a avut rolul său. Deși nu sunteți un membru al comisiei noastre, ați avut totuși un impact asupra activității acesteia și ne-ați ajutat să ajungem la un compromis Bineînțeles, personalul care m-a ajutat să închei acest acord a jucat, de asemenea, un rol important.

Nu pot decât să repet cele spuse de domnul comisar Verheugen. Comisia s-a exprimat clar pe tot parcursul procesului, cel puțin față de mine, că dacă Consiliul și Parlamentul ar fi ajuns la un compromis mult mai larg implicând o interdicție totală, Comisia l-ar fi acceptat. Nu a existat nicio lipsă de transparență între Comisie și mine în legătură cu această problemă.

Aș dori doar să vă ilustrez efectele acestei substanțe chimice. Dacă aș deschide un singur recipient de un kilogram aici, l-aș împrăști peste bănci și l-aș aplica, am depăși oarecum limita de siguranță în toată această încăpere extrem de mare. Atât de toxică este această substanță chimică.

Pot încheia această dezbatere doar făcând apel la Comisie să se asigure, acum, că în ceea ce privește statele membre care solicită o derogare pentru uz profesional, derogarea respectivă este revocată dacă aceste reguli noi, mai stricte, sunt încălcate constant. Noi știm, toată lumea știe și toate studiile arată că, dacă diclorometanul este utilizat corect astfel încât sănătatea lucrătorilor implicați să fie protejată, această substanță nu este economică și ecologică. Dacă produsul DCM este lăsat să se comporte conform condițiilor unei piețe corecte, adică dacă legislația este respectată, propria lipsă de competitivitate a acestuia va însemna abandonarea sa foarte rapidă în favoarea alternativelor. Voi profita de această oportunitate pentru a face apel la Comisie să

se asigure de respectarea reglementărilor. Dacă acest lucru este realizat, DCM se va retrage treptat și suficient de rapid de pe piață.

Președintele. –Dezbaterea s-a încheiat.

Votul va avea loc mâine.

Declarații scrise (articolul 142 din Regulamentul de procedură)

Gyula Hegyi (PSE), în scris. – (HU) Odată cu decizia de astăzi, Parlamentul European restricționează semnificativ utilizarea decapantului de vopsea cunoscut ca diclormetan. În calitate de raportor alternativ pentru Grupul Socialist din Parlamentul European, întâmpin cu bucurie decizia, pentru care am depus multe eforturi. În ultimii ani au existat multe decese ca o consecință a utilizării diclormetanului. Această substanță extrem de volatilă este dăunătoare pentru sistemul nervos și din același motiv este, de asemenea, cancerigenă. Victimele au fost în principal utilizatori individuali, cei care și-au decorat singuri locuințele și decoratorii de locuințe, deoarece la utilizarea în industrie sunt respectate anumite reglementări de siguranță. Concentrațiile măsurate în anumite instalații industriale din Europa au fost atât de ridicate încât – în cazul expunerii prelungite – acestea ar cauza cancer la 10% dintre lucrători.

Conform textului de compromis care a fost adoptat, diclormetanul poate fi utilizat în viitor ca decapant doar în utilizarea industrială și sub reglementări stricte de siguranță. Consumatorii și profesioniștii vor trebui să decapeze vopseaua nedorită utilizând una dintre substanțele chimice la fel de eficiente, dar care nu sunt nocive sau, de exemplu, prin decapare pirolitică/termică.

Cel mai important lucru este că utilizarea acestei substanțe cancerigene nu trebuie acceptată în zone publice închise precum centre comerciale și pasaje subterane, deoarece vaporii produși de substanțele volatile sunt mai grei decât aerul și, prin urmare, măsurătorile au arătat că aceștia coboară la niveluri joase și afectează în special copii. La adoptarea acestei decizii, grupul nostru politic a luat în considerare în mare măsură opinia sindicatelor implicate, deoarece, în cazul utilizării industriale, principala noastră preocupare este sănătatea lucrătorilor.

Bogusław Rogalski (UEN), în scris. – (PL) Doamnă președintă, după cum știm, multe substanțe chimice periculoase sunt autorizate pentru uz general, în ciuda ingredientelor periculoase pe care le conțin. Una dintre aceste substanțe este diclormetanul (DCM) care este utilizat în general pentru fabricarea de produse farmaceutice, solvenți și alte produse.

Aceasta este o substanță foarte periculoasă pentru sănătatea umană, fiind clasificată drept cancerigenă. DCM afectează sistemul nervos și cauzează vătămări grave organelor interne, care pot cauza în mod direct decesul.

Ținând seama de frecvența respiratorie mai ridicată, copii sunt mai susceptibili la otrăvirea cu diclormetan, la fel ca și persoanele cu boli cardiovasculare. De asemenea, este alarmant că au existat decese legate de otrăvirea cu diclormetan.

Ținând seama de faptul că știm de existența pe piață a unor produse care ar putea oferi o alternativă la produsele care conțin diclormetan, precum și de faptul că anumite state membre au interzis utilizarea acestei substanțe, introducerea unei interdicții totale a utilizării diclormetanului este esențială.

Încă un argument în favoarea interzicerii DCM ar trebui să fie faptul că, așa cum au arătat experții, nu ne putem asigura că consumatorii vor utiliza în siguranță DCM.

Propunerea Comisiei de a introduce instruirea cu privire la utilizarea produselor care conțin DCM pentru scopuri profesionale va costa aproximativ 1,9 miliarde EUR în primul an de implementare.

Retragerea DCM din circulația generală pare, prin urmare, să fie cea mai sensibilă și mai responsabilă soluție.

18. Autorizarea ratificării Convenției din 2007 a Organizației Internaționale a Muncii privind munca în domeniul pescuitului (Convenția 188) (dezbatere)

Președintele. –Următorul articol este raportul elaborat de Ilda Figueiredo, în numele Comisia pentru ocuparea forței de muncă și afaceri sociale, referitor la propunerea de decizie a Consiliului de autorizare a ratificării de către statele membre, în interesul Comunității Europene, a Convenției din 2007 a Organizației Internaționale a Muncii privind munca în domeniul pescuitului (Convenția 188) [COM(2008)0320 — C6-0218/2008 —2008/0107(CNS)] (A6-0423/2008).

Ilda Figueiredo, raportoare. – (PT) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnelor și domnilor, cu acest raport dorim să adoptăm propunerea de decizie a Consiliului asupra Convenției 188 a Organizației Internaționale a Muncii (OIM) privind munca în domeniul pescuitului, stabilind standarde internaționale minime care trebuie respectate și condiții mai echitabile la nivel mondial. În acest mod vom remedia rata scăzută de ratificare a multor convenții în domeniul muncii maritime.

Această convenție, adoptată în iunie 2007, în sesiunea 96 a Conferinței Internaționale a Muncii, este destinată să stabilească standardele de muncă internaționale minime în domeniul pescuitului și să promoveze condiții de viață și de muncă decente pentru pescari. Convenția acoperă, printre alte lucruri, condiții legate de probleme importante precum sănătatea și siguranța la locul de muncă, efectivul și orele de odihnă, lista echipajului, repatrierea în caz de probleme, recrutarea, plasarea forței de muncă și asigurările sociale.

Profesioniștii din acest sector au așteptat de mult timp adoptarea acestei Convenții OIM privind munca în domeniul pescuitului deoarece consideră că ea reprezintă un pas înainte în acordarea importanței cuvenite acestui sector strategic important, în care lucrează la nivel mondial 30 de milioane de bărbați și femei.

În 2003, Biroul OIM și constituenții tripartiți ai OIM trilaterale au început lucreze la elaborarea standardelor de muncă internaționale actualizate și complete pentru domeniul pescuitului, având ca obiectiv asigurarea unei protecții adecvate pentru pescarii din toată lumea, ținând seama de natura specială a sectorului și de condițiile de viață și de muncă specifice. Luând în considerare faptul că acesta este un sector cu o rată mare de accidente mortale – la care contribuie niveluri grave de exploatare și o lipsă de protecție – este nevoie de protecție specială.

Această convenție revizuieste, de asemenea, alte convenții existente în acest domeniu, în special privind vârsta minimă, examinarea medicală a pescarilor, contractele de muncă și locuirea la bordul navelor de pescuit. Ea este însoțită de o recomandare (nr. 199). Trebuie reținut că această convenție a devenit necesară după adoptarea Convenției consolidate a OIM privind munca în domeniul maritim în februarie 2006, care a exclus sectorul pescuitului din domeniul său de aplicare.

Prin urmare, solicităm să fie depuse toate eforturile pentru a ne asigura că diferitele state membre ratifică prompt convenția, preferabil înainte de 2012, deoarece aceasta va intra în vigoare odată ratificată de către 10 din cele 180 de țări membre ale OIM, opt dintre care trebuie să fie state costiere. Totuși, este la fel de important ca prevederile acesteia să fie aplicate în zonele în care nu sunt încă în vigoare.

În final, aș dori să mulțumesc tuturor celor care au contribuit la formularea acestui raport, inclusiv colegului meu Willy Meyer, raportor pentru aviz din partea Comisiei pentru pescuit. Sper că toți colegii mei își vor informa parlamentele și guvernele naționale, astfel încât această convenție să poată fi ratificată cât mai curând posibil.

Vladimír Špidla, membru al Comisiei. – (CS) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, pescuitul este prin natura sa cea mai globalizată dintre profesii și una care înfruntă globalizarea cu toate forțele. Aproximativ 30 de milioane de persoane lucrează în acest domeniu, ele fiind expuse dificultăților și pericolelor foarte diferite, în plus față de efectele globalizării. Conform statisticilor Organizației Internaționale a Muncii, o comparație a numărului de accidente mortale din industria pescuitului cu numărul de accidente mortale la locul de muncă în general arată că pescuitul este una dintre cele mai periculoase meserii din lume.

Toate instituțiile europene sprijină Programul pentru muncă decentă recunoscut în general. Comisia și-a reafirmat angajamentul prin agenda socială reînnoită și printr-un raport legat de Comunicarea privind munca decentă din 2006. O parte importantă a abordării Comisiei este sprijinul acesteia pentru standardele de muncă internaționale. O îmbunătățire generală a condițiilor de siguranță, îngrijire medicală și protecție legală în domeniul pescuitului, împreună cu niveluri de protecție socială mai apropiate de cele de care se bucură alți lucrători, pot fi obținute doar dacă se depun eforturi pentru a stabili standarde minime la nivel global. În calitate de membri ai Organizației Internaționale a Muncii și cu sprijinul Comisiei, statele membre ale UE au contribuit pe cât de mult posibil la crearea unei convenții actualizate și oportune prin care aceste standarde internaționale minime vor fi stabilite. Acestea pot fi suplimentate cu mecanisme de asigurare a armonizării și cu mecanisme de asigurare a aplicării, precum inspecțiile în porturi străine sub rezerva anumitor condiții. Convenția și recomandarea care nu este obligatorie legal au fost adoptate în iunie 2007 de către organismul director al Organizației Internaționale a Muncii.

Convenția 188 modifică mai multe standarde anterioare ale Organizației Internaționale a Muncii referitoare la pescari și, când intră în vigoare, aceasta poate crea condiții egale și îmbunătățite pentru toți. Convenția reglementează subiecte precum vârsta minimă, examinări medicale, locația echipajului, perioadele de odihnă,

contractele de angajare, repatrierea, recrutarea și locația lucrătorilor, plata, masa și cazarea, îngrijirea medicală și asigurările sociale. Unele părți ale noii convenții privesc coordonarea asigurării sociale și acesta este un domeniu care intră exclusiv în competența Comunității. Consiliul trebuie să permită prin urmare statelor membre să ratifice aceste părți ale convenției. Domeniile de competență partajată acoperă, de asemenea, mai multe teme diferite. Deoarece noile standarde ale Organizației Internaționale a Muncii trebuie să intre în vigoare cât mai curând posibil, Comisia propune includerea în convenție a unei provocări pentru statele membre, și anume de a încerca să accelereze transmiterea documentelor de ratificare, astfel încât acestea să fie depuse nu mai târziu de 21 decembrie 2012. Această provocare va fi susținută de o analiză a situației ratificării efectuată de Consiliu înainte de ianuarie 2012.

Iles Braghetto, în numele Grupului PPE-DE. – (IT) Doamnă președintă, domnule comisar, doamnelor și domnilor, așa cum știm și cum s-a spus în această seară, Organizația Internațională a Muncii consideră domeniul pescuitului a fi unul dintre cele mai periculoase medii de lucru. Numărul de decese se ridică în fiecare an la aproximativ 24 000 și aceasta ne oferă o idee despre amploarea problemei. Acest domeniu necesită prin urmare reglementări care să acopere o arie largă și legi internaționale cuprinzătoare, capabile să asigure protecția adecvată a condițiilor de viață și muncă ale pescarilor din toată lumea, care sunt adesea expuși unor situații de exploatare dură.

Convenția 188 asupra muncii în domeniul pescuitului este prin urmare o lege de importanță fundamentală, care urmărește să stabilească un tratament identic în sector și condiții mai echitabile de concurență. După cum s-a menționat deja, convenția promovează condiții demne de viață și muncă pentru pescari, sănătate și siguranță la locul de muncă, perioade de odihnă adecvate, lista de echipaj, repatrierea, recrutarea, plata și asigurările sociale.

Această dezbatere inițială ne-a făcut să realizăm câte puncte comune există cu privire la importanța acestei prevederi. Prin urmare, dorim să atragem atenția asupra necesității urgente ca statele membre să ratifice convenția, astfel încât aceasta să intre în vigoare cât mai curând posibil.

Proinsias De Rossa, în numele Grupului PSE. – Doamnă președintă, sunt foarte încântată că pot vorbi despre acest subiect în această seară. Cred că munca unui pescar sau chiar și a unei pescărițe, dacă acestea există, este una dintre cele mai periculoase ocupații din lume. Cu siguranță, doar în Irlanda, rar trece un an fără ca o navă de pescuit să nu fie pierdută pe mare și mulți pescari sunt răniți în timpul lucrului.

Ca fost ministru al asigurărilor sociale din Irlanda, sarcina mea era să găsesc o modalitate prin care drepturile persoanelor care lucrează pe navele de pescuit să poată fi respectate. Acesta este un domeniu extrem de complex, unde problema se pune dacă cineva lucrează cu un „contract de muncă” sau cu un „contract pentru muncă” – diferența fiind între cei care lucrează ca angajați normali din punct de vedere fiscal și astfel plătesc contribuțiile sociale angajatorului, respectiv comandantului navei, și cei care câștigă o cotă din profitul de pe urma capturii, care nu sunt tratați ca angajați normali. Dificultățile de reconciliere a acestor poziții sunt extrem de complexe. În calitate de ministru am reușit să găsesc o reglementare europeană care rezolva problema pentru o scurtă perioadă, dar, din păcate, aceasta a fost ulterior contestată și s-a considerat că nu se aplică precis la problemele în chestiune.

Importanța existenței unor standarde minime comune care sunt aplicate la nivel global se înțelege de la sine. Acestea includ standarde de sănătate și siguranță la bord, cazare, alimentație și garantează într-adevăr că ratele minime de plată sunt aplicate, de asemenea, celor care sunt angajați și că există o obligație pentru proprietarii și comandanții de navă să se asigure că contribuțiile angajaților sunt plătite în întregime.

Este important ca acestea să fie standarde minime globale, deoarece, din păcate, există o tendință descendentă în acest domeniu, ca și în alte domenii, astfel încât aprobarea acestei convenții cât mai curând posibil ar fi cu siguranță un lucru pe care l-aș solicita insistent într-un stadiu inițial. Cred că 2012 este departe și că ar trebui să scurtăm acest termen limită cât mai mult posibil.

Kathy Sinnott, în numele Grupului IND/DEM. – Doamnă președintă, este foarte important ca pescarii să beneficieze de condiții de muncă rezonabile, sigure, în măsura în care le permite o ocupație cu risc ridicat precum pescuitul, și care să ofere un venit decent care permite bărbaților și femeilor care lucrează în acest domeniu să se întrețină pe ei și familiile lor. Venitul trebuie să fie, de asemenea, o bază stabilă și fiabilă pentru menținerea comunităților noastre de coastă. De exemplu, comunitățile de coastă din circumscripția mea electorală supraviețuiesc cu greu.

Întrebarea mea din cadrul acestei debateri este dacă ratificarea Convenției 188 a Organizației Internaționale a Muncii, prin care se extind reglementările și politicile la cei care lucrează în pescuit, va reprezenta o

promovare a activității pescarilor și o protecție pentru aceștia sau va fi un obstacol și dacă această convenție poate asigura sau nu condițiile echitabile de tratament la nivel global de care industria noastră a pescuitului are nevoie pentru a supraviețui.

O delegație din Kenya mi-a spus despre o navă-fabrică japoneză care pescuiește în apele lor și ale vecinilor. Care sunt condițiile în care muncesc lucrătorii de pe nava-fabrică? Din ce am auzit, cred că acestea nu erau prea bune. Ceea ce știu este că peștele prins nu ajunge pe masa locuitorilor din Africa, chiar dacă acesta provine din apele lor teritoriale. Când peștele respectiv este vândut pe piața internațională, prețul acestuia atinge un nivel pe care Europa și în special Irlanda nu-l pot concura.

Pescarii fără locuri de muncă din Irlanda nu primesc ajutor de șomaj și aceasta creează dificultăți mari. Prin urmare, dacă ratificarea va obține o scădere semnificativă a deceselor înregistrate de lucrătorii din domeniul pescuitului, va garanta beneficii de asigurare socială pentru pescari și beneficii sociale, precum îngrijirea medicală și ajutorul de șomaj, atunci salut această convenție și încurajez ratificarea sa. Dacă aceasta promovează în continuare pescuitul ca o industrie viabilă pentru operatorii mici și mijlocii, în special pentru vasele de pescuit familiale, atunci o pot susține cu siguranță, deoarece, în prezent, pescuitul este un domeniu periculos și caracterizat de exploatare în multe părți ale lumii – nu doar pentru pești, ci și pentru oameni. Poate convenția să realizeze toate acestea? Vor fi toate aceste deziderate atinse? Așa sper.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Doamnă președintă, gestionarea sustenabilă a pescuitului înseamnă reglementarea eforturilor de pescuit, bineînțeles, dar trebuie să ia în calcul și eforturile pescarilor. Pescuitul, după cum este de acord toată lumea, și mai presus de toate pescuitul costier și pescuitul oceanic, este cea mai dificilă ocupație din lume, chiar dacă nu mai suntem în perioada condițiilor de pescuit ale bascilor și islandezilor din secolul 19, care se îmbarcau în campanii lungi. Pescuitul rămâne o profesie foarte dură și demnă de respect, în care se înregistrează 24 000 de decese în fiecare an.

Pescuitul este exemplul perfect de activitate globală datorită globalizării resursei, adică peștele, care nu ține seama de granițele naționale; prin urmare, legile internaționale sunt singurul răspuns adecvat. Deoarece munca pescarilor trebuie reglementată la nivel internațional, legislatorul este, bineînțeles, Organizația Internațională a Muncii (OIM) și, în prezent, celebrăm a cincea aniversare a primelor convenții de pescuit ale OIM privind vârsta minimă, controalele la angajare, examinările medicale și cazarea. Convenția de astăzi, Convenția 188, va modifica, suplimenta și revizui astfel convențiile anterioare. Aceasta trebuie să fie ratificată cât mai curând posibil, înainte de 2012. Convenția este un bun exemplu de gestionare comună a resurselor globale deținute în comun de către părți solidare, iar ratificarea sa este urgentă deoarece profesiunile maritime – docheri, pescari, marinari – în competiția economică globalizată din prezent, sunt expuse la toate tipurile de abuz, exploatare și trafic, chiar cazuri de sclavie, în numele reducerii costurilor, evident.

Protecția legală este prin urmare vitală din punctul de vedere al sănătății, cazării, siguranței, timpului de lucru, condițiilor de trai, salariilor, îngrijirii medicale și, astfel, din perspectiva contractelor de muncă și a asigurărilor sociale. Stabilim așadar în prezent un statut juridic minim pentru pescari și, prin aceasta, creăm condiții egale pentru toți în vederea concurenței globale.

Aceasta nu înseamnă neapărat mult pentru pescarii europeni care se bucură deja de aceste beneficii, dar pentru pescarii din restul lumii, din Peru, Asia sau Africa, este un mare pas înainte.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Doamnă președintă, cred că dezbateră din această seară este foarte importantă deoarece, cu acordul Parlamentului European și cu rezoluția pe care îmi imaginez că o vom susține unanim mâine, vom da din nou un impuls implementării agendei privind munca decentă pe care am susținut-o cu toții anul trecut. Convenția 188 nu este nimic altceva decât o parte din aplicarea acestei agende în domeniul pescuitului, care nu a fost acoperit de un contract standard privind munca pe mare și, după cum a menționat antevorbitorul meu, este foarte important să avem o acoperire minimă la nivel global și în acest sector.

Țările Uniunii Europene vor ratifica, îmi imaginez, această convenție până în 2012, după cum este prevăzut. Opt state membre au ratificat-o deja, prin urmare convenția va intra în vigoare și toți cei care locuim în zonele de coastă ne vom putea mândri cu faptul că pescarii noștri beneficiază de reglementările acesteia și nu vor avea concurență din partea țărilor terțe care pot acorda asistență socială pentru pescarii lor.

Aș dori să repet că Parlamentul a votat deja în favoarea protecției pentru femeile care lucrează în pescuit sau în activități legate de pescuit. Angajarea femeilor în pescuit, atât direct cât și indirect, este foarte importantă, deoarece dacă femeile din zonele de coastă nu ar fi alături de pescari, aceste zone ar fi mult mai sărace și mai puțin populate, deoarece necesitățile sunt asigurate de oameni, nu doar de texte legislative.

Prin urmare, contribuim la o cultură a zonelor de coastă, o cultură socială care va utiliza elementele culturale ale Europei legate de mare și de zonele de coastă. De la sud la nord, fiecare zonă are specificul ei; totuși, convenția pe care o adoptăm pentru ratificare de către statele membre oferă acoperire pentru fiecare caz și pentru toate necesitățile pescarilor.

În special, trebuie să susținem măsuri pentru educația lor și îngrijirea la o vârstă înaintată.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Domnule comisar, ca și colegii mei, membri ai Parlamentului, consider necesară adoptarea standardelor care vor asigura condiții de muncă decente pentru angajații din industria pescuitului. Nu este posibil ca Uniunea Europeană, în secolul 21, să permită condiții similare cu munca sclavilor în orice ramură de activitate. Apreciez faptul că amendamentele propuse au fost adoptate într-un format trilateral în care guvernele, angajatorii și angajații elaborează un standard de muncă internațional complet care ia în calcul natura specifică a acestei industrii. Latura pozitivă este că noul acord stabilește o vârstă minimă, examinări medicale, perioade de odihnă și asigurări sociale și că se ocupă, de asemenea, de cazare, alimentație, siguranță și protecția sănătății la locul de muncă. Toate aceste elemente vor conduce, fără îndoială, la condiții de muncă decente pentru pescari și la reducerea numărului de cazuri de răniri și decese. Chiar dacă reprezintă o țară care nu are ieșire la mare, primesc cu încântare acest standard, îi susțin pe pescari și le doresc ratificarea cât mai rapid posibil a acestei convenții; și nu doar pentru că-mi place peștele.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Și eu aș dori să-mi adaug susținerea față de cele spuse de raportor, de domnul comisar și de toți colegii noștri, membri ai Parlamentului, care au salutat această inițiativă a Organizației Internaționale a Muncii și care fac acum apel la toate statele membre să ratifice Convenția 188.

Problema este că victimele dereglementării din domeniul pescuitului – această piață sălbatică fără frontiere, principii sau limite – nu sunt doar sustenabilitatea resursei reprezentate de pește, ci și pescarii înșiși. Protecția pescarilor trebuie să devină o parte fundamentală a politicii comune în domeniul pescuitului, dacă nu chiar nucleul acesteia.

Aceasta este solicitarea mea fundamentală: să nu ne oprim la ratificarea acestei convenții internaționale, ci să punem protecția pescarilor în centrul politicii comune în domeniul pescuitului.

Vladimír Špidla, membru al Comisiei. – (CS) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, sper că-mi veți acorda plăcerea de a nota argumentele exprimate în dezbateri, întrucât ele au evidențiat, din foarte multe puncte de vedere, importanța convenției dezbătute. Acestea evidențiază, de asemenea, din la fel de multe puncte de vedere și cu argumente profunde, importanța convenției pentru viața de zi cu zi a pescarilor, al căror număr este de aproximativ 30 de milioane, așa cum am menționat în introducerea mea. Doamnelor și domnilor, în opinia mea, procesul formal al acestei propuneri este clar. Următoarele noastre eforturi politice trebuie direcționate către obținerea ratificării cât mai curând posibil, deoarece termenul limită din propunerea Comisiei a fost stabilit pentru cel mai târziu posibil și orice reducere a duratei ar fi, în opinia mea, un lucru bun. Aș dori să mulțumesc încă o dată raportoarei Ilda Figueiredo pentru munca pe care a depus-o și să mulțumesc tuturor membrilor Parlamentului pentru sprijinul arătat față de această propunere.

Ilda Figueiredo, raportoare. – (PT) Doresc să mulțumesc președintelui și domnului comisar, precum și tuturor membrilor care au luat cuvântul și au susținut ratificarea acestei convenții. Sunt sigură că raportul va fi adoptat mâine de către Parlamentul European, contribuind astfel la ratificarea rapidă de către statele membre a Convenției 188, însoțită de Recomandarea 199, privind munca în domeniul pescuitului.

Așa cum s-a menționat aici, scopul nostru este ca aceasta să intre curând în vigoare, preferabil înainte de 2012, de aceea solicităm ratificarea acesteia de către toate statele membre. Aceasta va contribui semnificativ la obținerea standardelor internaționale minime care garantează condiții de lucru mai bune, mai multă siguranță și mai puține accidente mortale pe plan mondial pentru acest domeniu foarte periculos, dar strategic.

Convenția va contribui, de asemenea, la recunoașterea demnității pescarilor, a căror muncă este atât de dificilă, încât trebuie să se afle în centrul preocupărilor noastre.

Președintele. – Dezbaterile s-a încheiat.

Votul va avea loc mâine.

19. Ordinea de zi a următoarei ședințe: a se vedea procesul-verbal

20. Ridicarea ședinței

(Ședința s-a încheiat la ora 22.45.)